

Phong Ái

Contents

Phong Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60
11. Chương 11: Vĩ Thanh	67
12. Chương 12: Đặc Điểm	73
13. Chương 13: Phiên Ngoại : Sơ Luyến Chứng Hậu Quả (di Chứng Tình Đầu)	79

Phong Ái

Giới thiệu

Editor: Uyển NhiThể loại: đam mỹ hiện đại, nhất công nhất thụ, tỷ phu – cữu tử (anh rể – em vợ)Hoàng phi đúng chuẩn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-ai>

1. Chương 1

Bồ mận màu trắng.

Hoa cúc màu trắng.

Rất nhiều nam nhân mặc tây trang màu đen vô thanh mà tiến đến linh đường thuần trắng như màu trắng của tuyết, như một tràng tràng u linh khiến kẻ khác ớn lạnh.

Hơn mười nam nhân cao lớn vẻ mặt trang nghiêm, động tác chỉnh tề hướng về phía hai bên khom người chào thật sâu, lấy quy cách cao nhất trong bang nghênh đón thiên thần trong tâm bọn hắn —— hoãn bước tiến đến linh đường, nam nhân cao to cứng rắn làm cho người ta không nhìn được mà ngừng thở.

Đôi đồng tử đen sẫm sâu không thấy đáy, sắc mặt u ám lạnh liệt. Hai môi mím chặt cùng mái tóc đen phía sau được chải chuốt gọn gàng hiển lộ quả quyết kiên nghị không thể nghi ngờ của nam nhân.

Trầm Quan Kiêu, Vân Dật Hội hội trưởng.

Vân Dật Hội, một danh xưng nghe có vẻ phong nhã như thế, nhưng lại ngoài dự đoán là bang xã hội đen lớn nhất châu Á khiến người nghe đến liền khiếp đảm.

“Lão đại mời.” Đàn em bang hội Tiểu Châu phụ trách tiếp đãi thành hoàng thành khủng mà đưa một nén nhang.

Trầm Quan Kiều ánh mắt tức mục mà tiếp lấy nhang, hai mắt khép lại, hành lễ như nghi.

Nhất cử nhất động của hắn đều ung dung đại độ, chứa đầy phong phạm vương giả.

Tang gia môn quỳ trên mặt đất nhìn đến mắt không chớp, sau một hồi bình tĩnh trở lại, cuối cùng người ngoài nhắc nhở mới vội vã hồi lễ.

Lễ tất, Tiểu Châu lấy giọng điệu cực kì kính sợ khom người nói, “Lão đại, mời ngồi bên này.”

“Không cần.” Trầm Quan Kiều lông mày có chút cau lại, “Hạ đường chủ đâu?”

Xem sắc mặt lão đại trầm xuống, Tiểu Châu trong lòng đập liên hồi, “Báo cáo lão đại, mẫu thân đường chủ hắn quá thể, kẻ phụ của hắn đau đớn cho tang thê, bị thương quá độ, thể lực không thể chống đỡ, Hạ đường chủ vừa dìu hắn trở về phòng nghỉ ngơi.”

Trở về phòng? Trầm Quan Kiều tinh quang trong mắt lóa lên.

“Ở nơi nào?”

“A?” Tiểu Châu ngây ngẩn cả người, cái gì ở nơi nào?

“Đồ đàn, lão đại muốn đi thăm Hạ đường chủ, còn không biết?”

“Ác ác, lão đại, tiểu nhân liền ngài đi.”

“Không cần, ta muốn tự mình đi an ủi Hạ đường chủ. Các người tất cả đều lui ra, ai cũng không được đến quấy nhiễu, nghe rõ chưa?”

“Vâng, lão đại.” Mọi người đồng thanh ứng lại.

Woa, xem ra tin đồn là sự thật, lão đại cùng đường chủ chúng ta quả nhiên có...

Tiểu Châu trong lòng đập bịch bịch.

Trầm Quan Kiều mới vừa đến gần cửa phòng chính phía sau lầu hai, một trận âm thanh rên rỉ trầm thấp lập tức truyền vào lỗ tai.

“Thụy Thụy, không nên...”

“Cha, thư giãn đi, lúc này sẽ không có người lên đến đâu...”

“Không được... Không thể... A a...”

“Cha thật là, nói không được vì cái gì trong miệng ta còn trướng lớn như thế...”

“Không phải... Thụy Thụy —— cầu người đừng tiếp tục nữa —— hôm nay không được... Thật sự không được... Hôm nay hôm nay là... Là...”

“Hôm nay là cái gì ta cũng mặc kệ... Cha không cần có cảm giác tội lỗi... Nữ nhân kia đã chết rồi thì không còn quan hệ gì nữa... Người còn có ta a... Thư giãn... Nào, nhanh cho ta đi, cha...”

“A a —— không nên không nên —— trời ạ —— miệng nhả ra —— Thụy Thụy —— ”

“Đừng uh uh —— ”

Theo một tiếng thở dốc nặng nề cùng tiếng rên rỉ ngọt nị, hết thấy đều trở về bình tĩnh...

Trầm Quan Kiều tại ngoài cửa vì không thể tiếp tục nghe nữa mà thán một hơi.”Vũ Thụy, người ra đây.”

“Vâng, hội trưởng.” Trong câu trả lời của Hạ Vũ Thụy không có một tia bị kinh hoảng vì chuyện bất luân bị phá vỡ, lộ ra trấn tĩnh tương đương.

“Trời ạ, là ông chủ của người, Thụy Thụy, ta đi giải thích với hần...”

“Không cần, cha cái gì cũng không cần lo lắng, hảo hảo ngủ một mình, ta đi ra ngoài một chút, đợi nói xong sẽ trở về với người.” Thanh âm của nam tử vô cùng khinh nhu.

Không tới chốc lát, theo cửa phòng đi ra, một nam tử tuấn nhã diện mạo thanh tú xuất hiện ở trước mặt Trần Quan Kiều.

Vẻ mặt của hần lạnh nhạt hờ hững, dường như cái gì cũng chưa phát sinh, thực tại rất khó cho hần cùng con người quyến rũ vừa mới lớn mặt phóng đảng trong phòng được ở bên nhau.

Nhưng biết rõ tính cách hai mặt và bí mật từ đáy lòng của hần, Trần Quan Kiều cũng sẽ không dễ bị lường gạt như thế.”Ngày là ngày gì, người cũng quá tùy tiện rồi.”

“Hội trưởng giáo huấn phải.” Hạ Vũ Thụy đậm đậm cười, “Bất quá gia phụ mới vừa ngủ, hội trưởng có thể đi giá đến thư phòng kế bên tiếp tục huấn?”

“Hừ.” Trần Quan Kiều hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu quay đầu đi.

Hạ Vũ Thụy quyến luyến không rời mà quay đầu nhìn nam tử trên giường liếc mắt một cái, nhẹ nhàng tắt đèn rồi đóng cửa.

“Nếu như vừa rồi người đến không phải ta, mà là người khác, người biết sẽ có hậu quả gì không?” Ngồi trên ghế dựa lớn trong thư phòng, Trần Quan Kiều trầm thanh hỏi.

“Xin lỗi.” Hạ Vũ Thụy cúi đầu xuống có chút khom người, giọng điệu lộ ra vô cùng thành khẩn nhưng lão đại quan sát trên khuôn mặt hần lại không hề có chút ý hối lỗi.

“Một bên là đường chủ của Vân Dật Hội, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của ta, hình tượng đoàn chính, làm cho người ngoài không thể dị nghị, vốn là điều kiện cơ bản nhất, người phải biết không cần ta tiếp tục nhiều lời.”

“Tổn hại đến hình tượng của bang ta vốn là thuộc hạ không đúng. Nói ra cũng là ta quá đắc ý mà quên mất, bất quá thật vất vả đợi được nữ nhân kia chết, lão đại, người cho phép ta khánh chúc nho nhỏ một chút đi.”

“Khánh chúc? Dù sao người sinh người cũng là mẫu thân người, sao có thể làm càn như thế?”

“Ta không có mẫu thân, chỉ có phụ thân.” Hạ Vũ Thụy lạnh thanh nói.

“Hảo!” Trần Quan Kiều hướng bàn vỗ một cái, “Người nếu như thật đối hần là phụ thân, sẽ không làm ra chuyện vi nghịch thiên luân như thế, ta khổ cực khuyên người nhiều năm như thế, người chẳng những không phiên nhiên tỉnh ngộ, còn càng hãm càng sâu, lẽ nào người không sợ sự tình bị bại lộ, thân bại danh liệt sao?”

Trần Quan Kiều trong mắt lãnh quang như điện, người xem đảm chiến kinh tâm.

Nhưng Hạ Vũ Thụy chỉ đậm đậm cười, thông thả đáp, “Lão đại này cả đời cho tới bây giờ, trong lòng chỉ có Vân Dật Hội, chờ lão đại thật rõ ràng thế nào là yêu một người, khi đó hỏi ta vấn đề này cũng không muộn... Bất quá ta tin tưởng chờ người quay lại, ngày này cũng sẽ không xa.”

Hạ Vũ Thụy để lại hai câu nói cực khinh, trên khuôn mặt hiện lên một mặt cười quỷ quyệt.

“Người nói cái gì?” Trần Quan Kiều lông mày có chút chau lại.

“Ác, không có gì, chỉ là muốn báo cáo lão đại một tin tức tốt.”

“Nói.”

“Có tin tức Hoắc thiếu gia rồi.”

“Thật sự?”

Hạ Vũ Thụy chứng kiến trong mắt lão đại lóe qua một tia ngạc nhiên, nhưng một hồi liền trở về bình tĩnh, khiến hần muốn nhìn kịch hay mà có điểm thất vọng nho nhỏ.

Dù sao thiên chi kiêu tử Hoắc thiếu gia —— Hoắc Phi, nhi tử duy nhất của tiền nhậm bang chủ, đệ đệ duy nhất của vong thân của lão đại, đã mất tích ba năm rồi.

Tổ chức Vân Dật Hội khổng lồ như thế xuất động mọi nhân lực tìm tằm cũng không có âm tấn gì, hẳn vốn cho rằng khi nghe thiên đại hảo tin tức này, ít nhất sẽ thấy được lão đại biểu hiện ra một tia mừng rỡ.

Đi, hẳn hoài nghi trên đời không biết lão đại này có từng mở lòng mà cười qua chưa, hay trong đầu hẳn vĩnh viễn chỉ có chuyện bang hội.

Hoắc Phi, ta mặc dù ghét ngươi, nhưng không khỏi đồng tình ngươi. Ngươi tự cầu phúc đi, hừ.

“Báo cáo lão đại, Hoắc thiếu gia sáng sớm hôm nay chủ động liên lạc ta, hẳn nói ngày mai sẽ về nước.”

“Hắn chơi trò du hí rồi lẩn trốn cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi? Hừ, Hạ đường chủ, ngươi ngày mai tự mình đi tiếp hắn, lần này phải không tổn một cọng tóc mà bắt hắn đến trước mặt ta.”

“Vâng. Lão đại, ngươi có phải không thể chờ đợi muốn gặp hắn rồi? Không nghĩ đến băng sơn thiết hán của chúng ta cũng sẽ quan tâm người khác a.” Hạ Vũ Thụy nói móc.

“Câm mồm! Ngươi nói đông tây lộn xộn cái gì. Hoắc Phi mặc dù cứng đầu khó lay chuyển thói phóng túng, nhưng dù sao ta cũng là tỷ phụ của hắn, phụ thân cùng tỷ tỷ hắn đã quá thế, là thân nhân duy nhất còn lại trên đời của hắn, ta quan tâm là phải thôi. Hắn không trở về còn chưa tính, chỉ cần trở về, ta liền sẽ nghĩa vô phản cố (làm ơn mà không cần hồi đáp) mà chiếu cố hắn. Ta biết ngươi cùng hắn không hợp, nhưng lần này ngươi phải nghe theo —— trông coi hắn. Hắn mà biến mất vô tung nữa, ta sẽ hỏi tội ngươi.”

“Yên tâm, lần này ta sẽ cầm chổi đuổi theo không cho hắn đi.”

“Ác? Nói cái gì?” Trầm Quan Kiều khẽ nhú mi.

“Thiên cơ không thể tiết lộ. Lão đại, ngươi hãy rửa mắt chờ xem, người xưng thần cơ diệu tính Hạ Vũ Thụy lần này có thể nói sai không.”

“Hảo, ta đây sẽ rửa mắt chờ xem.”

Sân bay quốc tế T thị.

Chờ đợi máy bay theo lịch trình hạ xuống.

Hạ Vũ Thụy dẫn đầu một đám người tại sân bay đợi đã lâu, chỉ thấy tất cả lũ khách trên cùng máy bay đều đã đi ra rồi, nhưng vẫn không thấy tung ảnh của Hoắc Phi.

Đáng chết, tên chết tiệt này nếu dám chuồn đi trước mắt ta, bốn đường chủ tuyệt đối cho hắn đẹp mắt.

“Tiểu Châu, đi hỏi chuyện thế nào.” Hạ Vũ Thụy không hài lòng mà nói.

“Vâng, Đường chủ.”

Tiểu Châu bước nhanh về phía trước, ngăn một vị tiếp viên hàng không mỹ lệ.

“Này, cô nàng xinh đẹp.” Tiểu Châu vuốt vuốt đầu tóc, bày ra nửa tư thái tự cho rằng chết người nhất.

“Tiên sinh, có chuyện gì ma?” Tiếp viên hàng không nhìn bỉ tử trước mắt lạnh lùng hỏi.

“Vốn là như vậy, không biết các ngươi có ấn tượng với một vị hành khách? Hắn luôn luôn ngồi hàng ghế thương nhân. Ác, hẳn họ Hoắc.”

“Ngươi là chỉ Hoắc tiên sinh phải không?” Thanh âm của tiếp viên hàng không có một tia kinh hi.

“Phải phải, ngươi còn nhớ kỹ hắn chứ?”

“Đương nhiên nhớ kỹ rồi. Ai có thể quên Hoắc tiên sinh đây.” Tiếp viên hàng không trên khuôn mặt nổi lên một tia rạng hồng.

A, sức quyến rũ của Hoắc thiếu gia chúng ta đương nhiên thắng a. Cô nàng cao ngạo như thế cũng vì thiếu gia mà sắc mặt ửng hồng.

“Vậy hắn hiện tại ở nơi nào ngươi biết không?”

“Hoắc tiên sinh đối với thu thập máy bay mô hình rất có hứng thú, ta nghe cơ trưởng chúng ta muốn mời Hoắc tiên sinh đến sảnh VIP tham quan một tuyệt bản máy bay mô hình.”

Hạ Vũ Thụy ở một bên nghe rồi không khỏi cười lạnh.

Máy bay mô hình? Gì, chết cười, ta thấy tên này vốn là thu thập “kê kê” mô hình còn không sai biệt lắm.

Tiểu Châu nghe ngóng vị trí của sảnh VIP, lập tức lại đây hướng Đường chủ báo cáo.

Hạ Vũ Thụy trầm ngâm chốc lát, “Uh, vì không quá nhiều nhã hứng của Hoắc thiếu gia, một mình ta đi nghênh đón hẳn là được. Các người lên xe chờ trước.”

“Vâng, Đường chủ.”

Hạ Vũ Thụy đi nhanh về phía trước, trong lòng nguyên rửa Hoắc Phi vô số lần.

Mẹ nó, kể cả ngồi máy bay cũng có thể tham quan cả sân bay, Hoắc Phi, gia hỏa người sẽ không toàn vẹn đâu! Bớt làm một lần kê kê của người sẽ chín quá phải không?

Thật sự là không đối được thói xấu! Ba năm rồi, kể cả một điểm phát triển cũng không có, đáng bị ông trời làm cho người không chiếm được nam nhân người muốn, hừ.

Hạ Vũ Thụy tràn đầy khiết phích phải sắm vai nhân vật “trảo gian” hết sức phiền toái, vốn hẳn đã hết sức hỏa đại, vừa đi đến cửa sảnh VIP đã bị một vị đại hán lực lưỡng ngăn trở bên ngoài, càng lại nổi trận lôi đình.

“Tránh ra.”

“Thiếu gia có chỉ thị, loại người nhân tạp không cho phép đi vào.” Đại hán lực lưỡng không ngần ngại mà nói.

“Người đi cho thiếu gia các người biết, ta là người mà tỷ phu của hân phái tới, có dũng khí không gặp ta, hậu quả tự chịu.”

“Xin hỏi phải là Hạ đường chủ?”

“Hừ, đúng.”

“Thiếu gia có dặn, nếu như là Hạ đường chủ thì có thể đi vào, mời.” Đội vệ sĩ đánh khai cửa.

Hạ Vũ Thụy thực tại phi thường không muốn đi vào, nếu phải chứng kiến khuôn mặt tục tĩu sẽ làm cho hân nôn ba ngày. Nhưng nghĩ đến lão đại còn đang đợi hân mang tên gia hỏa chết tiệt này trở về, Hạ Vũ Thụy cũng chỉ hảo nhân nài hít thở nhẹ mà đi vào...

“Lâu không gặp, Hạ đường chủ.” Một tiếng nói từ tính trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

Nam tử tư thái lười nhác mà ngồi trên ghế sofa, tứ chi thon dài, ngũ quan tuấn đỉnh phi phạm.

Hắn hai mắt khép hờ, trên khuôn mặt tự tiểu phi tiểu, chứa đầy sức quyến rũ phóng đảng phóng túng. Theo tỷ phu của hân biết giữ nghiêm lệ, nói năng thận trọng thật là người của hai thế giới.

” Lâu không gặp, Hoắc thiếu gia.” Hạ Vũ Thụy cường nện xuống không chấp, thần nhiên ứng nói.

Không trung đầy khí tức XXOO, kiện tráng nam tử một nửa người trên mặc chế phục cơ trưởng, nhưng quần lại bị kéo xuống đến đùi, hai mắt thất thần mà bụi lơ trên mặt đất, một bộ hình dạng vừa bị hung hăng giày vò.

“Xem ra thưởng thức của Hoắc thiếu gia từ trước kia đến hiện tại cũng không thay đổi a, loại hình người chọn thưởng cũng vẫn tương tự như người chúng ta quen thuộc. Bất quá nếu như muốn nam nhân kia như cái người trước mắt cho Hoắc thiếu gia áp bức xếp đặt, ta xem trừ phi thiên địa nghịch chuyển, nếu không này đời không thể nào nhìn thấy, ôi.” Hạ Vũ Thụy cố ý dùng giọng điệu đồng tình nói.

“Hạ đường chủ lần này nói sai rồi. Khi người đang yêu một người nào đó, thì sẽ không quan tâm là đang thưởng hay đang hạ, người lẽ nào không phải là ví dụ tốt nhất sao, ha ha...”

“Hoắc Phi ”

“Thế nào, Hạ đường chủ, xấu hổ rồi? Yên tâm, bổn thiếu gia sao cười người, lần này trở về, ta còn có rất nhiều chỗ tốt hảo hướng người học tập đây, nhưng đến lúc đó đừng có keo kiệt mà không chỉ cho.” Hoắc Phi láu lỉnh mà nháy mắt mấy cái.

“Hừ, muốn bị thương cũng phải hỏi cái người đồng ý thương người. Ta sợ đến lúc đó dù có người thoát y hết quần áo chờ trên giường, cũng chờ không thấy người a, ha.” Hạ Vũ Thụy lập tức thống khoái ban phản kích.

“Này sẽ không lao nhọc Hạ đường chủ quan tâm.” Hoắc Phi đậm đậm cười,

“Bổn thiếu gia tự có diệu kế.”

“Sớm biết người lần này trở về không có hảo tâm rồi. Hoắc thiếu gia, ta đây liền rửa mắt chờ xem. Mời.” Hạ Vũ Thụy cố tình cung kính mà đưa tay.

Hoắc Phi thông thả ưu nhã mà đứng lên, cũng không thèm nhìn tới “thay thế phẩm” trên mặt đất một cái, xoay người nhanh rời đi.

2. Chương 2

Ánh mặt trời xán lạn.

Xe hơi phi nhanh từng hàng trên phố, hàng cây trên đường nhìn từ cửa kính xe cứ vụt qua như bay.

“Tiểu Châu, chạy nhanh lên. Có biết lão đại đang đợi không?” Hạ Vũ Thụy trầm thanh nói.

“Vâng vâng, ta sẽ nhanh.”

“Dừng xe!”

Đột nhiên từ chỗ ngồi phía sau truyền tới một tiếng quát lạnh, Tiểu Châu sợ đến run run, dưới chân ý thức mà hãm phanh đột ngột, chiếc xe phát ra âm thanh ma sát chói tai, kít một tiếng, kinh hiểm vạn phần mà thẳng tắp tại trung ương mã lộ.

Bát bát ——

“Vương bát dẫn! Không muốn sống?”

“Cán (tiếng chửi)! Muốn sớm đi đầu thai a?”

Loa thanh sát khí đằng đằng từ bốn phía cùng lúc vang lên tiếng chửi ——

“Tiểu Châu chết tiết! Người muốn hại chết chúng ta a?” Hạ Vũ Thụy kinh hồn chưa bình tĩnh, giận dữ mà đánh Tiểu Châu một cái bốp dừ dội!

“Ồ... Oan uổng a, Đường chủ, là... Là Hoắc thiếu gia bảo ta dừng xe, lời của Hoắc thiếu gia tiểu nhân nào dám không nghe a.”

“Hoắc thiếu gia, xin hỏi người tại sao bắt chúng ta dừng xe ở giữa mã lộ, vốn là dụng ý gì?” Hạ Vũ Thụy phải cường áp lửa giận vạn trượng trong lòng, mới có thể không mở miệng chửi mắng.

Hừ, gia hỏa chết tiết này, muốn chết cũng không cần kéo ta đi lót đường chứ, bổn thiếu gia còn phải cùng cha yêu dấu của ta sống một trăm năm đây.

“Cái công viên.”

Hạ Vũ Thụy thuận theo phương hướng ngón tay của Hoắc Phi nhìn lại, “Xem, cái công viên như thế nào?”

“Bãi cỏ rất đẹp.”

“Phải, bãi cỏ xinh đẹp thì thế nào?” Hạ Vũ Thụy gần như phải cắn răng cắn lợi mà nói.

“Không thể nào, chỉ bắt quá... Làm cho ta nghĩ tới làm một chuyện.”

“Người muốn làm cái...”

Hạ Vũ Thụy còn chưa hỏi hết, liền chứng kiến Hoắc Phi mở cửa xuống xe, dung dăng dung dẻ mà băng ngang con đường lớn, hướng công viên đi đến ——

“Tiểu Châu! Còn đơ ra làm gì? Còn không nhanh chóng đuổi theo!” Hạ Vũ Thụy hỗn hển ra lệnh, “Lỡ như người biến mất, chúng ta mang cái gì đi gặp lão đại?”

“Vâng vâng.” Tiểu Châu vội vàng xuống xe đuổi theo.

A a a! Tức chết ta rồi! Hoắc Phi, ta với người bát tự xung khắc có phải không? Người không hành hạ ta, trong lòng người không thoải mái có phải không?

Ngay lúc Hạ Vũ Thụy sắp phát điên, bất chợt điện thoại reo lên ——

Vừa nghe nhạc chuông, hần liền biết là ai gọi tới.

“Lão đại.” Hạ Vũ Thụy mặc kệ tiếng chửi mắng xung quanh mình, để chiếc xe cứ như vậy đậu tại trung tâm con đường, nghe điện thoại, ven hướng công viên đuổi theo.

“Làm cái gì vậy? Vì cái gì còn chưa đến?”

“Có sự tình xảy ra rồi.”

“Ta không cần nghe lý do. Mặc kệ sự tình gì, nội trong nửa giờ trở về gặp ta.”

“Ôi, vậy cũng cần người nào đó phối hợp mới được a, lão đại.” Hạ Vũ Thụy bất đắc dĩ mà thán.

“A Phi vừa lại gây chuyện rồi? Gọi hần nghe điện thoại.”

Hạ Vũ Thụy xuyên qua mã lộ, chạy vào công viên.”Được, ta kêu hần nghe. Hoắc thiếu —— ”

Một chữ cuối cùng còn chưa thoát ra khỏi cửa miệng, tiếng kêu a bị ngắt lại ——

“Thế nào rồi? Vũ Thụy?”

“Lão đại... Hoắc thiếu gia hiện tại có thể không có thời gian nghe điện thoại.”

“Ý gì? A Phi làm gì?”

“Nhảy múa.”

“Cái gì?”

“Nhảy múa. Tại một mảnh cỏ vô cùng xinh đẹp. Nhảy điệu waltz.”

“Waltz? Cùng ai?”

“Một mình.”

Không, có thể là hai người.

Hạ Vũ Thụy nhìn Hoắc Phi giơ tay lên, lấy tư thái vô cùng ưu mỹ cùng bạn nhảy tàng hình trong không khí, tại trên cỏ càng không ngừng xoay tròn bay múa...

Ánh mặt trời xán xán chiếu màu vàng kim lên khuôn mặt say mê thể gian cùng thân hình hoa lệ của nam nhân, thật đẹp mắt đến nói không nên lời.

Nam nam nữ nữ đi qua tất cả đều không nở di khai hai mắt, không nhin được dừng chân thưởng thức.

Tên diên này!

Hạ Vũ Thụy tức giận mà lắc lắc đầu, nhưng ngược lại, đột nhiên phát ra tiếng cười khúc khích.

Thật muốn thấy hình dáng lão đại nghiêm túc vô cảm bị tên diên này kéo theo nhảy điệu waltz, khẳng định là khung cảnh kỉ niệm đáng giá nhất lịch sử Vân Dật Hội.

Lão đại a lão đại, đáng thương cuộc sống của người đã đến hồi kết thúc rồi, người còn không tự biết a...

Còn may “vũ hưng” của Hoắc đại thiếu gia cũng không lâu dài, Hạ Vũ Thụy cuối cùng nội trong nửa giờ an toàn vận chuyển được “hóa phẩm” lên đến phòng hội trưởng tại tầng cao nhất của tòa tổng bộ “Vân Dật Hội”.

“Lão đại, hàng ta đã mang tới rồi, ta đi.” Hạ Vũ Thụy đã sớm bị một bụng tức giận, chỉ hận không thể ngay lập tức vứt cái thứ gây đau đầu này ra.

Trầm Quan Kiều gật gật đầu, “Khổ cực người rồi, người đi nghỉ ngơi đi.”

Hạ Vũ Thụy đi tới cửa đột nhiên dừng bước, “Lão đại, trước tiên hảo hảo tắm bỏ một chút đi.”

“Cái gì?”

Hạ Vũ Thụy không trả lời, cười ha ha mà đi ra ngoài.

Trầm Quan Kiều cau mày. Hạ Vũ Thụy này, hai ngày nay tại sao câu nào nói ra cũng mang vẻ bí mật.

Thật sự là, hôm nào nhất định phải hảo hảo vấn.

Bất quá hiện tại hắn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Trầm Quan Kiều xoay người, im lặng mà nhìn nam nhân trở nên có điểm xa lạ trước mắt.

Tóc của hắn dài rồi.

Ánh mắt trở nên trầm ổn hơn nhiều.

Khí diễm ngang ngược kiêu ngạo ngày xưa tựa hồ cũng bớt đi không ít.

Trầm Quan Kiều trong lòng không khỏi cảm khái.

Nhưng cá tính việc công ra việc công vẫn làm cho hắn vừa lên tiếng thì xuất ra giọng điệu giáo huấn, “A Phi, người còn biết trở về? Những năm người biến mất đến vô tăm vô tích, có biết toàn bộ trên dưới bang vì tìm người mất bao nhiêu thời gian cùng tiền bạc, người biết lỗi chưa?”

Hoắc Phi trên khuôn mặt mang nụ cười mỉm, “Vâng, tỷ phu, ta biết lỗi rồi.”

Trong mắt Trầm Quan Kiều lóe qua một tia kinh ngạc.

Tiểu tử này, từ khi nào trở nên ngoan ngoãn như thế? Nếu là hắn ba năm trước đây khẳng định phải đối hắn cười cợt nói móc một phen, chết cũng không nhận tội.

“Tốt lắm, xem ra tính khí người sửa đổi không ít, cho tỷ phu biết, ba năm trở lại, người rốt cuộc đi nơi nào?”

Hoắc Phi hai tròng mắt không chớp mà nhìn hắn, trong mắt hình như có ngàn ngôn vạn ngữ, nhưng trên khuôn mặt vẫn như cũ bảo trì cái mỉm cười làm cho người khác không đoán được đang nghĩ gì, “Cũng không đi đâu, ra nước ngoài tùy tiện đi đây đó.”

Trầm Quan Kiều biết tiểu cữu tử này của mình bị người nhà làm hư rồi, từ nhỏ ngang ngạnh ngông cuồng, đối với lời hắn nói tuy không khỏi hoài nghi, nhưng cũng không có lý do gì không tin, “Lần này trở về không đi nữa?”

“Không đi...” Ánh mắt của Hoắc Phi đột nhiên trở nên vô cùng nhu hòa, “Chỉ cần tỷ phu đối ta tốt, ta sẽ không bao giờ đi nữa.”

“Tỷ phu trước kia đối người rất tệ sao?” Trầm Quan Kiều cười khổ một chút.

“Không tệ...”

“Vậy người còn —— ”

“Nhưng là không tốt.”

Nếu không thì trước kia ta cũng không trốn đi. Hoắc Phi nội tâm một trận khổ sáp.

Hài tử này... Trầm Quan Kiều vô lực mà thán.

Mười năm trước, khi hắn hai mươi lăm tuổi cùng Hoắc Kỳ kết hôn, Hoắc Phi mới mười lăm tuổi.

Hài tử trước kia luôn theo sát phía sau hắn, gọi “tỷ phu tỷ phu” không ngừng, quán đến hắn thấy phiền toái, hôm nay đã không thấy rồi...

Không, phải nói là một ngày nào đó thật lâu trước kia sẽ không gặp nữa.

Ngay lúc hắn không chú ý, không cách nào hình dung tiểu hài tử xinh đẹp, trên khuôn mặt luôn mang nụ cười vô cùng kiêu ngạo, đột nhiên không bao giờ theo gần gũi hắn nữa, thậm chí có thì cũng chỉ có thể bắt gặp ánh mắt chứa đầy hận ý của hắn.

Khi đó hắn bận quá, hắn vừa phải tiếp nhận Vân Dật Hội trong tay nhạc phụ, thậm chí rất ít có dịp về nhà hảo hảo ăn bữa cơm. Bởi vậy cũng không nhận thấy được những tâm tư nơi hài tử.

Nhưng hiện tại không giống. Nhạc phụ cùng thê tử cũng đã quá thế, Vân Dật Hội cũng đã bước lên quỹ đạo, đã đến lúc hắn bắt đầu thực hiện trách nhiệm của một tỷ phu.

“A Phi, lần này trở về hảo hảo ở bên cạnh tỷ phu. Có rất nhiều chuyện Vân Dật Hội người cũng có thể tiếp nhận, người có thể —— ”

“Được.”

Một chữ đơn giản của Hoắc Phi làm cho Trần Quan Kiều chấn kinh đến mở to mắt.

Hắn đang chuẩn bị hảo hảo thuyết phục tiểu cữu tử bất cần đời này, chưa từng kinh qua một ngày làm chuyện kinh doanh, hảo hảo hạ quyết tâm học tập sự vụ trong bang, không nghĩ đến hắn không nói bất cứ điều gì ngoài lời hứa.

Kỳ quái, thật sự là rất kỳ quái rồi.

Trần Quan Kiều không nhận được cau mày, “A Phi, người có cần đi về nghỉ ngơi một chút trước, ngồi máy bay đã lâu, người có thể mệt mỏi quá rồi.”

Hoắc Phi nghe nói thì ha ha cười.”Tỷ phu, ba năm qua ta đã làm những công việc mà người chưa từng tưởng tượng tới đâu, nên người cũng đừng xem thường ta.”

“Thật sao?” Trần Quan Kiều có chút nhíu mày, “Vậy người đáp ứng lưu lại?”

“Phải.”

“Tốt lắm.” Trần Quan Kiều hài lòng gật đầu, “Đêm nay chúng ta hảo hảo ăn mừng.”

“Chờ một chút, tỷ phu, ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Ta không đi nơi khác, đầu tiên ta muốn bắt đầu làm thiếp thân trợ lý đi theo cạnh tỷ phu.”

“Trợ lý? Đây rất ủy khuất người rồi. Tỷ phu vốn định trước tiên cho người tiếp nhận mấy đường khẩu.”

“Không, tỷ phu, ta lang thang nhiều rồi, không thích theo sau người nhiều tiền (?), người cho ta chuyên tâm bên cạnh người, học bản lãnh thật sự đi.” Hoắc Phi giọng điệu thành khẩn mà nói.

Trần Quan Kiều nghe nói cũng có cảm giác an ủi, “Người có thể nghĩ như vậy thì tốt lắm, kỳ thật Vân Dật Hội sớm muộn gì người cũng phải tiếp nhận. A Phi, sau này người ở bên cạnh tỷ phu, tỷ phu sẽ khiến người cũng được như ta.”

“Cám ơn tỷ phu.” Hoắc Phi khước miệng quyền rũ ra một ý cười hàm chứa ý tứ sâu sắc.

Tỷ phu, yên tâm, ta sẽ đem người ép đến cán cán (từ lỏng, tương đương với [bad word] *tội lỗi*), làm cho người chính thức “Khuynh nang tương thụ”!

Những ngày kế tiếp Hoắc Phi gần như không có thời giờ nghỉ ngơi, làm thiếp thân trợ lý của hội trưởng, mỗi ngày phải xem tư liệu, kiểm tra các đường khẩu cùng tham dự hội nghị gần như khiến hắn bẽ bộn hơn hết.

Nhưng cho dù cơ thể mệt mỏi thế nào, khao khát kia trong lòng vĩnh viễn cũng không cách nào thỏa mãn, để rồi vào những lúc “người nào đó” không có ở đây, hắn luôn làm ra hành vi vô cùng hèn tiệt...

“Hừ uh... Hừ uh...”

Vươn đầu lưỡi say mê mà liếm theo cái ly của “người nào đó” dùng qua, Hoắc Phi một bên điên cuồng mà sáo lộng tính khí đã trưởng đến cực điểm của mình, một bên phát ra tiếng rên rĩ tục tĩu.

“Ô... Tỷ phu... Hôn ta... Ta rất muốn người... Nghĩ đến sắp điên rồi... A a... Tỷ phu tỷ phu...”

Cái ly Vân Dật Hội hội trưởng chuyên dùng bị liếm đến đầy nước miếng, mặc kệ cái gì hào hoa công tử luôn có tuần nam mỹ nữ vây quanh, giờ phút này chỉ có thể trong phòng làm việc không người làm những hành vi hạ lưu không để người khác thấy.

Nương theo lửa dục nâng cao nhanh chóng, tiếng rên rĩ trong miệng Hoắc Phi cũng càng ngày càng lớn, “Hừ uh... Không được... Tỷ phu... Ta muốn bắn cho người... Tỷ phu...”

Tiếng hét to chứa đầy ái ý bộc phát trong cao trào, Hoắc Phi bắn một luồng tinh dịch dày đặc vào trong cái ly của người mình yêu—— Hoắc Phi thở hổn hển xụi lơ trên chiếc ghế lớn uy quyền cao nhất của hội trưởng Vân Dật Hội, trên miệng xuất ra nụ cười khổ tự giễu.

Ta nhất định là điên rồi...

Nhìn dịch thể màu trắng trong cái ly, Hoắc Phi lại lần nữa thấy rõ từ khi hấn trở về bang hội, tình cảm không có nơi nào để đặt vốn là hành hạ bản thân mình đến thế nào.

Lâu lắm rồi... Mười năm nay từ lúc mười lăm tuổi phát giác ái ý cấm kỵ vô vọng của mình đến khi ra nước ngoài xa xôi, chính mình thật sự khao khát lâu lắm rồi...

Ba, ta sẽ không nói tiếng xin lỗi.

Ta đã tuân thủ ước định, đã rời khỏi ba năm.

Nhưng tâm ý của ta vẫn như cũ không có mấy may thay đổi.

Người đừng thất vọng, đừng thờ dài.

Hết thấy đều là sự lựa chọn của ta, là khao khát chân thành của ta.

Con trai bất hiếu này của người cho dù sau khi chết phải xuống mười tám tầng địa ngục, cũng phải đạt được nam nhân này!

Tầng thứ hai mươi chín của tổng bộ Vân Dật Hội.

Trong phòng hội nghị năm góc quyết định hết thấy quyết sách trọng đại, ngồi quanh bàn hội nghị dài là mười vị phụ trách đường khẩu đến từ toàn bộ Á châu, sắc mặt ngưng trọng mà nhìn hội trưởng bọn hấn ngưỡng mộ nhất.

Đầu tóc vẫn y như trước được chải chuốt không chút cẩu thả, Trầm Quan Kiêu ngồi ở thủ vị, trên khuôn mặt nhìn không ra biểu tình, hình như cho dù phát sinh chuyện gì cũng không thể khiến hấn nảy ra một chút dao động.

Hoắc Phi trời sinh tính phóng dăng, người yêu nhất trong lòng lại chính là người thuộc tuýp khí độ trầm ổn bất động như núi, hấn ngồi ở bên cạnh cùng nhau tham dự hội nghị, thấy vậy tim không khỏi đập dồn dập, miệng lưỡi khô khốc.

“Lý tổ trưởng, người trình bày những chuyện phát sinh vào tuần trước.” Trầm Quan Kiêu không chút nào hay biết bản thân từ đầu đến chân đều bị người khác suy tính thâm loạn triệt để, chậm chậm mà lên tiếng.

“Vâng, hội trưởng.” Lý Bư đề đầu hói của làm thanh cổ họng, ánh mắt kích phấn mà nói, “Cảnh sát đem vụ kiện buôn lậu vũ khí gắn lên đầu Vân Dật Hội chúng ta, tuần trước đường khẩu Thủ Nhĩ của chúng ta đã bị cảnh sát bắt đi một nhóm huynh đệ.”

“Uh.” Trầm Quan Kiêu xuất hồ ý liệu (ngoài dự đoán) mà không tiếp tục truy vấn tình huống sau đó, “Triệu tổ trưởng, nghe nói đường khẩu Tokyo vài ngày trước cũng đã xảy ra chuyện?”

“Thuộc hạ hồ thẹn...” Triệu Thiên mặc vest màu đậm đứng lên cúi người thật sâu. “Chúng ta tổn thất rất nhiều vào mấy quán rượu mới mở bị tạc đạn ở Tokyo, mặc dù kịp thời phát hiện,, nhưng tin tức vừa đi ra,

cảnh sát cùng rất nhiều người giới truyền thông cũng tới canh gác, khách trong thời gian này cũng không dám bước tới, chuyện làm ăn cũng chịu ảnh hưởng lớn.”

“Uh.” Tiếp đến Trần Quan Kiều lại lần lượt hỏi mấy đường khẩu khác, quả nhiên cũng là thất bại lặp đi lặp lại.

“Hội trưởng, kẻ thù rõ ràng muốn chống lại Vân Dật Hội chúng ta, nếu như Vương bát dẫn chết tiết bị ta bắt được, ta nhất định phải xé xác hắn thành ngàn mảnh!” Lý Bưu nhảy lên đập bàn chửi lớn.

“Xé xác ai? Người tra rõ đối phương là ai chưa?” Trần Quan Kiều lạnh lùng mà trừng mắt hắn một cái.

“Này...” Lý Bưu cứng họng.

“Tuổi đã lớn như vậy rồi còn xúc động như thế. Ngồi xuống cho ta.”

“Vâng...” Nam nhân cao lớn tuổi bán diện bị hội trưởng trừng mắt liếc, lập tức như là cậu học sinh làm chuyện có lỗi, ngồi trở xuống.

“Mấy năm nay Vân Dật Hội một mình đứng vững, mấy đường tôn các người sống dư dả quen rồi, căn bản không có bất cứ ý thức nguy cơ gì, lại không chú ý một tổ chức mới vùng dậy, đã một cước giẫm lên đầu các người rồi.”

Mọi người nghe nói không khỏi nhìn nhau dò xét, “Tổ chức gì?”

“A Phi, người nói cho bọn hắn nghe.”

“Vâng.” Hoắc Phi đối một đám lão đầu trước mắt một điểm hứng thú cũng không có, kể cả mắt cũng không buồn nhìn, “Chúng ta trước mắt đối với tổ chức thần bí này biết đến không nhiều lắm, chỉ biết bọn hắn làm việc quái dị, hình như có chỗ dựa đằng sâu cực kỳ vững chắc, tự xưng ‘Phá Vân Bang!’”

“Phá Vân Bang?!” Mọi người vừa nghe cái tên này không khỏi nổi trận lôi đình!

Lý Bưu tính tình nóng nảy nhất phát hỏa đầu tiên, “Lão đại, cái bang buồn nôn này, thật sự là mượn gan trời! Cũng dám lấy cái tên đại nghịch bất đạo như thế, chúng ta nhất định phải nhanh bắt được hắn, đem hắn ngàn đao vạn quả!”

Trần Quan Kiều cười thần nhiên.”Yên tâm, A Phi đã nắm giữ manh mối, bọn hắn có chạy cũng không thoát. Lần này A Phi tìm ra căn cứ của đối phương, lập công lớn, các người phải biết theo hắn hảo hảo học tập, sau này ai cũng không được phép khinh tâm.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Có thể được lão đại tán thưởng thực khó đạt được, chư vị tiền bối luôn luôn không xem nhị thế tổ (tổ tiên thứ hai) Hoắc Phi này trong mắt, cũng không ngăn nhìn hắn bằng cặp mắt khác.

“Hoắc thiếu gia lần này trở về, biểu hiện có thể nói sĩ biệt ba ngày, khiến kẻ khác thay đổi cái nhìn triệt để a.” Hạ Vũ Thụy nhếch mày, cười chế nhạo mà nhìn Hoắc Phi.

“Không dám nhận, ta chỉ là theo bên cạnh tỷ phu ra ngoài học tập thôi.” Hoắc Phi mỉm cười.

Trần Quan Kiều đối với biểu hiện khiêm nhường của tiểu cữu tử hài lòng mà gật gật đầu.”Bất giác trước tiên là bắt vua. A Phi đã tra ra ông chủ của tổ chức đó thường lui tới cửa phía bắc Giang Kiều Long quốc. A Phi dũng cảm tự ứng cử muốn đi gặp nhân vật thần bí này, làm tỷ phu của hắn như ta sao có thể khoanh tay bàng quan, ta quyết định tự mình cùng hắn đi một chuyến.”

Câu nói cuối cùng của Trần Quan Kiều như châm ngòi cho quả bom uy lực cường đại, mọi người nhất thời một trận kinh hô.

“Hội trưởng, tuyệt đối không thể!”

“Không được, rất nguy hiểm!”

“Hội trưởng người không thể đi a!”

“Đúng vậy, tỷ phu, chuyến này nguy cơ trùng trùng, người thân phận tôn quý như thế sao có thể dẫn thân vào nguy hiểm đây? Ta vẫn là nên đi một mình thôi.” Hoắc Phi ánh mắt lo lắng mà nói.

“Hội trưởng, chúng ta cùng Hoắc thiếu gia đi là được rồi, người đừng đi.”

“Hội trưởng, người ngàn vạn lần không nên xúc động a.”

“An tĩnh.” Trầm Quan Kiều nhẹ nhàng hai chữ, nguyên bản mọi người đang ba hoa nhất thời im lặng.”Ta đã quyết định rồi, các người không cần nói thêm gì nữa. Ta không ở đây vài ngày, chức vụ tạm do Hạ đường chủ tạm quyền.”

“Cái gì?! Không được a, lão đại, ta thật vất vả lập kế hoạch cùng gia phụ đi nghỉ phép, chức vụ tạm quyền có thể tìm Giang Kiều Long a!”

Trên giang hồ ai cũng biết Vân Dật Hội hai đại tả hữu hộ pháp, Hạ Vũ Thụy chưởng văn, thông minh tuyệt đỉnh, liệu sự như thần. Giang Kiều Long chưởng võ, hào khí nghìn trùng, trong vạn người khó kiếm địch thủ.

“Kiều Long có nhiệm vụ khác trong người. Vũ Thụy, thư xin phép nghỉ của người hủy bỏ, trung thực đợi tại tổng bộ cho ta, không đi thì biết!”

“Lão đại!”

“Uh?”

Về mặt hơi nheo mắt của Trầm Quan Kiều thực sự quá kinh khủng, Hạ Vũ Thụy mặc dù có vạn lần không mong, vẫn không thể làm gì khác hơn là cường nện ủy khúc đầy bụng xuống.”... Biết rồi, lão đại.”

Ồ... Hoắc Phi chết tiệt! Tên gia hỏa vô năng người cùng người ta trở tài cái gì? Trang cái gì anh hùng? (trang anh hùng)

Ta mới không tin tên lang thanh người sẽ đột nhiên chuyển tính, đừng cảm tự ứng cử đi cái gì địa phương chim không đẻ trứng bắt giặc, khẳng định có điều mờ ám!

Hừ, người dám hại ngày nghỉ ngọt ngào tại Địa Trung Hải của ta cùng cha bị hủy bỏ rành rành như ban ngày, mối thù này bốn đường chủ sẽ tính với người!

Để tránh dả thảo kinh xà, chuyên cơ tư nhân của hội trưởng Vân Dật Hội không bay thẳng đến Giang Kiều Long quốc, mà đáp xuống lân quốc, đổi sang chiếc jeep khó lòng nhận biết len lén tiềm nhập biên cảnh.

Hoắc Phi tay cầm vô lăng, khi tiến vào khu đường núi, hấn không cách nào chuyên tâm, thỉnh thoảng nghiêng mắt trộm ngắm nam nhân ngồi ở bên cạnh.

Tháo gỡ bộ vest nghiêm túc, chuyển sang mặc áo sơ mi trắng cùng quần bò nhẹ tiện, nam nhân đẹp trai đến làm cho người khác không cách nào hô hấp.

“A Phi, nhìn cái gì? Chuyên tâm lái xe.” Trầm Quan Kiều mắt không nghiêng qua mà nhìn chăm chú đường phía trước.

“Vâng, tỷ phu.” Hoắc Phi lắc lắc đầu, ép buộc chính mình tập trung lực chú ý.

“Làm liên lụy tỷ phu, thật có lỗi.”

“Biết rồi. Tỷ phu nếu như người mệt thì ngủ một chút đi.”

“Ta không mệt. Huống hồ chúng ta hiện tại tiến vào khu núi này nói không chừng có đối phương mai phục, tuyệt đối không thể khinh tâm, biết chưa?”

“Uh, ta sẽ cẩn thận.”

Lúc này sắc trời dần dần tối sầm.

Chiếc xe chạy đã ba giờ đồng hồ, chậm rãi tiến vào núi rừng uất uất.

Dựa theo kế hoạch của bọn hắn, thêm hai giờ chạy xe nữa, bọn hắn có thể đến đầu kia của núi, Vân Dật Hội huynh đệ bọn hắn hội hợp và bí mật ẩn nấp tại quân đội Giang Kiều Long quốc, đến lúc đó bọn hắn sẽ có hỏa lực cường đại một phát diệt tên trùm của đối phương.

Đường núi càng ngày càng khó đi, ngay lúc chiếc xe vừa chuyển qua một khúc cua, ngay lập tức gặp phải rắc rối lớn.

Một gốc cây tiểu thụ nằm ngang trên đường núi, hoàn toàn trở ngại đường đi của bọn hắc.

“Đáng chết.” Hoắc Phi hung hăng vỗ vô lăng, “Chắc là do cơn bão mấy ngày trước đổ bộ xuống. Tỷ phu, ta đi xuống dời cây đi.”

“Chờ một chút.” Trầm Quan Kiều móc ra cây súng trên người, sau đó lấy cây súng trường giao cho Hoắc Phi, “Cẩn thận có trá. Ta đi, người yểm hộ ta.”

“Nhưng tỷ phu —— ”

Trầm Quan Kiều không đợi Hoắc Phi phản đối liền mở cửa xe, từ từ đi đến phía trước.

Hắn vẻ mặt tỉnh táo, bất động thanh sắc mà quan sát động tĩnh vây quanh.

Thời gian từng phút từng giây mà trôi qua.

Hoắc Phi tay cầm súng trường, ngừng thở, nhìn tỷ phu an toàn mà đi tới bên cạnh cái cây bị đổ.

Ngay lúc Trầm Quan Kiều gập thân xuống muốn dời cây đi thì, đột biến bất thành linh ——

Một bóng nhỏ màu xanh trong nhánh cây vọt ra, nhanh như tia chớp, hướng hắc tấn công ——

Trầm Quan Kiều phản ứng cũng không chậm, thế nhưng vẫn chỉ kịp vươn cánh tay ngăn cản.

Chỉ trong một phần vạn giây thắng thua được quyết định——

Một con rắn nhỏ toàn thân màu xanh, đỉnh đầu dài như hình dạng cái mào kỳ quái cắn lên cánh tay Trầm Quan Kiều!

Bên tai truyền tới tiếng kinh hô của Hoắc Phi, Trầm Quan Kiều toàn thân một trận tê liệt kỳ dị, trước mắt dần dần mơ hồ, hắc muốn lên tiếng cảnh báo? Hoắc Phi không nên lại đây, nhưng ý thức trong nháy mắt bị bóng tối nuốt chửng ——

“Ôi...hì hì, cán thật là tốt.”

Một thiếu niên mái tóc dài đến thắt lưng, tướng mạo tuấn tú phi thường, trên người xích lôa, hạ thân chỉ mặc một kiện quần short màu đen, từ trên cái cây cao bằng ba tầng lầu nhẹ nhàng thư giãn mà nhảy xuống.

“Lục nhi, lại, chủ nhân có thưởng.”

Tiểu lục xà vừa nhìn thấy quả màu đỏ chủ nhân cầm trong tay, lập tức hưng phấn mà bò lên trên cánh tay của chủ nhân, như sói nuốt hổ yết mà bắt đầu ăn.

“Đợi ăn no rồi, có phải lại muốn đi tìm lão thúy hoa thân mật của người?”

Tiểu lục xà như nghe hiểu lời nói mà gật gật đầu. Sau khi nó ăn quả màu đỏ, lại ẩn ẩn phát ra hồng quang, thân thể kỳ dị mà xoay động lại.

“Đi thôi, tiểu dâm trùng người.” Thiếu niên buồn cười mà nắm Lục nhi ném lên khoảng không phía sau cây vút đi, tiểu lục xà bay vào trong đám lá màu xanh biếc, một chút liền biến mất tung ảnh ——

“Tốt lắm, hiện tại nên tới xem Vân Dật Hội hội trưởng đỉnh đỉnh đại danh của chúng ta rồi.” Thiếu niên cười cười mà ngồi chồm hóm xuống bên cạnh nam nhân đã mất đi ý thức nằm trên mặt đất.”Khâm phục, nhìn cũng không tệ.”

Ngay lúc ngón tay thon dài xinh đẹp của thiếu niên sắp đụng tới gò má của nam nhân thì——

Tập sát ——

Thanh âm của viên đạn lên nòng tại bên tai thiếu niên vang lên, một cây súng để ở phía sau đầu hắc ——

“Lấy cái tay bắn thủ của người ra.”

“Ôi...hì hì, nếu như ta không lấy ra.”

“Vậy người hãy ném thử tư vị đầu bị khai hoa đi.”

“Ha ha...” Thiếu niên nghe nói không sợ hãi ngược lại cười to lên, “Yên tâm, ta làm sao dám chạm đến người yêu trong lòng người đây, hửn cũng không phải thức ăn của ta.”

Thiếu niên khí định thần nhàn mà đứng lên, xoay thân lại, dùng một ngón tay nhẹ nhàng đẩy súng ra.”Được rồi, ta đáp ứng thực hiện chuyện của người, vậy người có đáp ứng chuyện của ta? Hoắc đại thiếu gia.”

Hoắc Phi không hảo khí mà trừng mắt nhìn tổn hữu một thời quỷ mê tâm khiêu thác giao, “Hử, Hoắc Phi ta đáp ứng chuyện nhất định làm được, người chờ nhận ‘hàng’ đi.”

“Ta đây chờ đợi tin tốt. Không quấy nhiễu chuyện tốt của người, người chậm rãi hưởng dụng đi.” Thiếu niên nói xong rồi đi.

“Đứng lại! Hồng quả của người còn chưa cho ta.”

“Ác ác, xem chút quên.”

“Ta thấy là người cố ý đi.” Hoắc Phi lạnh lùng mà trừng liếc hửn một cái.

“Ai da, người sao lại nói như thế, dựa vào giao tình của chúng ta, ta thế nào có dũng khí làm hỏng xuân mộng nhiều năm của người, hắc hắc...”

Thiếu niên một khuôn mặt vô tội mà từ trong lòng móc ra một nắm quả màu đỏ giống như quả đã đưa Lục nhi.” Cho hửn ăn nhiều quá, cẩn thận cái miệng người khai hoa.”

“Câm miệng!”

“Này, ta là hảo tâm khuyên giải, lần trước ta không cẩn thận ăn đến hai quả, tiểu cữu cữu yêu quý của lòng ta xem chút bị ta làm muốn chết, nếu không thể nào đến hiện tại còn trốn ta. Ôi...”

“Người tự làm tự chịu.”

“Người nói ta, người mới chính xác là tự làm tự ‘thụ’ (chịu). Đường đường một tiểu công anh tuấn tiêu sái học người ta làm cái gì tiểu thụ, hử, còn không bằng học ta, nếu dám phản kháng trước hết hảo hảo thao hửn một trận, đem hửn thao đến ba ngày không xuống giường được, xem hửn còn dám mạnh miệng hay không.”

“Bớt nói xằng bậy đi, người cho rằng tỷ phu của ta là người gì? Hửn mới không giống tiểu cữu cữu ngoại cường trung càn (ngoài mạnh trong nam tính) của người. Ta nếu có dũng khí làm như thế, tỷ phu của ta dù đánh chết cũng sẽ không quan tâm ta nữa.”

“Coi như hết, ta xem người căn bản là có sắc vô đảm. Được rồi, trời tối, ta phải đi, tự người hảo hảo bảo trọng.”

Thiếu niên nhảy lên chiếc xe của Hoắc Phi, rồi đi ngay lập tức —

3. Chương 3

Đêm tối bao trùm trên núi rừng âm đạm.

Hoắc Phi chiếu theo kế hoạch ẩn nấp trong sơn động tìm được trước đó, nhẹ nhàng hạ nam nhân trên lưng xuống.

Nương theo ánh trăng soi vào miệng động, Hoắc Phi thấy rõ sắc mặt tái nhợt của nam nhân phiếm màu xám xịt không khỏe mạnh.

Run rẩy nhấc ngón tay lên vuốt ve theo gương mặt anh tuấn cường tráng, nghĩ đến đêm nay rốt cuộc sẽ cùng nam nhân mà mình yêu thầm nhiều năm kết hợp một thể, nội tâm Hoắc Phi vô cùng rối bời, nói không ra là tư vị gì.

Dùng ngón cái ma sát hai phiến môi hơi dày của nam nhân, Hoắc Phi phả ra hơi thở nóng hổi, tại bên môi hửn nỉ non, “Tỷ phu... Tỷ phu...”

Bóp nát hai hồng quả để vào khe giữa môi người trong lòng, ánh mắt Hoắc Phi cuồng nhiệt mà nhìn sự biến hóa tinh tế trên khuôn mặt hắn...

Một cỗ nhiệt lưu kỳ dị chảy từ yết hầu ào ạt xuống, chảy vào tứ chi bách hài của Trầm Quan Kiều.

Cái tê liệt trên người vừa mất, toàn thân dường như có liệt hỏa hùng hực đốt cháy, làm cho Trầm Quan Kiều tuôn mồ hôi như mưa, khó nhằn nài mà xé toạt quần áo trên người, thống khổ mà rên rỉ...

“Nóng... Nóng quá...”

“Tỷ phu, khó chịu à? Đừng sợ, có ta ở đây...”

Tiếng thì thầm khinh nhu bắt đầu vang lên bên tai, tựa vào cơ thể có nhiệt độ thấp hơn cơ thể mình, Trầm Quan Kiều lập tức thoải mái mà thán một hơi, một tay liền ôm chặt đối phương vào lòng ——

Hoắc Phi phát ra một tiếng khinh hô, từng đợt sóng hạnh phúc ập ủ từ lâu bởi vì một cái ôm mà dâng trào...

Hạnh phúc khó diễn đạt bằng ngôn ngữ giống như muốn phá tan tâm tạng của mình, Hoắc Phi dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy nam nhân, kích động mà cắn trên vai hắn, thấp thanh hí hô ——

“Tỷ phu... Ôm! Ôm chặt hơn! Ôm chặt hơn!”

Trầm Quan Kiều bả vai đau xót, thế nhưng cái đau đớn này bất quá chẳng những làm cho hắn thanh tỉnh, ngược lại còn khiến cho ngọn hỏa thiêu dưới bụng càng thêm tràn đầy ——

Dùng sức kéo lấy tóc của hắn, đói khát mà hôn lên, lời nói của Trầm Quan Kiều cũng bị đoạt lấy, làm cho người dưới thân phát ra tiếng rên rỉ động nhân tâm phách...

“Đừng đừng... Hừ uh...”

Hoắc Phi không thể tin nụ hôn đầu đã chờ đợi nhiều năm của mình cuối cùng cũng bị khuất phục!

Chỉ cần người nào có điểm như tỷ phu thì cũng đều có thể cùng đối phương lên giường, nhưng người giống loại hành vi bài tiết này tuyệt không có khả năng xuất ra hai chữ muốn hôn.

Đó là thánh địa chỉ có người yêu mới có thể tiếp xúc...

Bất ngờ hoa hoa công tử thuần tình bị tỷ phu yêu dấu hôn đến thần hồn điên đảo, phát ra tiếng rên rỉ say mê...

Hai người hôn đến nhiệt thủy tận trời, mồ hôi đầm đìa, tứ chi như xà quần vào nhau, kể cả hạ thể trưởng thành cũng bị cọ sát vào nhau tựa như súng sắp nổ cò...

Hai người điên cuồng mà xé quần áo đối phương, hận không thể lập tức tiếp xúc da thịt.

Trầm Quan Kiều trúng xà độc, vừa lại ăn hồng quả mà hai mắt đỏ ngầu, dục hỏa thiêu đốt toàn thân, một bên phát ra tiếng hít hà cuồng dã, một bên như dã thú đói khát cắn lên quả màu đỏ ướt át mỹ diệu trên ngực phải đối phương ——

“A a a —— không ——” Trong kích thống mang khoái cảm kỳ dị khiến cho Hoắc Phi uốn cong người, phát ra tiếng thét dục tử ——

Mặc kệ vùng vẫy thế nào, đầu nhũ vẫn bị gặm cắn ra huyết, Hoắc Phi đau đến không ngừng hít vào, kéo lấy mái tóc ẩm ướt của người trong lòng.”Đừng a... Tỷ phu —— đau quá —— tỷ phu —— ”

Nhưng dã thú một khi ném vào tư vị máu tanh sao đồng ý từ bỏ dễ dàng như thế, ngay lập tức nhấm nháp tri vị mà gặm cắn quả màu đỏ khác trên ngực trái ——

“Ô a a a —— tha ta đi —— tỷ phu —— tỷ phu —— ”

Chưa bao giờ biết đầu nhũ của mình lại miễn cảm đến tình trạng kinh khủng như thế, bạo lực tình dục của người trong lòng làm cho Hoắc Phi vừa sợ hãi vừa hưng phấn mà không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể chặt chẽ ôm lấy hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm ——

Trầm Quan Kiều thở hổn hển, vươn đầu lưỡi liếm máu ở khoe môi...

Thơm ngọt như thế... Lại dụ nhân như thế...

Nhục thể nằm ở dưới thân mình tản mát ra khí vị vô cùng đậm đặc, làm cho người hận không thể cùng tính khí thô to của mình hung hăng đâm xuyên hẳn! Xé rách hẳn!

Nam nhân trúng độc sớm đã mất đi sự tỉnh táo kiềm chế lúc thường, vừa rên rỉ vừa xé quần áo của Hoắc Phi ——

Tính khí cứng như sắt nảy mạnh lên, Trầm Quan Kiêu như chứng kiến vật đáng lẽ không nên có, tò mò mà vươn tay đem chơi đùa ——

Kỳ quái... Phụ nữ thế nào lại có thứ này?

“A a —— tỷ phu ——” Vừa bị bàn tay thon dài đẹp đẽ của người trong lòng chạm, Hoắc Phi giống như con cá động mạnh thoát ly lên mặt nước, trong miệng từng đợt kêu gào hỗn tạp...”Không được... Người sờ ta thật thoải mái... Tỷ phu...”

Bị phản ứng khiêu khích đậm đặc của người dưới thân làm cho càng thêm kích động, điểm nghi hoặc trong lòng Trầm Quan Kiêu đã bị ném khỏi chín tầng mây, ôm đồm tay hắn, “Nhanh, sờ ta.”

Cổn tính khí thô to nóng hổi bị để vào lòng bàn tay Hoắc Phi, nhiệt độ nóng đến kỳ dị làm cả người hắn một trận run rẩy, đầu nhất thời trống rỗng.

Nhiệt độ cùng trọng lượng từ lòng bàn tay truyền đến não tủy, làm cho Hoắc Phi không nhận được hai mắt ẩm ướt, rên rỉ một cách khao khát, “Ta muốn mút... Tỷ phu, van cầu người cho ta mút đi...”

Không thể chờ đợi được mà quỳ trên mặt đất, mở lớn hai phiến môi tham lam mà ngậm quy đầu thô to của nam nhân, Hoắc Phi mặc dù là lần đầu tiên làm XXOO, nhưng đã diễn luyện trong mộng quá nhiều lần, vẫn nhẹ nhàng đủ để nam nhân ném thử tư vị tuyệt đỉnh tiêu hồn...

“A a ——” phát ra tiếng rên rỉ đầy khoái cảm, Trầm Quan Kiêu bắt được đầu hắn đưa đến vùng giữa thắt lưng, làm cho tranh nanh (*) thật lớn hưng phấn mà tại giữa phiến môi phong nhuần nhu nhuyễn điên cuồng mà ra vào.

(*) tranh nanh: hình tượng loài thú dân gian, khiến người khác sợ hãi, kinh khiếp.

Mồ hôi thuận theo thái dương từ từ chảy xuống, gương mặt cương nghị vì khoái cảm mà có chút vẩn vơ, hai mắt nam nhân khép hờ theo ánh sáng của dã thú (?), sự mất khống chế khó gặp được này, làm cho Hoắc Phi sớm đã yêu hắn đến tận xương tủy thấy vậy càng trở nên điên cuồng hơn, hận không thể cứ như thế nuốt hắn vào, làm cho hắn vĩnh viễn thuộc về chính mình!

Dưới sự liếm cắn ngày càng đậm đặc, tính khí cực muốn bộc phát của Trầm Quan Kiêu rất nhanh liền tỉnh quan thất thủ, lớn tiếng mà rên rỉ, “A a —— nhanh —— sắp bắn ra rồi —— a a —— ”

Mở rộng miệng nghênh đón tinh dịch nam nhân phun phát, Hoắc Phi cả khuôn mặt mê muội đi, tuyệt không ngại dơ bẩn mà tỉ mỉ nếm thử, dương vật nộ trưởng dưới thân cũng hưng phấn mà phun ra một luồng tinh dày...

Hai người sau cao trào thở phì phò mà ngã dài ra, mặc dù người bạn tốt dặn qua xà độc cộng thêm hồng quả có hiệu lực thúc dục không gì so sánh được, nhưng Hoắc Phi vẫn sợ tỷ phu sẽ nhanh hồi phục thần trí, lập tức lại tích cực mà ôm lấy hắn điên cuồng mà hôn.

“Hừ uh... Tỷ phu... Người là của ta...”

Vươn hai đùi kẹp chặt thắt lưng nam nhân, làm cho tính khí ẩm ướt nhỏ giọt của hai người khấn mật mà gắn bó vào nhau, Hoắc Phi càng không ngừng nhún hạ thân cọ xát vào tính khí mềm nhũn của nam nhân, cố gắng làm cho hắn cương lại.

Không tốn nhiều công sức, đâm độc trong cơ thể cộng thêm nhục thể dụ nhân dưới thân, Trầm Quan Kiêu rất nhanh lấy lại độ hưng phấn, phòng cứng đờ ngẫu, cuồng loạn mà va chạm.

“A a...”

Hung khí cự đại của nam nhân tại giữa hai mông mình cuồng loạn vọt đâm làm cho nhân tâm kinh sợ. Nghĩ đến cây kiếm thịt này sẽ hung hăng bổ khai cơ thể chính mình, Hoắc Phi nếu nói không sợ hãi thì là lừa người.

Nhưng bản thân dù sẽ chảy máu bị thương thì có sao chứ, hẳn cuối cùng cũng thuộc về nam nhân này.

Mà nam nhân này... Nam nhân hẳn gọi là tỷ phu này, cuối cùng cũng sẽ thuộc về hắn!

“Tỷ phu” khoe miệng hiện lên nụ cười kiên quyết lại hấp dẫn, Hoắc Phi cảm tính khí cứng như sắt của nam nhân để ở cục động chưa từng khai phá của mình ——

“... Tới đi, thương ta!”

Hung khí không hề được bôi trơn, không hề làm cho đỡ đau, cuối cùng tìm được đích đến, không thể chờ đợi mà trường thẳng vào, bổ khai xử tử này (tương tự như xử nữ nhưng là con trai)——

“Ô a a a —— ”

Tiếng kêu bi thảm phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, vang vọng khắp sơn động nho nhỏ...

Thống khổ đến ngũ tạng lục phủ như bị vũ khí sắc bén hung hăng đâm xuyên, làm cho Hoắc Phi đau đến cả người chấn động, mười ngón bầu chặt thật sâu vào sống lưng của nam nhân ——

“Dừng a a —— ”

Tràng bích dính chặt vào nhau hấp trụ âm hành (dương vật) cực muốn nổ tung của mình, khoái cảm chưa từng có làm cho Trầm Quan Kiều uốn cong, phát ra tiếng hét thống khoái, càng thêm dùng sức mà hướng chỗ tiêu hồn kia vọt đâm.

“A a... Tỷ phu... A a...”

Giọt lệ nam nhi khó gặp được cuối cùng không nhịn được chảy xuống, mặc dù cơ thể đau muốn chết, nhưng nội tâm Hoắc Phi lại là sự hài lòng bị chiếm đoạt.

Cả ngày lẫn đêm bị khát vọng bản thân dày vò, tại thời khắc này cuối cùng chiếm được thỏa mãn lớn lao...

Chúng ta cuối cùng kết hợp một thể rồi...

Lớp lớp cảm giác được xếp đặt cẩn thận, đều là vì một khắc vô cùng trân quý này a.

“Tỷ phu... A a... Tỷ phu của ta...”

Hai đùi bị nam nhân yêu quý mở khai, cường nhện xuống thống khổ tùy ý cho tính khí thô to làm cục động tân sĩ của mình chảy máu đầm đìa, Hoắc Phi phát ra tiếng gào thét vừa thống khổ vừa ngọt ngào ——

Thật không nghĩ tiếng nói đầy dâm đãng đó đã triệt để kích phát thú tính của nam nhân, làm hắn không nhịn được trở người hắn lại, lấy tư thế thú giao từ phía sau càng thêm xâm nhập, càng thêm điên cuồng mà đâm sâu hắn!

“Ô a a —— chậm thôi... Tỷ phu... A a...”

Âm nang (biu) no đầy rất nhanh đập vào cặp mông nhiều thịt, phát ra âm thanh XXOO ba ba...

“Ô... Chậm lại... Tha ta... Tỷ phu... A a... Tha ta đi... Không được...”

Hoắc Phi bị tóm trụ đầu tóc, như bị dã thú hung hăng điên cuồng thao đến khóc ra tiếng Phấp, nhưng nam nhân chỉ thờ nặng nhọc, không chút lưu tình mà tiếp tục đắm chìm trong công việc, cũng như muốn tuyên kỳ chủ quyền của mình, cong hạ thân hung hăng cắn vào bờ vai của hắn ——

“Ô a a ——” Hoắc Phi phát ra tiếng khóc hô cực đau đớn, cơ thể đột nhiên nảy mạnh lên!

Không nghĩ đến việc này làm hắn giật mình, quy đầu bảo trưởng trong cơ thể vừa lúc trực tiếp đánh vào điểm trí mạng của hắn, một cổ khoái cảm cường đại trong nháy mắt truyền thẳng đến não tủy, làm hắn không nhịn được mà hét to ——

“A a a —— ”

Mặc dù bị mất thần trí, nam nhân vẫn khôn ngoan mà phát hiện được tử huyệt của hấn, giao hoát mà càng thêm dùng sức đâm đâm vào nhược điểm nhỏ bé đó ——

“A a —— không nên a —— tỷ phu —— bên trong sẽ chết mất —— ”

Vừa đâm đâm vừa phóng tung mà lay động cái môn, Hoắc Phi cảm giác được nam nhân yêu quý mang đến cho mình khoái cảm vô thượng, phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn ——

Giao hợp phong cuồng làm cho hai người lâm vào trạng thái điên cuồng mãnh liệt, như dã thú trong sơn động tha hồ mà trở mình lẫn lộn kêu gọi, Hoắc Phi toàn thân bị nam nhân mất khống chế mà cần loạn đến độ để lại dấu răng máu, nhưng trong thống khổ hấn vẫn nếm trải được sự tuyệt vời của bạo lực tính dục.

Ngay lúc nam nhân toàn thân cứng đờ, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp hữu lực, cuối cùng luồng tinh cũng bắn phụt vào tràng bách nóng cay làm cho Hoắc Phi tại đồng thời phún ra dục vọng hỏa nhiệt đến chảy nước mắt, khóc to thiên đường cấm kỵ của mộng tưởng đeo đuổi nhiều năm ——

Tiếng chim hót hiếm khi nghe được, gần ngay lỗ tai.

Trầm Quan Kiều toàn thân nhẹ nhõm, mặc dù cơ thể cảm thấy một chút hư thoát, nhưng tinh thần trở nên nhẹ nhàng khoan khoái chưa từng có, dường như gánh nặng nhiều năm áp trên người, ngay sau đó biến mất vô ảnh vô tung...

Nhưng dù sao hấn cũng là xuất thân xã hội đen, tính cảnh giác tích lũy nhiều năm dài không để cho hấn tiếp tục yếu đuối, lập tức liền cường bách bản thân thanh tỉnh lại.

Vừa khôi phục tri giác, cảm nhận được đầu tiên chính là nhiệt độ cùng sức nặng trong lòng.

Mái tóc mềm mượt khi mình vừa hạ cằm xuống, mang đến chút tê dại ngứa ngáy.

Mái tóc màu nâu nhạt này... Trong lòng ta chính là... A Phi sao?

Trầm Quan Kiều toàn thân cứng đờ.

Ta với A Phi... Sao lại...

Hấn phát hiện tay chân hai người giao quấn, tư thái ôm siết nhau vô cùng thân mật, thậm chí còn có thể cảm giác được hạ thể của mình bị bộ vị nhu nhuyễn hỏa nhiệt của đối phương chặt chẽ bao vây...

Lão đại xã hội đen khi sống mái với các bang phái cũng không đổi sắc mặt, giờ phút này mặt mày lại xanh như tàu lá, trong não đại loạn, bên trong không ra nửa điểm đầu đuôi.

Chuyện là thế nào? Ngày hôm qua rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Cố gắng tìm tòi mấy đoạn ký ức ngắn ngủi còn sót lại trong não...

Từ trong rừng cây bay ra một con rắn lục nhỏ... Cánh tay bị cắn... Trong nháy mắt cảm giác tê liệt lan truyền toàn thân...

Còn có...

Người khóc hô vùng vẫy cầu tha dưới hông mình...

Đáng chết! Lê nào người đó là... A Phi?!?!

Trời ạ, hấn rốt cuộc làm cái gì?

Ôm trụ nam tử ngủ say trong lòng, Trầm Quan Kiều vừa nhìn rõ ràng khuôn mặt vô cùng quen thuộc của đối phương đầy nước mắt, trên người vết cắn xanh xanh tím tím, cùng hạ thể khấn mật kết hợp của hai người, cả người tựa như bị sét đánh, chấn kinh đến không nói được.

Lê nào hấn... Cường bạo tiểu cữu tử của mình?!?!

Không thể nào... Hấn đối nam nhân chưa từng có “thú tính” ... Không thể nào!

Nhưng vì cái gì hạ thể của hấn cảm ở...

“Yên tâm, ta sẽ không cần người chịu trách nhiệm.”

Câu chữ lạnh lùng làm cho Trầm Quan Kiều nghĩ đến thất thần bỗng nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn đôi mắt hờ hững của Hoắc Phi.

“A Phi...”

“Tỷ phu, ta không trách người. Mặc dù đây là lần đầu tiên của ta, nhưng ta không phải phụ nữ, không có vấn đề gì trinh tiết, cũng không cần phải hao tâm việc có thai, ta không cần người chịu trách nhiệm.”

Hoắc Phi càng giải thích thanh tả rõ ràng bao nhiêu, Trầm Quan Kiều nghe càng run sợ.

“A Phi, lẽ nào ngày hôm qua ta thật sự... Đáng chết! Mau nói, ngày hôm qua rốt cuộc ta làm gì với người?” Trầm Quan Kiều cắn răng, một tay nắm bờ vai hắn.

“A...” Hoắc Phi phát ra một tiếng kêu đau đớn ——

“Thế nào rồi?” Trầm Quan Kiều phất chốc cả kinh, vội vàng buông tay ra.

Hắn chứng kiến Hoắc Phi che chặt bả vai, khuôn mặt thống khổ, trong lòng giật mình, “Cho ta xem xem.”

“Không nên, người đi ra.” Hoắc Phi tránh không cho xem.

“Cho ta xem.”

Hai người một trận xoay động lôi kéo, hạ thể kết hợp cũng bị ảnh hưởng, khoái cảm tê dại chạy dọc sống lưng, làm cho hai người đồng loạt hít thở mạnh.

Trầm Quan Kiều nhìn nam tử dưới thân trên khuôn mặt phớt hồng, đến hắn cũng nhận không ra tiểu cữu tử cái gì cũng không để trong lòng, không sợ trời không sợ đất của mình.

“Nhìn cái gì? Còn không mau rút ra!” Mặc dù trong lòng mười vạn phần không mong tỷ phu yêu dấu rời khỏi cơ thể của mình, nhưng vì tiếp tục diễn nhân vật bị hại, Hoắc Phi không thể làm khác hơn là nhịn đau nói ra.”Tối qua ta bị người cười lẩn còn không đủ sao? Mau rút ra.”

“A, được, ta... Ta lập tức rút.”

Hiếm khi thấy vẻ mặt bối rối khả ái của nam nhân làm cho Hoắc Phi xém chút cười lộ ra. Đáng thương Trầm Quan Kiều ngây thơ không biết bị tính kế vội vàng hướng phía sau rời khỏi!!

Ba!

Thanh âm thoát ly của tính khí như tiếng khui nắp bình đột nhiên vang lên trong sơn động không khoáng

Hai người giật mình nhìn đối phương, sự ngưng ngững trên khuôn mặt đạt tới điểm cao nhất, hai gương mặt tương tuấn đồng thời nổi lên màu đỏ ửng.

Hoắc Phi cũng không biết chính mình rốt cuộc thẹn thùng cái gì, cà lăm nói, “Ta... Ta muốn đi tắm...”

“Chờ một chút, A Phi, người cho tỷ phu biết trước, sau khi ta mất đi ý thức rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Trầm Quan Kiều bắt được tay hắn, không cho hắn rời khỏi.

“Người phiền quá! Được, nói thì nói!” Hoắc Phi vẻ mặt của tráng sĩ cắt cổ tay, đem lời thoại đã chuẩn bị sớm tuông một tràng ra, “Sau khi tỷ phu người trúng mai phục bị rấn cắn, cả người liền bất tỉnh rồi sau đó, ta liều lĩnh chạy cứu thoát người, lúc này, một người bị mặt đột nhiên vụt ra cùng ta kịch liệt đánh, chúng ta đánh nhau rồi bị thương, cuối cùng hắn thấy chiếc xe của chúng ta, ta sợ hắn lại trở về tìm đồng bọn, vội vàng công tỷ phu chạy trốn vào núi rừng, kết quả chân ta bị trượt, không cẩn thận rơi xuống sơn cốc này, ta nhịn đau bò lên đây, thật vất vả mới tìm được sơn động này ẩn núp, không nghĩ đến...”

“Không nghĩ đến cái gì?” Trầm Quan Kiều trong lòng giật mình.

“Không nghĩ đến tỷ phu đột nhiên như phát cuồng mà đẩy ta ngã xuống đất... Sau đó...” Hoắc Phi hộc mắt hơi đỏ, cắn môi dưới, cúi đầu im lặng không nói.

“Sau đó cái gì? Mau nói rõ!”

“Nói rõ?” Hoắc Phi ngẩng đầu, xem xét hần một cái, giọng điệu đột nhiên lạnh lùng, “Chuyện chính người làm, bản thân còn không rõ?”

“Ta... Ta làm cái gì...” Trầm Quan Kiêu trong miệng mặc dù luôn muốn hỏi ra lẽ, nhưng trái tim lại lạnh xuống.

Thực tế, cho dù Hoắc Phi không nói, hết thấy chuyện trước mắt, cũng đủ để đem chuyện nói rõ rồi.

Hần, dĩ nhiên QJ tiểu cữu tử của mình rồi...

Hoắc Phi vết thương đầy người mà còn không thèm để ý, ngược lại bắt đầu an ủi hần, “Coi như hết, ta cũng biết dáng vẻ này của mình, tỷ phu cho tới bây giờ cũng không để vào mắt, người tuyệt đối sẽ không cố ý. Phải biết là độc dịch cổ quái của con rắn kia. Tỷ phu, là Hoắc Phi ta không may, không trách người.” Hoắc Phi lộ ra một nụ cười tự giễu, thản nhiên nói, “Ta phải đi tẩy sạch.”

Mặc dù tâm loạn như tê dại, nhưng Trầm Quan Kiêu vẫn cố gắng bảo trì mặt ngoài tỉnh táo, nhẹ nhàng nói, “Tỷ phu ôm người đi.”

“Không cần, người cho ta là nữ sao?” Hoắc Phi cười lạnh một tiếng, đỡ theo vách núi loay hoay đứng lên.

Nhưng hần mới đi một hai bước, đau đớn khôn tả từ giữa móng truyền tới làm cho hần không nhìn được sắc mặt xanh lè, hai đùi mềm nhũn, ba một tiếng, lấy tư thế cực kì bất nhã cứ như thế ngã quỵ trước mặt nam nhân ——

Hai chân phân khai thật lớn, lộ ra cục động giữa hai phiến móng bị giày vò đến không đành lòng nhìn, dịch thể dính dính đỏ đỏ trắng trắng thuận theo đùi chảy xuống, thấy vậy Trầm Quan Kiêu trong lòng kinh hoàng, vừa chấn kinh vừa xấu hổ.

Trời ạ, này... Này đều là ta làm ra sao?

Trầm Quan Kiêu luôn luôn nghiêm luật với bản thân, cũng không làm công quá tam (?), đối với hành vi không bằng cảm thú của mình như thế, hận không thể một đao giết chính mình.

“A Phi, đừng động!” Trầm Quan Kiêu cau mày nhảy đến, ngăn thắt lưng một tay ôm hần vào lòng.”Người bị thương rồi, đừng động lung tung, ở một chỗ nghỉ ngơi, ta đi tìm nước tới giúp người lau tẩy.”

“Tỷ phu...”

“Có gì chờ ta trở về nói.” Trầm Quan Kiêu nhẹ nhàng mà sờ sờ đầu hần.

“Uh, tỷ phu, người cẩn thận. Bên ngoài có thể còn địch thủ đang tìm kiếm, trong áo khoác có khẩu súng lục, người mang đi.”

“Ta sẽ cẩn thận, người đừng lo lắng ta.” Nhẹ nhàng đặt Hoắc Phi trên mặt đất, Trầm Quan Kiêu nắm lấy áo khoác nhàu nát bị xé đến rách tả tơi, trong lòng một trận xấu hổ.

Lấy súng trong áo khoác ra, Trầm Quan Kiêu để nó vào tay Hoắc Phi.”Người cầm theo, cẩn thận an toàn bản thân.”

Hoắc Phi trong lòng ấm áp, ánh mắt cực lực ngăn toát ra ái ý trong lòng.”Ta không sao, tỷ phu người cầm theo đi.”

“Ngoan, cầm đi, ta lên trước.” Trầm Quan Kiêu mặc quần vào, thản nhiên đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nam nhân ngang nhiên đi xa dần, trái tim Hoắc Phi thùm thụp nhảy loạn.

Chờ tỷ phu trở về nhất định sẽ hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng hần là người thông minh tuyệt đỉnh, chính mình tuyệt không thể lộ ra một điểm manh mối.

Không sợ.

Trên khuôn mặt Hoắc Phi hiện lên nụ cười quỷ quyệt.

Hần đã nghĩ ra kế hoạch kế tiếp, hảo hảo lợi dụng lòng áy náy lúc này của tỷ phu, hoàn toàn củng cố địa vị người bị hại của mình, làm cho nam nhân kia không bao giờ có thể rời khỏi hần!

Tỷ phu, chờ tiếp chiêu đi!

4. Chương 4

Ánh mặt trời chiếu rọi, Trầm Quan Kiều đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu.

Ngẩng đầu nhìn trên ngọn cây.

Kỳ quái, không có gió a.

Trầm Quan Kiều sắc mặt ngưng trọng mà bắt đầu cau mày.

Không hiểu gì cả...

Chết tiệt hết thấy đều không hiểu gì cả!

Từ “Phá Vân Bang” quái lạ kia đến lục lục (ám chỉ con rắn) quái lạ nọ, rồi lại đến hành vi không bằng cảm thú quái lạ của mình làm ra...

Hồi tưởng hết thấy tất cả, như thể có một đôi tay vô hình đang âm thầm thao túng!

Đương nhiên điểm hiểm nghi nhất chính là nhân vật thần bí đang ẩn ở sau mọi chuyện!! Phá Vân Bang bang chủ!

Một cỗ lửa giận trước nay chưa từng có tại trong lòng Trầm Quan Kiều hừng hực đốt cháy.

Có dũng khí tính kế với ta... Tính kế người nhà của ta... Ta tuyệt đối sẽ không tha người!

Cho dù trời cao có sập xuống đất, ta cũng nhất định phải bắt được người!

Chưa từng có một địch thủ nào làm cho hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi như thế. Bởi vì trong lòng Trầm Quan Kiều, Hoắc Phi vốn là con trai duy nhất của người nhạc phụ có đại ân với hắn lưu lại, là người nhà duy nhất còn sót lại của hắn.

Mà chính mình... Lại theo con đường của địch thủ, làm ra chuyện thị phi vi nghịch thiên luân như thế!

Vậy hắn phải giải thích như thế nào với nhạc phụ cùng vong thê dưới cửu tuyền?!?!

Hắn từng đáp ứng bọn hắn sẽ chăm sóc tốt A Phi, nhưng hôm nay... Nhìn hắn chăm sóc hắn thế nào, đáng chết!

Trầm Quan Kiều mặc dù đang ở hắc đạo, nhưng nội tâm có quan niệm về gia đình hết sức truyền thống, thống khổ mà nhủ chặt mày.

Hắn rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể chuộc lại lỗi lầm của hắn?

Ôi, sự tình cho tới bây giờ trước tiên vẫn chăm sóc tốt A Phi, phải nghĩ biện pháp mang hắn thoát vây, sau này còn dài sẽ nghĩ cách tiếp.

Vết thương của hắn hình như rất nghiêm trọng.

Trầm Quan Kiều tại ven suối ngồi chồm hổ xuống, tẩy sạch sẩn sam bị rách của mình bằng nước, bước nhanh về kịp.

Hoắc Phi từ xa xa thấy tỷ phu trở về, vội vã bò lại chỗ trước đó nằm xuống.

“A Phi, ta về rồi, người thế nào? Có đau không?”

“Tỷ phu... Người về rồi...” Hoắc Phi cố hết sức mà mở mắt, dùng thanh âm cực độ “hư nhược” nói.

“A Phi, có nước rồi, ta giúp người lau miệng vết thương.”

“Đừng!” Kỳ thật trong bụng Hoắc Phi thầm muốn sự va chạm của tỷ phu muốn chết, nhưng chỉ cố ý ‘nghĩa chính nghiêm từ’ mà cự tuyệt.

“Nghe lời, miệng vết thương tại nơi đó chính người không lau tới.” Trầm Quan Kiều luôn luôn chỉ biết hạ mệnh lệnh, rất ít dùng khẩu khí thương lượng như thế để nói.

Hoắc Phi đương nhiên cũng biết điểm này, nội tâm đen tối, nhưng mặt ngoài vẫn mạnh miệng, “Chết cũng không muốn! Người tránh ra!”

Trầm Quan Kiều lo lắng cho thương thế của hắn nhưng khi bị nói ngược lại, rất nhanh liền mất đi tính nhẫn nại, sắc mặt trầm xuống.”A Phi!”

“Người làm dữ cái gì?” Hoắc Phi cũng không cam yếu thế mà phản kháng lại, “Ta bị người ăn sạch sẽ rồi, người bây giờ lại hung hăng?”

Nghe đến mấy chữ “ăn sạch sẽ”, Trầm Quan Kiều đột nhiên sắc mặt ửng hồng, khó khăn mà trở nên cà lăm, “Người... Người nói vậy cái gì... Tỷ phu thế nào lại...”

“Thế nào? Người còn muốn phủ nhận? Lẽ nào tự ta thoát y cầu người thương ta?” Hoắc Phi đến lý không tha người từng bước khấn bực.

“... Đương nhiên không phải.” Trầm Quan Kiều bất đắc dĩ mà thở dài, “Xin lỗi, đều là tỷ phu không tốt, vừa nãy không nên đối người hung hăng như thế.”

Hoắc Phi hiếm khi nghe người mình yêu xin lỗi, trong lòng dắc ý cười như hoa nở.

Bất quá hắn cũng biết đạo lý kiến hảo tự thu (gặp điều tốt liền thu vào).”Không, là ta không tốt. Không nên nói những lời như thế. Tỷ phu, người sẽ không trách ta chứ?”

“Người không trách ta sẽ không thấy lỗi, ta thế nào trách người?” Trầm Quan Kiều cười khổ.”Được rồi, ngoan, cho tỷ phu giúp người lau?”

“Được.” Hoắc Phi đối với giọng điệu ôn nhu của người yêu hết sức hài lòng, lập tức như con cừu nhỏ ngoan ngoãn nằm sấp xuống.

“Cái móng vuốt cao lên. Được, bây giờ tỷ phu sẽ nhẹ nhàng bài khai, có thể hơi đau, người nhẫn nại chút.”

“Uh.” Hoắc Phi cúi đầu xuống, khép mắt lại.

Trầm Quan Kiều đối với việc xử lý vết thương máu chảy cũng không xa lạ, nhưng lần này hắn phải xem chính là cái móng của tiểu cừu tử mình, hơn nữa là do hắn đầu sỏ làm ra, không khỏi cảm thấy hơi hồi hộp.

Nhưng dù sao hắn trời sinh tính trầm ổn, sau một hồi liền ép buộc bản thân trấn tĩnh xuống.

Hít vào thật sâu, Trầm Quan Kiều kỹ lưỡng mà kiểm tra miệng vết thương, lại dùng vải ẩm nhẹ tay nhẹ chân mà lau chùi.

“A...” Hoắc Phi phát ra một tiếng rên rỉ.

“Thế nào rồi?” Trầm Quan Kiều có chút cả kinh, “Rất đau sao?”

Mặc dù đau thì đau, nhưng kỳ thật Hoắc Phi là vì khoái cảm tối qua quá cường mãnh, dư âm còn sót lại còn chưa hoàn toàn thoái lui, cho nên vừa bị tiếp xúc liền nhạy cảm mà kêu ra.

Bất quá hắn không ngu đến tự tố cáo mình.

“Ta là nam nhân, không sợ đau, người cứ làm tiếp.”

Trầm Quan Kiều biết tiểu cừu tử này của hắn cá tính cực kỳ ngang bướng, nghe hắn nói như thế, ngược lại nhận định hắn nhất định cảm giác phi thường đau đớn, giọng điệu nói chuyện không khỏi càng thêm ôn nhu, “Tỷ phu sẽ làm rất nhanh thôi, người nhẫn nại nhẫn nại.”

Bàn tay ôn nhu ngay tại cục động mãnh cảm của mình xoay xoay, trong lòng Hoắc Phi một trận rung động, bắt đầu không nhịn được lớn tiếng rên rỉ.

Nhưng vì không được tỷ phu đâm vào, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng sức cắn môi dưới của mình.

Kỹ lưỡng tẩy kỹ miệng vết thương, Trầm Quan Kiêu phát hiện cơ thể A Phi có chút run rẩy, tưởng nhầm hấn đau vô cùng, lập tức không đành lòng mà mặc quần cho hấn, ôm lấy hấn đặt trên đùi mình, “Nằm trên mặt đất khẳng định rất đau, trước khi vết thương người ổn, an vị trên đùi tỷ phụ đi.”

Hoắc Phi luôn ước được cùng người trong lòng giờ giờ khắc khắc dính vào một khối, vừa nghe nói trái tim như muốn bay lên trời, trong lòng không nhịn được cười trộm, nhưng mặt ngoài vẫn muốn vờ mạnh mẽ, “Ta cũng không phải tiểu hài tử, cần người ôm à?”

Nam tử trong lòng khoe mắt hơi chọn, trong lời nói đầy ý cười.

Trầm Quan Kiêu thấy vậy không khỏi sửng sốt.

Bản thân nhất định đã phạm lỗi nơi nào rồi?

Tiểu cử tử này của hấn cặp mắt đặt trên đỉnh đầu, cũng không đặt ai trong mắt, là đang làm nũng với hấn sao?

Cả ngày tiếp theo Hoắc Phi hạnh phúc như tiên.

Tỷ phụ chỉ luôn bề bộn việc bang, rất ít có thời gian quan tâm hấn, dường như lại đem hấn trở thành bảo vật, cả ngày ôm hấn ở trong lòng bởi hấn nói chuyện phiếm, điều này cứ như là lẽ vật rớt từ trên trời xuống.

“Tỷ phụ, ta vẫn muốn hỏi người, lúc đó tỷ tỷ thể nhược nhiều bệnh, bác sĩ nói nàng căn bản không thể sinh con, người vì cái gì còn muốn kết hôn với nàng hay là nói như vậy với tỷ tỷ để người không thất lễ, “Trầm Quan Kiêu nhẹ nhàng thở dài, “Nhưng ta lúc đó là vì báo ân mới lấy Hoắc Kỳ.”

“Báo ân? Báo ân gì?”

“Mẫu thân ta vừa sinh hạ ta thì qua đời, ta là một tay phụ thân nuôi dưỡng lớn lên. Mười năm trước hấn bị bằng hữu bày kế, nợ nần chồng chất, nếu không có lão bang chủ đã cứu phụ thân ta một mạng, hấn đã sớm chết dưới sự đánh đập của bọn cho vay nặng lãi. Hấn còn giúp phụ thân ta hoàn trả tất cả nợ, sau khi phụ thân ta u uất thành bệnh, hấn vẫn mang gánh nặng tất cả được phí, mãi đến khi hấn qua đời mới thôi... Phụ thân người hấn là đại ân nhân của Trầm gia chúng tôi.”

“Cho nên người vì báo ân mới cưới tỷ tỷ?”

“Chỉ cần là chuyện lão bang chủ dặn dò, ta vạn lần chết không từ.”

“Cho nên... Người có yêu tỷ tỷ không?” Đây vốn là đáp án mà Hoắc Phi vẫn muốn biết.

“Hoắc Kỳ vốn là một thê tử tốt.” Trầm Quan Kiêu cũng không trả lời trực tiếp vấn đề này.

Nhưng Hoắc Phi thông minh đã biết được đáp án từ trong câu trả lời của tỷ phụ.

Tâm trạng một trận buồn bã.

Nam nhân này biết cái gì gọi là “yêu” sao?

Hấn có biết được yêu không mong hồi báo có bao nhiêu khiến lòng người tan nát không?

Tỷ tỷ, ta chỉ không muốn như người, đến chết cũng không chiếm được trái tim của nam nhân này.

Ta phải có được hấn, cho dù dùng hết tất cả thủ đoạn hèn hạ, người của hấn, trái tim của hấn, trong tương lai không xa, tất cả đều sẽ là của ta!

Bầu trời nổi lên mưa to.

Nam nhân đang ngủ an tĩnh mà nằm trong lòng Trầm Quan Kiêu.

Cứ lâu lâu hấn lại sờ sờ trán của hấn, xác định hấn có bị sốt không.

Trầm Quan Kiêu dường như đắm chiêu mà nhìn ngoài sơn động.

Kỳ quái, bọn hấn đã mất tích một ngày một đêm, theo lý mà nói anh em phải biết và đã sớm tìm đến bọn hấn mới đúng, thế nào đến hiện tại còn chưa thấy đội ngũ tìm kiếm?

Lẽ nào là địch thủ của hấn cố ý giăng bẫy, làm cho bọn hấn tìm sai phương hướng?

Trầm Quan Kiều có thể trở thành bang chủ của Á châu đệ nhất đại bang, quả nhiên không phải con người tầm thường.

Chuyện xác thực như hần sở liệu, thiếu niên thần bí lấy xe của bọn hắn, đẩy vật xuống con sông cách hàng chục km, hần tiếp đó xuống hạ du thả kiện quần áo của bọn hắn, tạo thành hiện trường bọn hắn rơi xuống sông, khiến “Vân Dật Hội” kinh hãi đến xem chút đảo lộn mọi thứ!!

“Hừ uh... Uh...”

“Thoải mái chứ? Cha, thoải mái hay không?”

“A a... Thật thoải mái... Thụy Thụy...”

“Hôm nay vốn là sinh nhật của cha, ta mới học được một chiêu thức, bảo đảm làm cho cha sướng khoái lên trời...”

“A a... Thụy Thụy, người làm gì? Đừng liếm bên trong, chỗ đó dơ lắm...”

“Một điểm cũng không dơ a... Chỉ cần là cơ thể của cha, ta đều cảm thấy rất tuyệt... Cho ta liếm, ta muốn liếm đến khi cha bắn ra...”

“A a... Thụy Thụy... Đầu lưỡi đừng ngộ nguyệt nữa... Trời ạ... A a...”

Ling!!

Ngay tại thời khắc Hạ Vũ Thụy dùng đầu lưỡi làm cho cha của mình đạt cao trào, chiếc điện thoại phi thường phá hoại bầu không khí bắt đầu vang lên ——

Số kia chỉ có Vân Dật Hội cấp cao mới biết được.

Đáng chết!

Đúng là trăm thứ không như ý muốn, Hạ Vũ Thụy vẫn lập tức đứng dậy tiếp điện thoại.

“Người nhất định có việc gấp, nếu không ta sẽ cho người chết rất khó coi.”

“Ồ... Không tốt rồi, lão đại đã xảy ra chuyện! Đường chủ, người nhanh trở về a!”

“Cái gì? Không được phép khóc! Nói rõ ràng!”

Hạ Vũ Thụy một bên gửi ánh mắt xin lỗi đến cha, một bên nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo vào.

“... Được, ta biết rồi. Lập tức gọi ‘quản lý Giang’ trở về, ta nội trong mười phút sẽ đến.”

Ngắt điện thoại, Hạ Vũ Thụy phi thường áy náy mà xoay người lại hôn cha yêu dấu.

“Cha, xin lỗi, ta phải đi công ty một chuyến.”

“Công ty phát sinh việc gì gấp rồi?”

“Cũng không có gì, chính là có một lô hàng hóa xuất ra có chuyện, ta phải về kịp xử lý. Người cũng biết ông chủ này của ta vài ngày không có ở đây, nhân viên cấp dưới không dám quyết định, ta tự mình đi một chuyến.”

Kế phụ của Hạ Vũ Thụy vốn là học giả nổi tiếng trong và ngoài nước, cuộc sống hết sức đơn thuần, cho nên hần mới không cho kế phụ hần biết mình làm việc cho bang xã hội đen.

“Khổ cực người rồi, Thụy Thụy. Việc buôn bán chính là phải từng giây định tranh, người mau đi đi, không nên nghi ngại ta.” Nam nhân hiền từ mà vuốt ve mặt hần.

“Xin lỗi, cha, hôm nay là sinh nhật người a.”

“Không sao, năm nào cũng có sinh nhật mà, người mau đi đi.”

“Cha đối với ta tốt nhất. Hôn một cái.”

Thập vạn hỏa tốc tới kịp tòa tổng bộ, Hạ Vũ Thụy một bước tiến phòng làm việc, trên đường hần một đồng người lập tức vây tới.

“Đường chủ, người cuối cùng tới rồi!”

Chứng kiến vẻ mặt của Tiểu Châu sắp khóc tới nơi, Hạ Vũ Thụy không hạo khí mà đánh hấn một cái!”Khóc cái gì? Đồ ăn hại! Báo cáo tất cả chuyện xảy ra với ta một lần.”

“Vâng, Đường chủ.” Tiểu Châu lau hai mắt, “Lão đại cùng Hoắc thiếu gia nguyên bản dự định lúc hai giờ chiều sẽ cùng huynh đệ của Giang Kiêu Long quốc hội hợp, không nghĩ đến bọn hấn đợi đến trời tối đen vẫn không thấy bóng dáng bọn họ. Gọi điện cũng không thông, lúc này bọn hấn mới kinh sợ cảm thấy xảy ra chuyện, lập tức phái một số đông người đi tìm, kết quả... Kết quả... Ô...”

“Kết quả cái gì, mau nói a!”

“Kết quả phát hiện xe của lão đại bọn hấn rơi xuống sông rồi!” Tiểu Châu nói đến chỗ này không nhịn được gào khóc lớn!”Ô... Lão đại, Hoắc thiếu gia, các người bị chết thật oan uổng a!”

“Ầm ỉ muốn chết!” Hạ Vũ Thụy hung hăng vỗ xuống bàn, ” Có tìm được thi thể bọn hấn không?”

“Ô... Không có, chỉ có tại hạ lưu sông tìm được quần áo, nhưng người địa phương đó nói từ nơi cao như thế té xuống, không ngã chết cũng chết đuối rồi...”

“Câm miệng cho ta! Lão đại là người nào a, hấn là bang chủ của Á châu đệ nhất đại bang chúng ta! Vốn là nghĩa tử của Quan Đế gia! Nào chết dễ dàng như thế? Lão đại chúng ta cùng Hoắc thiếu gia nhất định còn sống! Nghe rõ rồi chứ?”

“Nghe rõ!” Mọi người lớn tiếng đáp!

“Chuyện bang chủ mất tích không ai được phép nói ra, người vi phạm xử lý theo bang quy!”

“Tuân mệnh!”

“Các người đi xuống đi, nên làm gì thì làm đi!”

“Vâng!”

Chờ mọi người đi hết rồi, một nam tử cao lớn mới nhịp bước ngang nhiên từ một cửa khác đến.

“Còn may lão đại thông minh, trước đó phái người ngồi trận, nếu không thiên hạ đại loạn rồi.”

Nam tử làn da ngăm đen, rậm rắng thô ráp, khí vũ hiên ngang, pha chút đáng vẻ hào hiệp cổ đại.

“Người còn biết trở về a, ta còn cho rằng người trốn người nào đó đến sao hỏa, đời này cũng không có ý định xuất hiện tại địa cầu nữa chứ, tiểu Long Long.” Trầm Quan Kiêu cười thô bỉ.

“Giang Kiêu Long ta đi không đổi tính, ngồi không đổi danh, người không được kêu ta tiểu Long Long gì đó có được hay không? Ác tâm muốn chết!”

Đúng vậy, nam tử cao lớn uy phong mãnh mẽ trước mắt chính là một trong tả hữu hộ pháp nổi tiếng vang danh của Vân Dật Hội —— Giang Kiêu Long!

“Ta gọi là ác chúa, ta thấy từ khi tiểu quỷ kia gọi người, người rất vui về a.” Hạ Vũ Thụy trêu chọc mà nói.

“Ta... Ta vui khi nào chứ? Con mắt nào của người chứng kiến?” Giang Kiêu Long không phục giận dỗi hỏi.

“Hừ, không chỉ hai con mắt ta chứng kiến rồi, kể cả người mù không thấy đường cũng nghe ra chỉ cần có tiểu quỷ kia ở bên cạnh, người cũng có thể vui đến bay lên trời cao.”

“Nói xạo! Ta ghét tiểu quỷ kia muốn chết, ước gì đời này không gặp hấn nữa, làm thế nào có thể vui về bên nhau?”

“Ai yêu, người sao thiếu được tiểu cừu cừu thân ái của người, chuyện đại nghịch bất đạo như thế, người cũng nói ra được?”

“Ta thế nào đại nghịch bất đạo? Hấn đối lão tử ta làm chuyện mới là đại nghịch bất đạo, hấn —— ”

Xém chết! Tại trước mặt Hạ Vũ Thụy so với quỷ ranh ma hơn, ta nhắm nhí cái gì a?

Giang Kiêu Long tức tối mà tát chính mình một cái.

“Ha ha, quả nhiên không ngoài ta sở liệu, Giang đại đường chủ anh dũng cái thể của chúng ta quả thật bị ăn đến kể cả xương cũng không còn.”

“Hạ Vũ Thụy!”

“Ha ha, yên tâm, sự kiện này ta sẽ cầm như hén, không cho lão đại biết.”

“Nói nhảm, ngươi nếu dám cho lão đại biết, ta liền làm thịt ngươi!”

Hạ Vũ Thụy nghe nói lập tức ôm bụng cười to.

Giang Kiều Long trên khuôn mặt nhất thời đỏ một trận.

Trời ạ, ta... Ta không phải chưa đánh đã khai rồi sao?

Ồ... Hạ Vũ Thụy ngươi là Vương bát dẫn gian manh xảo trá!

“Lão tử không thèm nói với ngươi!” Giang Kiều Long từ thẹn thành giận mà rống to một tiếng! “Nói về chuyện lão đại, ngươi hiện tại dự định làm sao?”

Hạ Vũ Thụy lau lau nước mắt chảy ra từ khóe mắt, “Lương phan (salad với gia vị).”

“Cái gì... Ngươi nói lại lần nữa.” Giang Kiều Long đối với Trầm Quan Kiều hết sức tận trung bắt đầu ma quyền lau chường

“Nghe không hiểu a? Lương phan rán trứng gà.”

“Hạ Vũ Thụy, gan ngươi thật lớn!” Giang Kiều Long vừa nghe không nhịn được hùng hổ tiến lên, nắm chặt cổ áo hắn, “Lão đại ở nơi nào không rõ, sinh tử chưa biết, ngươi còn ở trong này nói lời mỉa mai, lẽ nào ngươi muốn soán vị?”

“Soán vị? Nào ta chưa bị hư!” Hạ Vũ Thụy không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã.

Nếu không vì lão đại cần hắn, hắn đã sớm vỗ vỗ cái mông cùng cha đi tiêu diêu, ai muốn đảm đương cái gì bang chủ xã hội đen a, phiền chết người đi được!

“Ngươi nếu như không nghĩ soán vị, vì cái gì bắt ngờ như thế đối với chuyện lão đại?” Giang Kiều Long hoài nghi mà nhìn hắn.

“Nói đến khi ngươi hiểu, chắc râu cũng buộc được rồi.” Hạ Vũ Thụy không hảo khí mà nói.”Thả ra, nắm chặt như thế, muốn hôn ta a?”

“Thần kinh!” Giang Kiều Long nghe nói xém chút bị dọa chết, vội vàng buông tay, lùi ra ba bước.

Hắn thà đi hôn rắn đuôi chuông cũng không nguyện đi hôn Hạ Vũ Thụy so với quỷ còn ranh ma hơn, như vậy ít nhất hắn còn biết mình chết như thế nào.

“Bớt nói nhảm nhí, lão đại phái ta ngồi trấn tổng bộ, ta cũng không đi được nơi nào. Cho nên... Giang đại đường chủ, phiền ngươi tự mình đi một chuyến rồi.”

“Ta đi? Được a được a, chính là hợp ý ta.” Giang Kiều Long gật gật đầu.”Không tự mình tìm đến lão đại, ta căn bản không an tâm.”

“Khi ngươi đi, không nên hưởng sông tìm.”

“Lão đại chính là rơi xuống sông mất tích, thế nào không hưởng sông tìm?”

“Trong bang chúng ta, luận kế mưu là người thông minh hay là ta thông minh?”

“Đương nhiên là người thông minh a.”

“Vậy ngươi còn trong đây dài dòng cái gì.” Hạ Vũ Thụy lạnh lùng trừng mắt liếc hắn.

“Hắc hắc, vâng vâng, Hạ đại đường chủ ngươi thỉnh nói tiếp.”

“Hừ. Sau khi ngươi tới, thuận theo tuyến đường lão đại bọn hắn dự định đi kỹ lưỡng tìm, ta đoán rằng manh mối nhất định ẩn giấu tại nơi đó.”

“Biết rồi, cứu người như cứu nữ, ta liền chuẩn bị xuất phát.” Giang Kiều Long không thể chờ đợi được mà chạy ra ngoài.

Hạ Vũ Thụy như nghĩ tới cái gì mà nhìn ngoài cửa sổ.

Hoắc Phi, nếu như hết thấy chuyện đều có liên quan tới người, ta đây thật phải bội phục dũng khí của người rồi.

Chỉ bất quá... Người cũng không nên xem thường trí tuệ cùng ngạnh khí của lão đại.

Chờ ngày nào đó chân tướng vạch trần, tai nạn của người cũng nhất định ập xuống...

Mưa vẫn rơi.

Trầm Quan Kiều càng không ngừng dùng vải ướt lau lau cơ thể của Hoắc Phi.

Chuyện đáng lo ngại đã phát sinh... A Phi bị sốt.

“Uh... Tỷ phu...”

“Thế nào rồi? A Phi.”

“... Tỷ phu... Đừng đi...” Hai bàn tay Hoắc Phi ôm chặt lấy hần.

“Tỷ phu không đi, tỷ phu ở lại trong này.” Trầm Quan Kiều an ủi mà vỗ vỗ lưng hần.

“Người lừa ta... Ta thường thường mộng đến người không để ý tới ta... Người luôn đối ta lạnh nhạt như thế... Ta rất hận người...”

Trầm Quan Kiều cười khổ một chút.”Là tỷ phu không tốt, tỷ phu bạn quá rồi.”

“Đều là cái cố... Người căn bản không quan tâm ta...”

“Ta đương nhiên quan tâm người, ta là tỷ phu người a.”

Hoắc Phi nghe rồi thống khổ như ngực bị châm.

Hần chính là hy vọng thế nào nghe được tỷ phu nói vì yêu hần mới quan tâm hần, mà không phải vì thân phận của hần...

“A Phi, có phải rất khó chịu không?” Trầm Quan Kiều thấy Hoắc Phi thống khổ cắn môi dưới.

“Uh, ta rất khó chịu... Ta đói bụng rồi, tỷ phu, người đi kiếm thứ gì ăn được không?”

“Được, ta đi. Người chờ ta, ta sẽ lập tức trở về.”

“Uh. Tỷ phu cẩn thận, trời mưa đường trơn.”

“Yên tâm.”

Đợi đến khi tỷ phu đi xa rồi, Hoắc Phi lập tức vùng vẫy bò tới nơi sâu nhất sơn động, tại một góc mắt không nhìn đến đào ra vài trái màu đỏ.”Thật tốt quá, may là chưa nát.”

Hoắc Phi mừng rỡ mà nhìn cứu mạng chi quả của hần.

Nguyên bốn kế hoạch hôm nay sẽ cho tỷ phu ăn thêm một hồng quả, không nghĩ đến hần tự nhiên bị sốt, thật sự là tính toán sai lầm.

Mặc kệ, ngày mai bất luận như thế nào phải làm cho tỷ phu ăn một quả! Thời gian của hần không nhiều lắm, mặc dù địa phương này hần tìm được rất ẩn mật, nhưng Hạ Vũ Thụy cũng không phải người hiền lành, dễ lừa như thế.

Hần phỏng chừng còn nhiều nhất một tuần nữa, bọn hần sẽ bị tìm được.

Trước tiên lúc này, hần phải làm cho tỷ phu thật sâu trầm溺 trong cơ thể mình, không ly khai hần...

Đã qua một đêm, mưa cuối cùng ngừng.

Cơn sốt của Hoắc Phi cũng lui.

Trầm Quan Kiều đặt bẫy bắt được trở về một con thỏ hoang.

Tay chân nhanh nhẹn mà nhóm lửa nướng thịt, chuẩn bị cho A Phi đã hai ngày đều dựa vào quả rừng để no bụng, hỏ hỏ ăn no nê.

“Tôi, A Phi, chân này cho người.”

“Cám ơn tỷ phu.” Hoắc Phi một bên ăn thịt nướng, một bên động não.

Phải đợi thời cơ cho tỷ phu ăn tiếp một hồng quả mới được, phải làm thế nào đây...

A, cứ làm như thế.

“Tỷ phu, thịt này hình như là lạ.” Hoắc Phi nhăn mày nhìn chân thỏ nướng đến thơm ngon mềm mềm trên tay.

“Là sao?” Trầm Quan Kiều tiếp lấy nhìn một chút, “Không có gì cả, thoát nhìn chín rồi.”

“Không tin người ăn một cái xem sao.”

“Uh.” Trầm Quan Kiều không nghi ngờ gì, tiếp lấy ăn một cái.

Tân quả (Bingo)! Hoắc Phi trong lòng cười thầm không thôi.”Thế nào? Có phải là lạ không?”

“Đúng thật có một vị ngọt ngọt... Kỳ quái, miếng ta ăn không có...”

“Ta thấy vẫn phải ăn cái chân này. Tỷ phu, người đổi miếng thịt cho ta.”

“Được.”

Doanh hỏa cháy lên trong sơn động cho người ta cảm giác vô cùng ấm áp, hai người vừa ăn vừa hàn huyên trò chuyện.

Có thể là vì rời xa chuyện phiền tạp trong bang, một thân vô sự nhẹ nhõm, Trầm Quan Kiều luôn luôn nghiêm túc cả về mặt cũng dần dần dịu xuống, “A Phi, trung thực cho tỷ phu biết, ba năm trước đây người vì cái gì không báo một tiếng đã bỏ đi?”

“Bởi vì... Ta đáp ứng cha.” Hoắc Phi cầm lấy khúc cây khều khều doanh hỏa,

“Ta đáp ứng sau khi hấn qua đời phải rời khỏi ba năm.”

“Vì cái gì?” Trầm Quan Kiều khó hiểu mà nhíu mày.

Hắn biết rõ nhạc phụ có bao nhiêu thương yêu đối với A Phi, vì lý do to lớn gì mà hấn lại muốn nhi tử duy nhất này xa quê nhà ba năm?

Hoắc Phi cười khổ một chút, “Bởi vì hấn cho rằng ta bị điên rồi... Hấn nhận ra ta cần thời gian bình tâm, không bị bất cứ thứ gì khuấy nhiễu mà hỏ hỏ tỉnh táo lại.”

Hoắc Phi vĩnh viễn không cách nào quên về mặt phụ thân khi nghe chính miệng hấn thừa nhận yêu tỷ phu...

Nếu như có thể, hấn cũng không muốn tổn thương người thân yêu quý của hấn... Nhưng hấn không thể, không thể nói dối với một người già sắp chết...

“Nguyên lai là ý của nhạc phụ.” Trầm Quan Kiều nghiêm túc mà gật gật đầu, “Người thế nào không nói sớm, nếu như tỷ phu sớm biết sẽ không trách tội người. Bất quá người cho dù cần tỉnh táo tự vẫn, nhưng vẫn có nhiệm vụ bảo trì liên lạc với tỷ phu, người biết ba năm nay tỷ phu lo lắng cho người biết bao nhiêu?”

Tỷ phu, người chính là người cha tuyệt đối cấm ta liên lạc a! Hoắc Phi trong lòng thở dài.”Xin lỗi tỷ phu.”

“Hứa lần sau đừng như vậy, người nếu như một lần nữa —— đừng ——” Trầm Quan Kiều đột nhiên nắm vội ngực, khuôn mặt lộ vẻ thống khổ.

“Tỷ phu!” Mặc dù trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng Hoắc Phi vẫn giật mình, vội vàng ôm lấy hấn.”Tỷ phu, người thế nào rồi?”

“Kỳ quái... Ta đột nhiên cảm thấy toàn thân thật nóng...”

“Tỷ phu, ta đột nhiên cảm thấy toàn thân rất nóng...”

“Tỷ phu, có muốn uống nước không?”

“Được, A Phi... Đưa nước tới...”

“Tới đây.” Hoắc Phi cầm lấy gáo nước làm bằng vỏ cây dừa trút cho hắn một ngụm nước, “Thế nào? Tỷ phu, có ổn hơn chút nào không?”

“A a... Nóng quá... Hình như càng nóng...”

Đáng thương Trần Quan Kiều thông minh một đời, nhưng vẫn lần nữa thua dưới tay của tiểu cữu tử hắn.

Hoắc Phi đương nhiên biết uống nước xong sẽ càng nóng.

Xà độc qua hai ngày gần mất hết tác dụng, chỉ có ăn hồng quả sau đó uống nước, mới có thể lần nữa kích phát dư độc bên trong cơ thể.

Mà hồng quả kia... Vừa mới bị Hoắc Phi thừa dịp bóp nát, dùng chất lỏng len lén bôi lên thịt chân thỏ, ngay sau đó bị Trần Quan Kiều ăn vào bụng.

Toàn thân nóng giống như có lửa thiêu, nhưng Trần Quan Kiều bởi vì có kinh nghiệm lần trước, trong lòng đã có cảnh giác.

Lẽ nào là... xà độc lại phát tác?

Trần Quan Kiều trong lòng run sợ, vội vàng đẩy khai người ôm lấy mình.”A Phi, mau đi!”

“Tỷ phu, người rút cuộc thế nào rồi?” Hoắc Phi dùng vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

“Độc của ta hình như lại phát tác rồi, mau đi... Trước khi ta tổn thương người, mau đi!” Trần Quan Kiều toàn thân thiêu trong dục vọng, một bên la hét, một bên khó có thể khống chế mà lột bỏ quần áo trên người.

“Không được, ta không thể đi, ta không thể bỏ người một mình trong này!”

“Ngốc! Mau đi!” Trần Quan Kiều một mực dùng hết lực ý chí, mới có thể nắm chặt nắm tay không cho chính mình đánh ngã nam nhân trước mắt.

“Dù sao cũng làm qua một lần rồi... Làm thêm một lần nữa cũng không sao a. Chỉ cần có thể giải độc của tỷ phu, ta thật sự không có gì.”

Hoắc Phi đau lòng mà tiến lên ôm lấy người mình yêu.

Cơ thịt nóng như lửa vừa tiếp xúc nhục thể, dục vọng lập tức như củi khô bị điểm liệt hỏa, lý trí của Trần Quan Kiều ba một tiếng liền đứt đoạn, phát ra tiếng kêu gào đói khát, mạnh mẽ hơn nam tử trong lòng!

“Đừng... Hừ uh...”

Đầu lưỡi nóng bỏng kịch liệt giao quấn, hai người không thềm để ý mà nuốt nước bọt của nhau, phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn...

“A a... Nóng quá... Ta muốn... Ta muốn...” Trần Quan Kiều một bên điên cuồng mà hôn mặt và môi của nam nhân, một bên kéo tính khí bộc phát của bản thân ra, kịch liệt mà sáo lộng...

Đầu nhũ mẫn cảm vừa bị nam nhân mút cắn vừa không ngừng bị nhây nghiền, Hoắc Phi khóc đến ưỡn cong người, ôm lấy đầu tóc nam nhân khóc hạnh phúc...

“A a... Tỷ phu... Tỷ phu của ta...”

“Ha A a a... Ta chịu không được rồi... Cho ta vào...”

Tính khí trướng đến mức như sắp nổ mạnh, Trần Quan Kiều thống khổ mà mở rộng bắp đùi nam nhân, gác lên vai mình, không hề cảnh báo mà đâm vào —

“Ô a a!” Hoắc Phi đau đến thắm gọi thất thanh, cơ thể như bị rút gân mà điên cuồng run rẩy.

Không có trải qua bất cứ chuẩn bị làm trơn nào lại lần nữa chịu sự xâm nhập, không hề có một tia thương xót mà cuồng loạn va chạm làm cho Hoắc Phi kêu đến sắp đoạn khí.”A a... Nhẹ chút... Tỷ phu... A a... Người sắp đâm chết ta rồi!”

Nội tạng như bị đau đớn đâm thủng đau đến khiến người ta phát điên, vì cái gì hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc đến khó diễn tả bằng lời?

Hoắc Phi tại thời khắc này lại lần nữa thấy rõ bản thân vốn yêu nam nhân này điên cuồng thế nào!

Vươn đầu lưỡi liếm mồ hôi chảy xuống từ trán tỷ phu, Hoắc Phi chặt chẽ ôm lấy hắn, kích động mà khóc hô, “Cũng chỉ có người! Trừ người ra, ai ta cũng không muốn! Tỷ phu... Tỷ phu...”

Trầm Quan Kiều mất đi không chế, nhưng khi chứng kiến hắn khóc đột nhiên đình chỉ luật động, hắn nhủu mày, lau nước mắt trên khuôn mặt hắn, nghi hoặc mà hạ giọng, “Người khóc... Người khóc vì cái gì?”

Hoắc Phi khẽ cười, cầm tay hắn, dùng gò má cọ xát vào, “Bởi vì ta rất hạnh phúc... Rất hạnh phúc...”

“Ta không hiểu...”

“Người không cần phải hiểu, chỉ cần yêu ta, tỷ phu...” Hoắc Phi ôm chặt khuôn mặt của hắn, thẳng tắp mà nhìn hắn, như muốn xem thấu linh hồn hắn, “Ta đợi đến sắp chết rồi, nhanh yêu ta, nhanh yêu ta a! Tỷ phu.”

Đôi mắt nam nhân trong như bảo thạch màu hổ phách, mỹ lệ đến trái tim run động, trống ngực Trầm Quan Kiều đột nhiên lỗi nhịp, dòng nhiệt quen thuộc từ dưới bụng một hơi chảy dọc lên tâm tạng cả người, làm cho hắn thở dốc một cách khó khăn, “Hừ uh... Ta rất khó chịu...”

“Đừng sợ, tỷ phu, ta ở đây... Người muốn cái gì thì lấy đi...” Hoắc Phi dùng hai đùi kẹp chặt thắt lưng của nam nhân không buông nói, “Người động đi, lộng hư ta cũng không sao...”

Dùng đạo trơn mềm như tơ lụa bao vây chính mình đột nhiên đâm loạn mà siết chặt, Trầm Quan Kiều a một tiếng kêu to, khoái cảm cường liệt lần nữa xâm nhập toàn thân, hắn vội nắm thắt lưng của nam nhân, bắt đầu mất không chế mà mãnh liệt quất xuyên vào!!”

“A a ——” Hoắc Phi ngã đầu cuồng loạn mà hí hô, xoay động cái mông phối hợp tiết tấu của nam nhân, “Ừm —— chính là như vậy!! Vì ta điên cuồng —— tiếp tục thao tràng (ruột) ta thao ta!”

Trầm Quan Kiều bị tiếng rên rỉ đâm loạn của nam nhân kích thích mà càng thêm điên cuồng, mỗi lần đều dùng kiếm thật cự đại quất xuyên vào huyết khẩu, rồi lại mạnh mẽ cắm vào nơi sâu nhất trong đường ruột!!

“Ô a a a —— ”

Điểm yếu huyết lần nữa bị hưng khí của nam nhân kích phá, Hoắc Phi thất thanh kêu to, hai con người vừa trợn, một chút đã bắn tiết! Tinh dịch dày sệt phún đến dưới bụng nam nhân một mảnh hoa râm ——

Quy đầu bảo trưởng bị dùng đạo chấn động chặt chẽ hấp trụ, khoái cảm như điện giật làm cho Trầm Quan Kiều tê rần sống lưng, rống to một tiếng, cũng theo phún ra một cỗ thanh dịch nóng như lửa...

Doanh hỏa mỹ lệ vẫn đốt cháy, đem đâm loạn, mới đang bắt đầu...

5. Chương 5

“Thế nào? Có tìm được manh mối gì không?” Xông pha gió bụi mà đuổi kịp đến Giang Kiều Long Quốc, Giang Kiều Long đứng ở dưới chân sơn lâm, đang tiến hành lục soát cứu trung, hướng từng nhóm người dưới bang trầm thanh hỏi.

“Không có.”

“Người?”

“Không có.”

“Vậy còn người?”

“... Cũng không có.”

“Các người làm ăn kiểu gì vậy?” Giang Kiều Long tính tình nóng nảy tức đến xem chút chặt cái bàn ra hai nửa, “Sống phải gặp người, chết cũng phải thấy xác a! Các người một câu ‘không có’ là muốn thế nào? Nghĩ muốn lừa gạt Giang Kiều Long ta sao?”

Bị Giang đại đường chủ hách hách nổi danh trừng như thế, mọi người không khỏi sợ đến da như bị chà xát, “Đại ca, oan uổng a, chúng tôi mấy đêm không ngủ, tìm đến độ sắp chết, chỗ nào là đang lừa gạt người a? Chúng tôi chính là mượn gan trời cũng không dám a.”

“Hừ, vậy vì cái gì một chút tin tức của lão đại cùng Hoắc thiếu gia cũng không có?”

“Ngọn núi này rất lớn, đa số là rừng cây hoang dã chưa từng được khai phát, chúng ta mỗi ngày hừng đông lúc sáu giờ liền xuất phát tìm kiếm, mãi cho đến khi bầu trời tối đen mới thu đội, một ngày cũng chỉ có thể đi được phạm vi một km, tiến độ thực tại vốn không thể nào nhanh hơn nữa.”

“Ta không cần nghe lý do! Người vật không đủ ta sẽ gia tăng, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao, tìm thôn trưởng địa phương kiếm nhân công tới!”

“Trong vùng hẻo lánh này, thanh niên trong thôn đều đến thành phố làm việc, ở đâu còn có người vật gì. Những người phụ nữ cũng không chịu theo một đoàn nam nhân chúng tôi lên núi, chúng tôi đối với địa thế phụ cận vừa lại không quen, nói đến thực tại, chúng tôi cũng đang đau đầu đây.”

“Chính phủ bọn hần đâu? Lẽ nào không phái nhân công tới giúp chúng ta?”

“Lão đại, bọn hần đối với thân phận xã hội đen của chúng ta hết sức kiên kỵ, không trông chừng chúng ta thì thôi, ở đâu còn quan tâm chúng ta chết sống a?”

“Chúng ta không phải có huynh đệ nằm vùng trong quân đội sao? Gọi bọn hần xuất động quân đội a?”

“Bọn hần cũng muốn phái người lại đây a, nhưng trưởng quan của hần hình như là bị thượng cấp ra lệnh, trì hoãn không chịu hành động...”

“Phế vật! Đều là một đám phế vật!” Giang Kiều Long tức đến một cước đá bay cái ghế!

Giang Kiều Long thật muốn ngửa mặt lên trời la hét.

Tại khoảnh khắc này, hần không khỏi hết sức tưởng nhớ sắc mặt luôn đầy chủ ý quỷ quái của Hạ Vũ Thụy.

“Đại ca, tin tức tốt, tin tức tốt a!” Một nam tử đầu đầy mồ hôi đột nhiên từ ngoài vội vã chạy vào.

“Cái gì tin tức tốt? Có phải tìm được lão đại rồi?” Giang Kiều Long hưng phấn mà nắm chặt hần.

“Uh... Không phải.”

“Sát! Không phải mà còn lớn tiếng rêu rao cái gì?” Giang Kiều Long tức đến đánh hần một cái.

“Ô... Đại ca, người nghe ta nói xong đi...” Nam tử ủy khuất mà vuốt vuốt đầu, “Tin tức tốt của ta chính là chính phủ Giang Kiều Long Quốc đồng ý giới thiệu một người tìm giúp lão đại ở nơi nào, nghe nói cả ngọn núi này, hần đổi rừng cây phụ cận mà nói rõ như lòng bàn tay, có hần giúp việc, chúng ta tốn ít sức hơn nhiều.”

“Được, tốt lắm, quả nhiên là tin tức tốt. Vậy người kia đâu?”

“Uh... Đây...” Nam tử đột nhiên bắt đầu ấp úng.

“Còn không mau nói? Muốn chết a!”

“Vâng, đại ca... Vốn là như vậy, tính khí người này rất lớn, không phải dễ mời, mấy người chúng tôi đi mời hần tới một chuyến, kết quả đã ăn bẻ môn canh ngay tại cửa, ta thuyết phục hần, hần vừa nghe danh hiệu Vân Dật Hội chúng ta, vừa lại nghe nói đại ca người ở trong đây, liền nói... Liền nói...”

“Nói cái gì a? Con mẹ nó, người có nói xong một lần không?” Giang Kiều Long xem chút lại muốn xấn tay áo.

“Ta nói, ta nói, đại ca người chớ tức giận. Hắc nói... Hắc nói muốn Giang Kiều Long đại đường chủ tự mình đi mời hắc, hắc mới bằng lòng tới...”

“Con mẹ nó, hắc là ai chứ?” Mọi người nghe nói lập tức cảm thấy sôi gan, bắt đầu ầm ỹ.

“Yên lặng cho ta!” Giang Kiều Long hét to một tiếng! “Ta đi.”

“Đừng, đi như vậy tổn hại mặt mũi Vân Dật Hội chúng ta a.”

Mọi người lại bắt đầu bảy miệng tám lưỡi mà phản đối.

“Toàn bộ câm miệng cho ta!” Giang Kiều Long hung hăng quét mắt liếc bọn hắc một cái, “Mặt mũi quan trọng hay mạng của lão đại cùng Hoắc thiếu gia quan trọng? Thời gian của chúng ta đã không còn nhiều, lão đại bọn hắc còn đang đợi chúng ta cứu mạng đây. Đi, dẫn đường, ta đây phải đi mời hắc.”

Giang Kiều Long nhảy lên xe, mười vạn hỏa tốc mà đua tới đích đến.

Đường núi bảy quanh tám khúc đến cuối cùng là một căn nhà gỗ nhỏ hết sức tao nhã.

Chung quanh nhà có một cái cây kỳ kỳ quái quái, Giang Kiều Long cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Hắc đứng ở trước cây này nhìn thật lâu, trong lòng ẩn chứa suy nghĩ gì.

Nhưng trong lúc hắc còn chưa bắt được đầu đuôi, một lão bà bà tóc trắng đột nhiên mở cửa đi ra.

“Là Giang đường chủ phải không?”

“Đúng vậy, là ta.”

“Ha hã, quả nhiên nhìn rất giống Hắc Bảo.”

“Hắc Bảo?” Giang Kiều Long không khỏi sửng sốt. Ai là Hắc Bảo a?

“Giang đường chủ mời vào trong, công tử nhà chúng tôi chờ người đã rất lâu.” Tóc trắng bà bà đứng ở cạnh cửa, tươi cười mà bắt chuyện.

“Ồ, cảm ơn bà bà.” Giang Kiều Long có chút cúi người, bước đi vào.

Người vừa vào thì cửa lớn kịch một tiếng khép lại ——

Bên trong phòng ánh sáng mờ mịt, cái gì cũng thấy không rõ, chỉ có trong không khí mơ hồ phảng phất mùi thơm nhạt, Giang Kiều Long thân kinh trăm chiến đi mấy bước về phía trước, không biết vì sao cả người đột nhiên nổi da gà, giác quan thứ sáu bồi dưỡng lâu năm phát ra cảnh báo mãnh liệt ——

Trong não đột nhiên lóe sáng, cái cây quái gở cùng loại mùi thơm kia...

“A!” Giang Kiều Long đột nhiên nhớ tới một người còn đáng sợ hơn so với yêu quái, không khỏi kêu to một tiếng, liền xoay người vọt hướng cửa ——

“Ôi u, mấy ngày không thấy, không nghĩ đến tiểu cữu cữu nhớ ta như thế a? Còn tự động đưa đầu nộp.”

Tiếng cười chế nhạo bắt đầu vang lên bên tai, Giang Kiều Long bị hai cánh tay hữu lực ôm trọn vào lòng

“A, thật sự là muốn chết rồi, muốn chết cữu cữu khả ái của ta đích... Tiểu cái mông khả ái.”

Tại trên giang hồ có tiếng tính khí nóng nảy Giang Kiều Long bị nam nhân hèn tiết vừa vâng vừa niết tại cái mông, nhưng một câu nói cũng không dám thốt, nói ra ai tin a?

Nhưng Giang Kiều Long thật sự không dám động.

Nhớ tới trước đó vài ngày bị tiểu quỷ chết tiết này cười lẩn đến xấu hổ đầy rẫy, xem chút quỳ xuống cầu tha, hắc chỉ sợ chết. Nếu thêm một lần nữa, hắc chắc đi nhảy lầu tự sát cho xong, để tránh mất mặt!

“Tiểu cữu cữu, người thế nào không nói a? Có phải lẩn tránh nhiều ngày như thế, sợ ta tức giận, đang hảo hảo kiểm điểm?”

Cử động của thiếu niên càng ngày càng hèn tiết, nói cũng nói đến ngày càng lộ liễu.

“Tiểu cữu cữu, chớ sợ, lần này ta sẽ tiết chế, sẽ không thao người bất tỉnh. Ba lần, sau này một đêm thao ba lần có được không?”

Nghe đến, Giang Kiều Long cho dù sợ hãi, cũng không nhịn được phát điên!

“Thao cái gì thao? Thao mẹ ngươi! Lão tử không nói, ngươi cho rằng ta sợ ngươi à?” Giang Kiều Long giận đến đỉnh đầu bốc khói, một tay nắm lấy cổ áo thiếu niên.

“Thao mẹ ta? Khụ khụ, cữu cữu, cho phép cháu thân ái của ngươi nhắc nhở ngươi, mẹ ta chính là tỷ tỷ ngươi oh. Ngươi xác định ngươi muốn làm như thế?” Thiếu niên giả vờ khờ dại nháy mắt mấy cái.

“Ngươi —— ngươi ——” Giang Kiều Long vĩnh viễn nói bằng miệng không lại tức đến sắc mặt ửng đỏ, lắp ba lắp bắp không nói được.

“Được rồi, tiểu Long Long, đừng giận, nhiều ngày không gặp như thế, lẽ nào ngươi không nhớ ta sao? Hôn một cái.” Thiếu niên làm nũng mà cong miệng.

“Hôn cái mông!” Giang Kiều Long xoay đi, “Ta đã nói không cho phép kêu ta tiểu Long Long, ngươi có bệnh mau quên à?”

“Ngươi mới có bệnh mau quên, mấy ngày không thấy, tính khí càng ngày càng lớn a,” thiếu niên mỉm cười, “Còn không phải nhờ vào thủ đoạn của ta?”

Thấy nụ cười trên khuôn mặt thiếu niên, đường chủ hắc bang nổi tiếng dũng mãnh cư nhiên nhanh chóng trở nên run rẩy, “Ngươi... Ngươi chắc không nghĩ muốn làm một lần nữa...”

“Đang có ý này.”

“Không... Không nên a —— cữu —— ”

Cả người cao lớn trong nháy mắt bị đẩy ngã, tiếng cầu cứu của Giang Kiều Long bị môi lưỡi của thiếu niên trong nháy mắt nuốt trọn, giống như chỉ lực yếu ớt của hắn, một chút cũng không còn, biến mất đến vô tăm vô tích...

Lúc Hoắc Phi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao ba sào.

Tối hôm qua bị tỷ phu điên cuồng làm mấy vòng, đến nỗi hắn bây giờ cảm giác thắt lưng dường như cũng sắp rã ra.

“A Phi... Ngươi tỉnh rồi?”

Tiếng gọi nhỏ của người yêu làm cho Hoắc Phi cười vui vẻ, “Uh, sớm a, tỷ phu.”

“Ngươi thế nào còn cười đến nở rộ... Ta tối hôm qua vừa lại... Ôi...” Trầm Quan Kiều thở dài một hơi thật sâu.

Kinh ngạc thấy chính mình không cẩn thận lộ ra đắc ý trong lòng, Hoắc Phi vội vàng “biến sắc mặt”, “Lẽ nào ngươi bảo ta khóc sao? Ta đây buộc mặt cười vui, ngươi có hiểu không a?”

Trầm Quan Kiều nghe nói trong lòng thất lại, “A Phi, xin lỗi, là tỷ phu nói không đúng, ngươi... Có đau không?”

“Ngươi nói đi? Ngươi tối hôm qua căn bản không chịu buông tha ta, một lần lại một lần đem ta giày vò đến chết đi sống lại, tự ngươi nói, nếu như là ngươi, có đau không?”

Người gây chuyện khuôn mặt đối tiểu cữu tử, Trầm Quan Kiều xấu hổ mà mặt mày nhăn nhó, “Ta nhớ kỹ... Ta kêu ngươi đi, ngươi vì cái gì không đi?”

“Ta đi, làm sao bỏ lại ngươi trong khi ngươi độc phát?” Hoắc Phi thống khổ mà nhìn hắn, “Ngươi là người nhà còn sống duy nhất của ta... Ta không thể không có ngươi, tỷ phu.”

Lần đầu tiên nghe A Phi bày tỏ chân thành như thế, Trầm Quan Kiều cảm động.

Hắn kích động ôm hắn vào lòng, “Cám ơn ngươi, A Phi.

”

Cầm thụ cái ôm chặt ấm áp của người yêu, Hoắc Phi cũng kích động mà nghẹn ngào, “Tỷ phu... Đáp ứng ta, vĩnh viễn đừng rời khỏi ta, có được không?”

“Ngốc, chúng ta vĩnh viễn đều là người một nhà, ta thế nào rời khỏi người?”

Mặc dù đây không phải là đáp án mà Hoắc Phi chính thức muốn nghe, nhưng không sao, cuộc sống sau này của bọn hắn còn rất dài, hắn cuối cùng sẽ có một ngày, nhất định làm cho tỷ phu bày tỏ câu trả lời hắn muốn.

Hiện tại, trước hết tạm thời như vậy đi...

“Tỷ phu, lần này ta thật sự cần tắm rửa.” Hoắc Phi vùng vẫy muốn đứng lên.

“Người đừng động lung tung, hay tỷ phu đi lấy vải giúp người lau.” Trầm Quan Kiêu không biết tối hôm qua có lộng thương hắn không, vội vàng vàng kéo tay hắn.

“Không được, toàn thân ta đều là tinh dịch của tỷ phu, lau thế nào sạch được?”

Tiểu cừu tử một phen nói lộ liễu đến cực điểm làm cho Trầm Quan Kiêu cả người ngây dại, sắc mặt luôn luôn thiếu hụt biểu tình lại nổi lên đỏ ửng.

“Người... Người...”

“Người cái gì người, còn không mau ôm ta đi tắm rửa.” Hoắc Phi sắc mặt không đỏ khí không suyễn mà sai khiến.

Luôn luôn chỉ có hắc bang lão đại hắn phát hào thi lệnh, giờ phút này cũng chỉ bất đắc dĩ mà thở dài, “Vâng, Hoắc đại thiếu gia.”

Dưới mệnh lệnh của “nữ vương”, Trầm Quan Kiêu liền một tay ôm hắn tới ven suối.

Hai người trần trụi mà đứng trong nước, Hoắc Phi tinh nghịch mà sờ trên ngực tỷ phu, khiêu khích mà nói, “Tiên sinh, có muốn tới thái quốc dục (thể giới tắm), kỹ thuật của ta tốt lắm a.”

“Tiểu tử người.” Trầm Quan Kiêu buồn cười mà ngắt mũi hắn.

“Thật sự, có muốn ta giúp người tẩy không?”

“Không cần, tỷ phu có thể tự mình tẩy.”

“Được, là tự người từ bỏ quyền lợi, đừng nói ta không công bằng. Giúp ta tẩy bộ phận kia đi. Xương sống thắt lưng ta đau đớn, tự mình tẩy không được.”

“Tiểu tử người da mặt thật là dày a.” Trầm Quan Kiêu cười khổ một chút.

“Cái gì da mặt ta dày, rõ ràng chính là người làm hại, còn có dũng khí trốn tránh trách nhiệm.” Hoắc Phi giả vờ giận dữ mà chọc chọc ngực hắn.

“Vâng vâng, đều là lỗi tỷ phu. Ta giúp người tẩy là được.”

Trầm Quan Kiêu cong người xuống lấy tay bắt đầu vốc nước, nhẹ nhàng rưới lên hắn.

Tay to ấm áp ngay tại trên người mình du di, Hoắc Phi cường nhịn xuống vui sướng trào dâng từ mỗi tế bào, giả vờ như không có gì thay đổi mà im lặng đứng.

“Nước có lạnh không?” Phát hiện làn da dưới tay có chút run rẩy, Trầm Quan Kiêu quan tâm hỏi.

“Uh, hơi lạnh.” Kỳ thật một điểm cũng không lạnh, nhưng Hoắc Phi lo lắng tỷ phu phát hiện hắn tại “ám sáng”, không thể khác hơn là thuận miệng lấy cớ.

“Vây tỷ phu chà xát mạnh chút, như vậy sẽ không lạnh.” Trầm Quan Kiêu hảo tâm mà nói.

“A?” Ô... Không nên a, tiếp tục chà xát hắn mạnh như vậy, nếu như kê kê (...) hắn không cẩn thận đứng lên, mặt này có thể để đâu!

“Tỷ phu, không cần, vẫn tự ta tẩy tốt hơn.” Hoắc Phi vội vàng ngăn cản.

“Thế nào, đột nhiên thẹn thùng rồi?” Trầm Quan Kiều nhú mồm nói móc, hôm nay vẫn giữ vị thế bị đánh, hiện tại cần phải hảo hảo hòa nhau, “Có phải sợ vóc người không đẹp bị tỷ phu cười?”

“Nực cười, Hoắc đại thiếu gia ta vóc người không đẹp, cười chết người đi được!”

Hoắc Phi kiêu ngạo mà cố gắng ưỡn ngực, bày ra tư thái đàn ông khỏe đẹp, “Nhìn cơ ngực này của ta, cũng không biết mê chết bao nhiêu người, còn có a, bắp tay này của ta cũng xinh đẹp có tiếng —— ”

Ngay lúc Hoắc Phi đắc ý dào dạt mà biểu diễn cơ thể của mình, chắc kể cả ông trời cũng nhìn không được, một con chim ngốc chỉ không sợ chết đột nhiên từ trên đỉnh bay qua, bịch một tiếng, một cục phân chim vô tư rơi lên đầu hắn ——

Hoắc Phi toàn thân cứng đờ, trên khuôn mặt nhanh chóng biến hóa theo bảy màu sắc.

Trầm Quan Kiều ngây người ba giây, đột nhiên tuôn ra một tiếng cười to.

“Ha ha ——” Trầm Quan Kiều chưa từng cười mở lòng như thế liền cười to dùm không được, ôm bụng cười đến cúi trước ngửa sau.

Nghĩ đến vẻ mặt tiểu cừu tử luôn yêu xinh đẹp này của hắn bị phân chim phá vỡ, Trầm Quan Kiều liền cười đến xém chút nghẹt thở.

Hoắc Phi thể diện trước sự vui đùa đẹp không thể chối cãi của người yêu, ảo não đến sắp nhảy sông tự vẫn, nhưng chứng kiến tỷ phu luôn luôn nói năng thận trọng hiếm khi mở lòng cười lớn, cũng không nhịn được bị cảm hóa, trở nên cười ha ha.

Hai nam nhân tại thế giới văn minh luôn cao cao tại thượng, giờ phút này không mảnh vải che thân mà đứng vùng hoang dã ngoài ngoại ô cười như hài tử...

“Được rồi, tỷ phu cười đủ rồi chưa? Cười đủ rồi nhanh tới giúp ta gội đầu!”

Hoắc Phi ngồi xổm ven suối, giả vờ tức giận mà nhìn hắn.

“Vâng... Ta gội... Hoắc đại thiếu gia mê người...” Trầm Quan Kiều một bên vuốt bụng, một bên cười đi về hướng hắn.

Hai người bảy tay tám chân, thật vất vả gội sạch đầu tóc, Hoắc Phi lúc này mới cảm thấy toàn thân lấy lại sức lực, lập tức hung hăng mà đập hướng tỷ phu, một tay bóp chặt cổ hắn.

“Cười, ta cho ngươi tiếp tục cười.”

“Ha ha, được được, tỷ phu không cười...” Trầm Quan Kiều ôm lấy hắn, ngượng ngùng giúp hắn làm ướt tóc sơ sơ.

“Kỳ thật tỷ phu cười rất đẹp mắt, ngươi nên hay cười mới đúng.” Hoắc Phi mãi mê nhìn.

“Ngươi nói vậy cái gì, ta cũng không phải phụ nữ, phải cái gì đẹp mắt.” Trầm Quan Kiều nhẹ nhàng gõ gõ hắn.

“Cười luôn hữu ích khỏe mạnh a.”

“Nói ta, chính ngươi không phải cũng không hay cười.”

Hoắc Phi nghe nói trong lòng một trận khổ sở.

Đúng vậy, khổ luyện nhiều năm qua làm cho bản thân sắp điên rồi, nơi nào còn có tâm tình mở lòng cười to đây. Nhưng hôm nay có tỷ phu bên cạnh mình.

“Tỷ phu, chúng ta giao ước, từ nay trở đi, sau này chúng ta mỗi ngày đều phải vui vẻ như hôm nay, có được không?”

“Ngươi muốn sau này mỗi ngày đều bị phân chim rơi vào đầu?” Trầm Quan Kiều hỏi móc.

“Tỷ phu!” Hoắc Phi tức đến nhéo hắn một cái.

“Ha ha, được được, chỉ cần ngươi sau này mỗi ngày đều ở bên cạnh tỷ phu, tỷ phu rất vui vẻ rồi.”

Một câu nói của người yêu làm cho Hoắc Phi tâm tạng điên cuồng, không nhận được miên man suy nghĩ, “Tỷ phu thích lưu ta lại bên cạnh như thế sao?”

“Thích.” Trầm Quan Kiêu cười cười mà sờ sờ đầu hấn.

“Ta cũng thích ở cùng tỷ phu. Toàn bộ thế giới chuyện ta thích nhất, chính là ở cùng tỷ phu.” Hoắc Phi cố lấy dũng khí bày tỏ như tuyên ngôn tỏ tình.

Đáng tiếc Trầm Quan Kiêu nghe hấn nói cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ hết sức cao hứng A Phi nguyện ý mở rộng lòng cùng tỷ phu hấn sống bên nhau. “Tỷ phu thật sự là được sung ái mà lo sợ, ta vẫn cho rằng A Phi rất ghét tỷ phu.”

“Đâu chỉ ghét, ta trước kia căn bản là hận người chết đi được.”

“Ác, vì cái gì?” Trầm Quan Kiêu đầy hứng thú mà nhìn hấn, “Có phải hận tỷ phu cướp đi tỷ tỷ người?”

“Không phải.”

Ta là hận người vì cái gì chưa bao giờ nhìn tới ta, chưa bao giờ lưu tâm ta một tí.

Hận người vì cái gì luôn làm cho tỷ tỷ khổ sở, làm cho lòng ta tan nát...

“Vậy hiện tại? Không hận tỷ phu?”

“Người sau này mỗi ngày cũng bầu bạn với ta như thế, mỗi ngày cũng đối ta tốt như thế, ta sẽ không hận người.” Hoắc Phi nhìn hấn thật sâu.

“Này bạn tốt. Vậy bắt quá sau này mỗi ngày người cũng phải vâng lời như thế, mỗi ngày cũng không làm cho tỷ phu tức giận mới được, người nói có được không?” Trầm Quan Kiêu là cao thủ đàm phán, đương nhiên hiểu được phải mặc cả giá cả.

“Thành giao!” Hoắc Phi ngày xưa phản nghịch như thế đều là vì phát tiết khổ muộn bên trong trái tim, hiện tại có tỷ phu bầu bạn bên cạnh, vui vẻ còn không kịp, đâu có nhân tình dật trí du hí đi chơi lang thang.

Trên chiếc giường thật to, hai bóng dáng dây dưa.

Nam tử cao lớn toàn thân cơ bắp hoạt động rã rời hai chân mở rộng, bí động nho nhỏ giữa song môn từ đầu đến cuối bị thiếu niên trên người hung hăng áp, quất xuyên vào, phát ra tiếng nước ghê tởm...

“A a... Nhóc con chết tiệt... Dừng lại cho lão tử... A a...” Giang Kiêu Long bầu lấy bả vai thiếu niên, thống khổ mà thở dốc.

“Dừng lại? Hừ, đừng nằm mơ, cứ cứ, có dũng khí trốn ta nhiều ngày như thế, xem ta không thao chết người!” Thiếu niên lạnh lùng cười, càng thêm dùng sức mà đâm đâm tới nơi sâu nhất ——

“A a... Dừng... Dừng sâu như thế... Ruột muốn thủng rồi!” Giang Kiêu Long phát ra tiếng kêu sợ hãi!

“Sau này có nghe lời không?”

Phi, nghe lời cái môn mẹ người! Giang Kiêu Long trong lòng lớn tiếng cười mắng!

Hung khí bắt đầu dĩ tại cái môn tàn phá bữa bãi thực sự quá kinh khủng, vì không muốn mất thể diện mà chết ở trên giường nam nhân, cũng vì muốn lưu lại mạng già này đi cứu lão đại, Giang đại đường chủ tại giang hồ nói một thì không có hai, cũng đành phải phá lệ nói dối với lời trong tâm. “Hừ a... Nghe lời... Ta sẽ nghe lời... Người mau... Mau...”

Giang Kiêu Long còn chưa nói hết ba chữ “thả ta ra”, thiếu niên trên người đã cười tà ác, dùng sức nắm hai chân hấn mà ép chặt trước ngực, còn thật thật lớn như cây cọc mà đâm sâu hơn một chút, tàn nhẫn hơn một chút mà điên cuồng thao cán!

“Ô a a a —— Dừng a ——” Giang Kiêu Long bị thao đến mạng cũng sắp mất, không khỏi xoay động cơ thể, lớn tiếng tru lên.

“Dừng? Cứ cứ không phải bảo ta phải nhanh một chút sao? Cháu của người đang cố gắng thỏa mãn nhu cầu của người a.”

“Người... Nhóc con chết tiệt người, ta khi nào kêu người nhanh một chút a? Ta là kêu người nhanh thả ta ra!” Giang Kiều Long xém chút tức đến bất tỉnh.

“Còn có dũng khí dữ tợn với ta như thế? Lẽ nào người không sợ ta không giúp người cứu lão đại?”

Oh, mình thế nào lại quên hẳn là tới tìm người cứu lão đại.

“Người đồng ý giúp ta?”

“Như vậy phải xem cữu cữu làm thế nào, hắc hắc...”

Chứng kiến nụ cười hạ lưu đến cực điểm trên khuôn mặt của thiếu niên, Giang Kiều Long liền hận không thể một cước đạp hẳn bay đến chân trời.

Nhưng vì tánh mạng của lão đại, hắn cũng chỉ hảo nhẫn nại nhục nhã gánh chịu. Chỉ thấy hắn cắn răng, “Được, vì lão đại, lão đại trông cậy vào người rồi!”

Thiếu niên chứng kiến cữu cữu tâm ái dĩ nhiên vì cái gì phá lão đại dừng cảm hi sinh như thế, lửa ghen không khỏi thiêu đốt.

“Vì lão đại người, người thật sự cái gì cũng chịu làm?”

“Đúng, vì lão đại, Giang Kiều Long ta có thể nhị lặc dao đâm!”

“Vậy đâm vào cái mông?” Thiếu niên ánh mắt âm lạnh mà nhìn hắn, “Nếu như hắn muốn đâm vào cái mông đâm đặng này của người, người cũng cho hắn đâm vào?”

“Câm miệng cho lão tử! Lão đại chúng ta nghĩa bạc vân thiên, hắn không giống biến thái người thích đâm vào cái mông của nam nhân!” Trầm Quan Kiêu tại trong lòng Vân Dật Hội mọi người địa vị cao quý, Giang Kiều Long lại đối hắn sùng bái vạn phần.

“Nghĩa bạc vân thiên? Ha ha, cười chết người đi được, hắn hiện tại chắc đang đâm vào cái mông của nam nhân nào đó so với ta còn sáng khoái hơn!”

“Người nói xạo!”

“Có phải xạo hay không, chờ ta thao người xong, liền đại phát từ bi mang người đi nhìn một cái.”

Thiếu niên sau khi lạnh lùng cười, đột nhiên bắt đầu phát động công kích, dùng sức quất động hung khí cự đại, làm cho Giang Kiều Long rất nhanh liền không có thời gian để hắn quan tâm gì nữa, kêu to lọt vào địa ngục bất luân thâm sâu...

6. Chương 6

Theo lời hứa tại ven suối ngày đó, trái tim của Trầm Quan Kiêu cùng Hoắc Phi càng gắn chặt lại với nhau. Nút thắt trong lòng nhiều năm qua dường như biến mất không thấy.

Hai người trò chuyện thiên nam địa bắc, dĩ nhiên phát hiện bọn hắn đối với rất nhiều sự việc có cái nhìn giống nhau đến kinh người.

Có thể do dễ xuống phòng vệ trong lòng, Trầm Quan Kiêu mới phát hiện diện mạo đa dạng của tiểu cữu tử hắn.

Nói về bóng đá thì vui vẻ đến hai mắt phát quang, động đến trường học thì chán ghét đến ác cảm mà khinh khỉnh cái mũi.

Trầm Quan Kiêu dạt dào hứng thú mà thưởng thức một mặt khả ái của đại nam hài này.

Hai ngày nhẹ nhàng cứ như thế trôi qua, Trầm Quan Kiêu đợi cơ thể của A Phi tương đối tốt, liền mang hắn du tẩu đến nơi nào đó phụ cận sơn cốc, tìm phương pháp thoát vây.

Đương nhiên trong lòng Hoắc Phi vạn lần không mong rời khỏi địa đàng ngoài thế giới này, nhưng vì tránh cho tỷ phu sinh nghi, vẫn giả vờ tích cực mà phối hợp.

“A Phi, người lúc đó làm thế nào đi đến trong đây? Nếu như chúng ta có thể tìm được con đường ban đầu, có thể đi trở về.” Trầm Quan Kiêu nhìn khắp chung quanh, kỹ lưỡng quan sát địa thế phụ cận.

“Ta nào nhớ kỹ a, khi đó ta công người chạy trốn chết, cũng không chú ý phương hướng, chân lại không cẩn thận trượt, liền rơi xuống sơn cốc này.” Hoắc Phi nhún nhún vai, đang nói những lời thoải đã nghĩ ra trước đó.

Sự thật vốn là, lúc đó hẳn theo sự an bài của bạn tốt, đáp máy bay phồn vinh hưng thịnh trực tiếp xuống sơn cốc này, bốn phía căn bản không có đường đi ra ngoài.

Trầm Quan Kiêu nghe nói cau mày, “Chúng ta thật sự là mạng lớn, cứ nhiên ngã không chết. Địa thế sơn cốc này dốc đứng đứng, sợ rằng kể cả khi cũng trèo không ra, xem ra chúng ta chỉ có thể chờ đợi cứu viện rồi.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế. Quên đi, tỷ phu, chúng ta coi như đang nghỉ phép đi, dù sao người luôn luôn bề bộn như thế, khó có dịp nghỉ ngơi một chút, là hảo hảo thư giãn chính mình, đừng suy nghĩ thêm nhiều như thế. Dù sao mấy ngày không có người, Vân Dật Hội cũng sẽ không sụp đổ, sợ cái gì?”

“Ta là sợ anh em lo lắng. Hơn nữa cái người ẩn mặt đằng sau Phá Vân Bang nói không chừng sẽ thừa dịp ta không có ở đây đối anh em bất lợi, ta không thể không phòng ngự a.” Trầm Quan Kiêu trầm thanh thuyết phục.

“Ông chủ đúng là ông chủ, nghĩ nhiều như thế có ích gì? Lẽ nào người có thể chấp cánh bay ra ngoài sao? Hừ, mặc kệ người, ta phải đi bơi lội rồi!” Hoắc Phi ở phía sau tỷ phu làm mặt quỷ, một bên đá kéo quần, một bên trần truồng chạy tới bờ sông.

“Tiểu tử này, căn bản còn chưa khôn lớn.” Trầm Quan Kiêu ngoài miệng cười rửa, nhưng hai tròng mắt lại chuyên chú, chỉ chốc lát nhìn A Phi không chớp mắt.

Hoắc Phi trời sinh yêu sự tự do, thích nhất trải qua cuộc sống không trói buộc không gò bó, dưới nước bơi lội lửa thể càng nhất đại yêu thích, hẳn khoái chí mà lặn xuống nước bơi một vòng, sau đó trôi lên mặt nước kêu la, đối Trầm Quan Kiêu quơ quơ tay, “Tỷ phu, người cũng xuống đây a.”

“Không được, ta phải đi sang phụ cận thăm dò, xem có thể phát hiện đường nào ra ngoài không.”

Hoắc Phi nghe nói trong lòng phi thường không thoải mái.

Tỷ phu, người không thể chờ đợi muốn rời khỏi đến như thế sao? Tất cả những chuyện phát sinh nơi đây đối với người mà nói không hề có ý nghĩa sao?

Vì cái gì vĩnh viễn chỉ có ta không nở, không bỏ xuống được?

Người là con người vô tâm! Ta lại càng không cho người hài lòng như ý!

Hoắc Phi thanh quang lóe qua trong mắt.

“A —— tỷ phu —— cứu mạng a ——” Hoắc Phi đột nhiên chìm trong nước vầy vùng, bắt đầu giơ tay kêu to.

“A Phi, đừng nháo.” Trầm Quan Kiêu cho rằng hẳn nói giỡn, cười lắc lắc đầu.

“Thật sự —— tỷ phu —— chân ta chuột rút rồi!” Hoắc Phi hô xong, đột nhiên chìm xuống phía dưới, nháy mắt biến mất tung ảnh.

Trầm Quan Kiêu thấy tình trạng đó đại kinh, liền lĩnh nhảy xuống nước bơi về phía hẳn.

Tồn hết sức lực chín trâu hai hổ mới đem A Phi cứu lên bờ, nhìn hẳn không ngừng ho khan nôn nước, Trầm Quan Kiêu trong lòng đau xót, lo lắng bất an không ngừng vỗ lưng hẳn.”A Phi, người không thể có chuyện gì, A Phi?”

Hoắc Phi vừa rồi là chân thật bác mạng diễn, xác thực ăn không ít đau khổ, hôm nay nghe người yêu quan tâm, ủy khuất trong lòng mà vỡ òa khóc lớn, bắt đầu dùng sức vùng vẫy.”Người đi! Ta chết cũng không muốn người cứu, người đi!”

Trầm Quan Kiều mặc hần phát tiết, cũng không tính toán, chỉ là nhẹ giọng bên tai hần an ủi, “Đừng khóc, ngoan, đừng khóc...”

“Ồ... Tỷ phu... Người không tới cứu ta, ta xem chút chết rồi...” Hoắc Phi tính cách cực đoan, ý định nguyên bản nếu như tỷ phu hần không đến cứu, hần liền như thể trầm dưới đáy nước, chết quên đi.

“Nói gì ngốc thế, có tỷ phu ở đây, thế nào cho người chết.” Trầm Quan Kiều đau lòng mà lau lệ ngân trên khuôn mặt hần

Hai người ngu ngốc si tâm vọng tưởng mà chăm chú nhìn nhau, trống ngực càng ngày càng dồn dập.

Cuối cùng Hoắc Phi rốt cuộc nhịn không được nội tâm ái hỏa đốt cháy, ôm cổ người yêu, điên cuồng mà hôn lên, “Hôn ta, tỷ phu, hôn ta!”

Tiểu cữu tử chủ động tác hôn, làm cho Trầm Quan Kiều trong lòng chấn động.

Ngay lúc hần còn do dự không quyết, đôi môi nóng bỏng đã áp lên rồi, cuốn đi tất cả ý chí.

Xà độc rõ ràng đã thối lui, nhưng cơ thể lại như trúng độc mà cảm thấy khát vọng điên cuồng.

Hoắc Phi kịch liệt mà mút đầu lưỡi nam nhân, phát ra tiếng rên rỉ dụ người...

“Hừ uh... Tỷ phu... Ôm ta... Tỷ phu...”

Hần khó kìm nhẫn nại mà vặn vẹo thân thể, hai bàn tay không an phận mà xé quần áo của nam nhân, móc ra tính khí đã bộc phát của hần, từ đỉnh đầu tròn nhẵn vuốt ve đến nhục cầu bão trưởng, cũng bắt đầu dâm dăng mà sáo lộng.

Khoái cảm cường mạnh tập kích Trầm Quan Kiều, làm cho hần không cách nào ngăn cản mà lớn tiếng thở dốc. Trải qua vài ngày cùng nam nhân va chạm, khoái cảm tiêu hồn còn tàn tồn dưới đáy vực thẳm bên trong cơ thể, chỉ cần một khiêu khích, là có thể làm cho dục vọng của hần nhanh chóng phá vỡ...

Suốt tại trên giường bị giày vò hai ngày hai đêm.

Giang Kiều Long mãi cho đến khi bị ôm lên trực thăng vẫn trong trạng thái thất thần.

Thiếu niên yêu thương mà vuốt ve cữu cữu yêu dấu, trên khuôn mặt vẫn ôn nhu mỉm cười. Một điểm cũng nhìn không ra hần chính là đầu sỏ khiến đường đường Giang đại đường chủ Vân Dật Hội chết ngất mấy lần.

“Cữu cữu, dậy đi.”

“Đừng... Tha ta đi... Đừng tới đây...” Giang Kiều Long đáng thương trong hôn mê còn không quên hướng thiếu niên cầu tha.

“Cữu cữu, mau tỉnh lại.” Thiếu niên chụp vỗ gò má hần.

“Đừng...” Giang Kiều Long từ từ tỉnh khai hai mắt, thật vất vả mới thanh tỉnh một chút.

“Ôi, cữu cữu đáng thương của ta... Người nhất định rất đau?”

Thiếu niên ngoài miệng nói thương xót, nhưng trong giọng điệu vốn đầy đắc ý kiêu ngạo.”Bất quá ai kêu người muốn chạy trốn? Một điểm trừng phạt nho nhỏ như thế, người cứ vui vẻ tiếp nhận đi.”

Một điểm trừng phạt nho nhỏ?

Vui vẻ tiếp nhận?

“Thả cái móng mẹ người!” Giang Kiều Long nghe nói trong lòng dậy sóng, một bàn tay huy hướng tiểu quỷ đại nghịch bất đạo.

Bởi vì hai ngày này tại trên giường sung sướng mà phát tiết dục hỏa tích áp nhiều ngày, tâm tình thiếu niên cực tốt, thấy tình trạng đó cũng không để ý.

Hần ôm chặt bàn tay nam nhân, cười cười mà nói, “Oh, cữu cữu không ngoan oh, coi chừng ta không mang người đi tìm lão đại người.”

“Người dám không mang ta đi? Hai ngày này không phải ta làm không công rồi?” Giang Kiều Long bùng nổ mà chửi nói.

“Làm công?” Cái gì tâm tình tốt đẹp cũng bay biến, thiếu niên nghe nói nhân tình mờ nhạt, giọng điệu hỏi lạnh lẽo, “Người xem việc lên giường với ta trở thành làm công?”

“Làm công coi như nghe còn được, ta cảm thấy căn bản ngươi là làm...” Giang Kiều Long đột nhiên cắn chặt răng thấp dần giọng nói.

“Làm cái gì? Nói rõ ràng cho ta.” Thiếu niên dùng sức mà bắt xương hàm của hắn.

“Thả ra!” Giang Kiều Long tức tối mà vút tay hắn ra, “Người từ trước tới nay chính là như vậy, cái gì đều phải làm theo ý của ngươi, ai không theo ngươi liền đầy dọa người đó, ta căn bản là đang làm món đồ chơi tiết dục của ngươi! Lão tử cho ngươi biết, ta không chơi! Ngươi muốn cho gia gia biết cũng được, cho mẹ ngươi biết cũng được, tùy ngươi!”

Chứng kiến nam nhân một bộ dáng vẻ thông suốt đi ra ngoài, thiếu niên ngược lại tiêu tan khí giận, vội vàng cười kéo tay hắn, làm nũng mà nói, “Được rồi, đều là ta không tốt. Cừu cừu chó tức giận, ta đây liền mang ngươi đi tìm lão đại ngươi có được không?”

“Hừ, lão tử không đi.” Giang Kiều Long xoay đi, cũng không thèm liếc nhìn tới hắn một cái.

Nam nhân uy mãnh mà thần tình giận dữ như hải tử đặc biệt khả ái, thấy vậy thiếu niên xem chút lại xúc động mà cứng lên.

Phát giác ánh mắt cháu mình thiêu nhiệt mà nhìn hắn, Giang Kiều Long trong lòng cảnh giác kêu to, sợ đến không dám chơi trò giận hờn, vội vàng lấy tay che dấu nhân tình của hắn, kêu to, “Ta đi, ta đi, mau mang ta đi.”

“Được được, ta đây không phải dẫn tới rồi sao?” Thiếu niên cười cười mà kéo hạ tay hắn, nắm chặt.”Trực thăng này sẽ đưa chúng ta tìm kiếm gần toàn bộ phụ cận đỉnh núi.”

“Người thế nào kiếm được trực thăng? Giang Kiều Long quốc không phải không thể có máy bay tư nhân sao?” Giang Kiều Long hoài nghi mà nhìn hắn. Chính là vì phá quy định đáng chết này, bọn hắn mấy ngày nay mới soát cứu cật lực như thế.

“Không có gì, vương tử bọn hắn là bạn tốt của ta. Ta tùy tiện nói một tiếng, bọn hắn liền đem trực thăng của hoàng thất dùng cho ta mượn.”

Thiếu niên nói một cách nhẹ nhàng đơn giản.

“Sao không nói sớm, còn để cho nó bay nhanh chút!” Giang Kiều Long nóng lòng như nói mà nói.

“Cừu cừu, đây là trực thăng, không phải tên lửa, OK?”

“Mặc kệ, cứu người như cứu hỏa, cứ theo tốc độ như rùa này, muốn soát hết một ngọn núi lớn như thế cần bao nhiêu thời gian a, như vậy khi nào mới kịp tìm lão đại?”

“Yên tâm, ta tự có biện pháp.” Thiếu niên thần bí cười.

Hoắc Phi nằm quỳ trên tảng đá lớn ven suối.

Nam nhân huy vũ nhục kiếm thật lớn, từ phía sau thật sâu đâm thủng hắn, khoái cảm không cách nào chịu đựng làm cho hắn ngứa đầu kích động quá to.

“A a... Tỷ phu... Thật đã... Tỷ phu...”

Cái miệng đẹp để đâm đang lay động làm cho lòng người kinh sợ, bí lộ (nụ hoa kín) màu diễm hồng chặt chẽ siết chặt cự bóng thô đen, Trầm Quan Kiều không ngừng cảnh cáo chính mình không thể trầm luân, nhưng chỉ có thể nhìn tính khí của mình tại nơi cực huyết yêu mị mắt không chế mà xuyên toạc.

“A a... Thật chặt thật chặt a... Phi...” Lời này vốn là Trầm Quan Kiều lần đầu tiên vô thức mà cùng nam nhân dưới thân làm tình, lúc này mới thật sâu hiểu được tư vị này có bao nhiêu tiêu hồn.

“A a... Tỷ phu... Đừng sợ ta bị thương, dùng sức —— lại dùng lực thao ta ——” Hoắc Phi vung vung mái tóc ngắn ngắn, mười ngón bấu vào tảng đá phía dưới, vênh cao cái miệng, hồ loạn mà kêu to.

“Đáng chết, người thế nào tao thành như vậy?” Ghen tuông chưa từng trải qua làm cho Trầm Quan Kiêu bất thị tứ vị mà giao hợp với Hoắc Phi sắc mặt phủ đầy dục vọng, giọng điệu lạnh lẽo mà hỏi, “Người trước kia có từng bị nam nhân thao qua?”

“Hừ uh... Không có...” Hoắc Phi hai mắt ảm ướt, lấp lánh quang mang đáng thương hề hề, hần vươn đầu lưỡi coi như cầu xin mà liếm liếm hai phiến môi của nam nhân, “Đều là tỷ phu khiến cơ thể ta biến thành như vậy, tỷ phu muốn trách ta.”

Nam nhân luôn luôn cao ngạo bất ngờ dùng tư thái nhu nhược một tiến bắn trúng trái tim Trầm Quan Kiêu, làm cho hần không nhịn được vội ôm hần, áy náy mà trầm hô, “Tỷ phu thật đáng chết.”

Tính khí thật lớn của nam nhân cấm ở trong XXOO mãi mãi, nhưng động cũng không động, Hoắc Phi khó chịu mà xoay động cơ thể, đau khổ rên rỉ, “Ồ... Đừng quẫn nhiễu như thế... Tỷ phu... Van cầu người, ta rất muốn người... Nhanh... Ta chịu không được rồi...”

“Phi... Phi...” Trầm Quan Kiêu cũng không phải chưa từng nhẫn nại đến hết sức khổ cực, nghe lời cầu của nam nhân, lập tức nắm vội vòng eo rắn chắc của hần bắt đầu điên cuồng mà quất động...

“A a —— chính, chính là như vậy —— a a —— thật tuyệt —— tỷ phu —— tỷ phu...”

Dục vọng đẩy đưa Hoắc Phi vô thức mà thu rút dững đạo hỏa nhiệt, mỗi lần bị cự bồng đâm trúng điểm yếu mệnh kia, tràng bích liền sẽ tiết ra lượng lớn tràng dịch, giống như chấn động mà hút vội tính khí của nam nhân.

“A a ——” Khoái cảm đến não tủy cũng muốn bị hút ra làm cho Trầm Quan Kiêu thất thanh kêu to, huy mồ hôi như mưa mà càng thêm dùng sức quán xuyên nhục thể mỹ vị dưới thân ——

“Ồ a a —— ta muốn chết —— ta muốn chết —— tỷ phu ——” Hoắc Phi càng không ngừng ngửa đầu kêu to, tràng tử đều bị đau đớn đâm xuyên, chỉ biết làm cho hần càng thêm lâm vào điên cuồng.

“A a —— phi... Đừng hút vội như thế, ta sắp tiết ra rồi...”

“Ta muốn ta muốn —— tỷ phu —— bắn cho ta —— tất cả đều bắn vào trong ta —— a a ——” đồng thời Hoắc Phi dùng cái miệng nhỏ nhắn phía sau tham lam mà ăn tiền tinh dịch của tỷ phu tâm ái, ngạnh đỉnh phía trước cũng bắn ra dục vọng mỹ mãn...

Qua cao trào, hai người hõn hển mà nằm chồng cùng một chỗ.

Bị nam nhân tâm ái nặng nề mà áp ở trên người, Hoắc Phi chẳng những không thấy khổ cực, ngược lại hạnh phúc mà thở dài...

Nếu như có thể vĩnh viễn như vậy cùng tỷ phu kết hợp một thể, không biết tốt bao nhiêu?

Nhưng tiếng thở dài của hần khiến Trầm Quan Kiêu dần dần khôi phục lý trí, hiểu lầm đang chửi mắng chính mình.

“A Phi, đều là tỷ phu không tốt, tỷ phu không thể kìm chế, người đừng khổ sở...” Trầm Quan Kiêu kể cả vội vàng rút lại, xoay người Hoắc Phi lại, thấy có lỗi mà nhìn hần.

Chứng kiến nam nhân nhăn mày, vẻ mặt vô cùng trầm trọng, Hoắc Phi xém chút cười lộ ra.

Hần tình nghịch mà chuyển sang biểu tình ai thương, mắt sụp xuống buồn thiu nói, “Tỷ phu thật xấu, hình như lại làm ta bị thương rồi...”

Trầm Quan Kiêu trong lòng cuống lên.”Cái gì? Bị thương nặng lắm sao?”

“Tỷ phu giúp ta xem một chút chẳng phải sẽ biết...”

Hoắc Phi nâng cao hai đùi của mình, ép vào trước ngực, làm cho XXOO bị thao túng đổ đến không chịu nổi kia, không hề che lấp mà trình hiện trước mặt nam nhân ——

Trầm Quan Kiều hít sâu một hơi, bàn tay nguyên bản nên tỉnh táo kiểm tra miệng vết thương lại có chút run rẩy, hần mê muội mà phủ lên nhục lồi điểm hồng sắc kia, lấy ngón tay đùa bốn nếp nhăn khả ái kia.

“Hừ uh... Tỷ phu... Người phải đâm vào kiểm tra a...” Hoắc Phi thở dốc quỵên rũ hần.

“A Phi...”

Điều này vốn không đúng... Dừng tay, Trầm Quan Kiều người mau dừng tay!

Mặc dù lý trí trong đầu não lớn tiếng la hét, nhưng tay của Trầm Quan Kiều phảng phất có ý thức của riêng nó, một thân ngón tay thô to mạnh đâm vào vũng lầy tội ác kia ——

“Ai nha ——” Hoắc Phi cong dậy, phát ra tiếng rên hưng phấn ——

Hoa lôi chịu sự xâm nhập bắt đầu phun ra chất lỏng dày trắng, chảy đầy lòng bàn tay nam nhân...

Không thể tưởng tượng mà nhìn nắm đâm dịch của mình, Trầm Quan Kiều bị khí vị tình sắc nồng đậm kia triệt để mê hoặc, cũng bởi vậy làm ra hành vi lớn mật mà hần bình thường tuyệt đối sẽ không làm ——

“Tối...” Rút ra bàn tay khỏi hai phiến mỏng xinh đẹp kia, Trầm Quan Kiều cất lên mệnh lệnh tục tĩu, “Vươn đầu lưỡi tới, liếm sạch tất cả cho ta...”

Mệnh lệnh đầy sắc dục của nam nhân làm cho Hoắc Phi hưng phấn mà gia tăng hồi phục, lập tức nghe lời mà vươn đầu lưỡi bắt đầu liếm ——

“Hừ uh... Tỷ phu... Tỷ phu...”

Nhìn đầu lưỡi màu đỏ kia đâm loạn mà liếm theo, âm hành của Trầm Quan Kiều cứ thế sắp nổ tung!

Hần hưng phấn mà thở hổn hển, bắt được mái tóc của Hoắc Phi ác liệt mà hỏi, “Ăn ngon chứ? Tao thủy của người cộng thêm tinh dịch của tỷ phu có ăn được hay không?”

“Hừ uh... Ngon ngon... Ăn rất ngon...” Hoắc Phi sắc mặt đầy si mê, tinh dịch trên tay nam nhân ăn đến sạch sành sanh, cuối cùng còn chưa mãn nguyện mà liếm xuống môi dưới, phát ra tiếng rên rỉ đầy bất mãn, “Uh... Tỷ phu... Ta còn muốn...”

“Yêu tình đáng chết! Ta liền làm cho người ăn đến no bụng!” Âm hành trướng đến phát tím mạnh đâm vào cái miệng nhỏ nhắn đói khát nhuần động dưới thân kia...

Tiếng thét hưng phấn cùng tiếng la hét khoái cảm đồng thời hưởng khởi, hai đùi Hoắc Phi chặt chẽ giáp trụ thất lưng nam nhân, cuồng loạn mà xoay động cái mông, nghênh đón cái vật đâm vào càng lúc càng tàn nhẫn kia ——

“Sảng khoái không? Tỷ phu có hay không đâm đến nơi người tao nhất?” Trầm Quan Kiều toàn thân phủ toàn mồ hôi, mắt không chế mà dùng sức đâm xuyên nhục huyết càng siết càng chặt kia ——

“Có... Có... A a —— tỷ phu —— rất sảng khoái —— sảng khoái chết ta rồi ——” tiếp nhận khoái cảm thấm vào xương cốt kia, Hoắc Phi ôm lấy nam nhân lớn tiếng thét lên.

Trầm Quan Kiều chưa bao giờ biết chính mình tại phương diện ái dục lại có khuynh hướng ngược đãi, hần cùng vong thể thể nhược lúc đó cá nước chỉ hoan mặc dù không phải hết sức nóng bỏng, nhưng hần cũng chưa từng cảm thấy bất mãn, nhưng hôm nay...

Chứng kiến nam nhân trên người bị chính mình làm tình đến hình dạng phát cuồng, Trầm Quan Kiều mới biết được chính mình trước kia thực sự quá ngây thơ rồi...

Nguyên lai đây mới chân chính là ta sao?

Vi phạm thiên lý, trầm nịch tại vũng lầy thâm sâu dục ái loạn luân này, chờ ta sẽ là loại địa ngục gì?

Khoái cảm đủ để kẻ khác bỏ qua hết thấy kia làm cho Trầm Quan Kiều cảm thấy hoảng sợ thật sự...

Nhưng Hoắc Phi cũng không biết nam nhân giờ phút này đang đấu tranh nội tâm, chỉ là chặt chẽ mà ôm lấy hần, liều lĩnh mà bày tỏ tiếng chân thành nhất của mình...

“Tỷ phu... Ta thích người... Ta rất thích người...”

“Người đáp ứng ta... Phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta... Vĩnh viễn ở bên cạnh...”

“A Phi... A Phi...”

Về mặt nam nhân đại lộ tỏ bày Trầm Quan Kiêu đời này cũng quen không được, hẳn không cách nào đưa ra bất cứ lời xác nhận gì, chỉ có thể càng thêm dùng sức mà đâm vào cơ thể hắn, coi như hồi ứng trầm thống...

Giang Kiêu Long ngồi trong trực thăng, cầm theo kính viễn vọng phi thường nghiêm chỉnh mà tìm kiếm bất cứ manh mối khả nghi gì trên mặt đất, lo lắng mà hy vọng có thể phát hiện tung ảnh của lão đại.

“Kỳ quái, Hạ Vũ Thụy rõ ràng bảo ta đừng đi nơi phát hiện xe lão đại tìm, mà phải tìm men theo tuyến đường lúc đó lão đại dự định đi, thế nào ta cũng chưa thấy cái gì cả?” Giang Kiêu Long cau có, phiền não mà thì thào tự nói.

“Hạ Vũ Thụy thật nói như thế?” Thiếu niên ngồi ở bên cạnh hắn hỏi. Hạ Vũ Thụy, người thật sự thông minh đến khiến ta mở rộng tầm mắt a.

“Đúng vậy, hẳn là dặn dò ta như thế. Nói cái gì sợ địch thủ giăng nghi trện. Chết tiệt, chắc không phải hắn lại đùa giỡn ta chứ?” Giang Kiêu Long đã tìm cả buổi sáng rồi, vẫn chưa phát hiện bất cứ manh mối gì, không khỏi có điểm phiền lòng nóng nảy.

“Hắn không đùa giỡn người.” Thiếu niên thần bí mà cười cười, “Phải có kiên nhẫn, nói không chừng đợi chút người sẽ liền thấy.”

Hoàn toàn bị thiếu niên nói trúng, khi trực thăng bay qua một lòng chảo vách đứng, tại trên đầu tảng đá lớn bờ sông, trong ống kính của kính viễn vọng thật sự xuất hiện hai bóng dáng nam nhân...

“Ha ha, tìm được rồi! Tìm được rồi!? Ta thấy lão đại cùng Hoắc thiếu gia rồi!”

Giang Kiêu Long nguyên bốn mừng rỡ mà kêu to, nhưng vừa nhìn rõ ràng tư thái của hai người, hơi chuyển sang lú lú nghi hoặc, “Kỳ quái, bọn hắn làm tình sao... Trần trường mà ôm vào nhau a?”

Giang Kiêu Long tựa hồ đối với cảnh tượng trước mắt hết sức khó hiểu, ngêch đầu lộ ra vẻ mặt ngốc trệ.

“Người nói đi, cừu cừu?” Thiếu niên lộ ra nụ cười hạ lưu, tại trên cặp đùi dụ nhân của nam nhân sờ soạng, “Bọn hắn đang làm chuyện giống như chúng ta làm hai ngày qua a. Nếu như người quên mất, ta không ngại lần nữa nhắc nhở người một chút, ôi...hì hì, sớm đã nói với người lão đại người đang vui vẻ xuyên vào cái mông nam nhân rồi, người còn không tin.”

Thiếu niên không mất dư lực mà đánh kích vào hình tượng cao quý của nam nhân trong lòng cừu cừu.

“Lừa... Lừa người...” Giang Kiêu Long hoàn toàn không cách nào tiếp nhận mà trừng lớn mắt.

Lão đại của hắn, lão đại hắn sùng bái nhất lại cùng Hoắc thiếu gia...

“Ô... Ta không tin, ta không tin.”

“Chật, sự thật cũng bày ra trước mắt rồi, người còn không tin? Có phải muốn tại chỗ bắt gian người mới vừa lòng? Vậy cứ gọi phi công trực tiếp bay xuống bắt bọn hắn, người nói thế nào?”

“Hả?” Giang Kiêu Long đối với đề nghị này sững sốt ba giây, trong não đột nhiên nghĩ tới hậu quả đáng sợ khi làm như thế ——

“A a a a!! Mau đi! Bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này!” Giang Kiêu Long ôm đầu kêu to! Hắn cuối cùng nhớ tới rồi, nếu như lão đại phát hiện hắn phá vỡ “gian tình” của hai người tại trận, Giang Kiêu Long hẳn không muốn toi mạng!

7. Chương 7

Qua hai ngày, Giang Kiêu Long cùng một máy bay lên thẳng được chọn lựa tốt nhất, đón lão đại cùng Hoắc thiếu gia trở về.

Máy bay cất cánh lập tức đưa hai người về nước.

Hạ Vũ Thụy suất lĩnh một tốp huynh đệ tại cửa khẩu tổng bộ đứng xếp trật tự, nghênh đón lão đại thoát nạn trở về.

Chiếc xe đến cửa khẩu, nam nhân im lặng mà ngồi ở trên xe, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nhìn không ra bất cứ biểu tình gì. Đã hoán sang tây trang hần tựa hồ khôi phục lại là một nam nhân tự chủ nghiêm túc trước kia.

Hoắc Phi nội tâm dần dần tràn ngập khủng hoảng nói không nên lời, đột nhiên cầm tay hần, cố gắng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, “Tỷ phu, ta...”

“Có chuyện gì về nhà nói.” Trầm Quan Kiều cắt đứt lời hần, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay hần.

Tùy tùng mở rộng cửa xe, Trầm Quan Kiều vừa đứng lộ ra, mọi người lập tức khom người đồng thanh hô lớn, “Cung nghênh hội trưởng về nước.” Trầm Quan Kiều hơi gật đầu, thản nhiên nói, “Các vị khổ cực rồi.”

“Chào lão đại, người cuối cùng trở về rồi, có một đồng hội nghị chờ người bắt đầu đây.” Hạ Vũ Thụy cười nói.

Hoắc Phi đứng ở một bên nghe rồi rất không cao hứng, “Tỷ phu vừa mới trở về, người phải biết cho hần nghỉ ngơi nhiều mới đúng.”

“Ác, Hoắc thiếu gia, thật xin lỗi, ta dĩ nhiên đã quên chúc mừng người. Xem trí nhớ của ta này.” Hạ Vũ Thụy khoa trương mà vỗ vỗ đầu mình.

Hoắc Phi không hảo khí mà nhìn hần, “Chúc mừng ta cái gì?”

“Chúc mừng Hoắc thiếu gia đại nạn không chết, lại được túc nguyện a.”

Đối mặt với ánh mắt cùng lời nói hàm xúc ý tứ thâm trường của Hạ Vũ Thụy, Hoắc Phi trong lòng giật mình, hung hăng trừng liếc hần một cái.

Hạ Vũ Thụy cũng không quản hần, chuyển hướng Trầm Quan Kiều, giả vờ nói xin lỗi, “Lão đại, người ngày đầu tiên trở về ta liền an bài một đồng hội nghị rồi, hy vọng người chớ kiến trách. Bất quá người cũng nghỉ ngơi nhiều ngày như thế, chắc hẳn rất có tinh lực?” Hay là tinh lực của người đều bị người nào đó trá sạch rồi? Hạ Vũ Thụy trong lòng cười trộm.

“Không sao, người cứ sắp xếp hết.” Trầm Quan Kiều gần như là cảm kích mà nhìn trợ thủ đắc lực của mình.

Hần hiện tại, muốn nhất chính là bận rộn. Tốt nhất là bề bộn đến thiên hôn địa ám, làm cho hần không nhàn rỗi đi suy nghĩ miên man.

“Được, ta đây liền đi từ cái đầu tiên đi, lão đại, người trước xem tư liệu này...”

Hai người bên nói bên hướng thang máy đi đến.

Chặt chẽ đi theo sau tỷ phu, đáy mắt của Hoắc Phi chiếu ra đích thị nam nhân đi nhanh về phía trước xa hơn, tiếng bước kiên quyết.

Nam nhân hần yêu đến phát cuồng, từ đầu đến cuối, cũng chưa quay đầu liếc hần một cái...

Kể từ ngày quay về nước, Trầm Quan Kiều liền dùng mọi phương cách cực lực tránh né Hoắc Phi.

... Tránh né luôn đôi tình nhân bao hàm ngàn ngôn vạn ngữ kia.

Hần chẳng những kẻ cả nhà cũng không dám trở về, còn lấy lý do chính mình ra ngoài tuần thị đường khẩu nam bộ.

Ta rốt cuộc đang sợ cái gì?

Đứng nhìn xuống mặt đất phía trước cửa sổ, nhìn góc đường đèn đỏm xán lạn, xe cộ tấp nập, Trầm Quan Kiều cười khổ mà vấn chính mình.

Thân là long đầu Á châu đệ nhất đại hắc bang, hần cho tới bây giờ chưa sợ qua bất luận kẻ nào.

Nhưng hiện tại... Hần sợ hãi rồi.

Sợ cái luân nhiều loạn tâm thần hấn, làm cho con người hấn lâm vào vực thẳm bất luân.

Ta rốt cuộc phải đối mặt hấn như thế nào?

Cộc —— cộc ——

Ngay lúc Trầm Quan Kiêu nghĩ đến không còn là chính mình, tiếng gõ cửa cắt ngang mối nghĩ của hấn.

Trầm Quan Kiêu vuốt vuốt mặt, hít một hơi thật sâu. “Vào đi.”

“Lão đại.” Giang Kiêu Long mở cửa tiến vào.

“Muộn như thế, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Lão đại, ta... Ta có lời muốn nói.”

“Chuyện gì? Người nói.”

“Ta... Ta...” Muốn chết, muốn hấn lên tiếng thế nào a.

“Rốt cuộc chuyện gì? Sao ấp a ấp úng, thật không giống người.” Trầm Quan Kiêu nhíu mày.

A a a, nhưng hấn, vì một đời anh danh của lão đại, Giang Kiêu Long hấn thông suốt!

“Lão đại, chuyện người cùng Hoắc thiếu gia ta cũng biết rồi!”

“Cái gì?” Trầm Quan Kiêu chấn kinh mà tròng lớn mắt.

Chuyện lòng hấn lo nhất rốt cuộc vẫn phát sinh rồi, Trầm Quan Kiêu mị mắt, lạnh lùng lên tiếng, “Người làm thế nào phát hiện?”

“Ngày đó ta ngồi trực thăng đi tìm người, dùng kính viễn vọng mà thấy được người cùng Hoắc thiếu gia tại bờ sông làm —— ”

“Đủ rồi!” Trầm Quan Kiêu hét to một tiếng.

Giang Kiêu Long bị hung hăng dọa nạt mà giật mình. Hấn vẫn là lần đầu tiên thấy lão đại dờ xuống cái mặt nạ tỉnh táo, lộ ra tình tự nội tâm.

“Lão... Lão đại, xin thứ lỗi, ta không phải cố ý chứng kiến. Ta cũng muốn coi như chưa thấy qua. Nhưng không được... Vì thanh danh Vân Dật Hội, vì thanh danh lão đại, ta không thể làm như thế. Lão đại, coi như ta cầu người, đừng cùng Hoắc thiếu gia bên nhau nữa. Lão đại!” Giang Kiêu Long hốc mắt hóa đỏ, ‘ba’ quỳ xuống.

“Người như vậy là sao?” Trầm Quan Kiêu giận dữ.

“Lão đại, giấy không gói được lửa, chuyện kinh thế hãi tục như thế, một khi sau này bị người biết, lão đại người sẽ thân bại danh liệt!”

Ha ha, thế sự sao mà buồn cười, lúc đó lời Hạ Vũ Thụy khuyên hấn, lại làm cho người nguyên phong bất động mà đáp trả.

Trầm Quan Kiêu khép mắt lại, “Người đứng dậy trước.”

“Không, lão đại, ta hôm nay chính là liều chết cũng muốn nói xong. Ở cùng nam nhân mặc dù không phải thiên đại sự gì, nhưng Hoắc thiếu gia không giống. Hấn không chỉ là tiểu cữu tử của người, còn là nhi tử duy nhất của Hoắc lão bang chủ, các người tiếp tục như vậy, Hoắc gia đã có thể đoạn hương khói rồi, người không thể như vậy báo đáp người xem người như con ruột Hoắc lão bang chủ a!”

Trầm Quan Kiêu sắc mặt trắng toát.

Nhạc gia... Nhạc phụ đối ta ân trọng như núi...

Đúng vậy... Ta không thể... Ta chết cũng không thể xin hấn thứ lỗi!

Ép buộc chính mình phải bỏ qua những tâm tư trong đôi mắt như biết nói ấy, bỏ qua lời tỏ tình ngọt ngào kia, Trầm Quan Kiều dùng móng đâm vào lòng bàn tay mình thật sâu, từng chữ từng chữ nói, “... Ta biết nên làm thế nào.”

Có sự việc gì, tại một khắc này bác ly tính mạng của mình, đau đến làm cho người không cách nào hô hấp.

Trầm Quan Kiều cuối cùng rõ ràng, chỉ bất quá mấy ngày ngắn ngủn, nam hài tại bờ sông cười xán lạn như dương quang, đã thật sâu chiếm cứ trái tim hắn rồi...

Hoắc Phi cả đêm ngồi ở sofa hút thuốc, mãi đến bầu trời sáng rõ.

Người đó... Đến tột cùng trốn ta đến lúc nào?

Lời hẹn ước của chúng ta? Lời hứa hãn đáp ứng ta?

Vì cái gì chưa lâu hãn liền biến dạng?

Không thể... Hãn không thể đổi ý, ta không cho phép hãn đổi ý!

Hoắc Phi lấy ngón tay niết tắt thuốc, mặc kệ lửa kia đốt thương da thịt mình. Hãn như đau đớn tự ngược đãi chính mình, trong lòng điên cuồng gào thét, tỷ phu, người trở về! Người trở về!

“Hoắc thiếu gia, hội trưởng trở về rồi.” Tiếng thông báo của quản gia cứ như mưa hạn trong sa mạc, làm cho Hoắc Phi khát vọng đến sắp phát cuồng bất được cứu sinh.

“Trở về rồi... Tỷ phu trở về rồi!”

Hoắc Phi nhanh chân liền hướng cửa chạy, trùng hợp lúc nam nhân vào cửa đụng một cái đủ.

“Tỷ phu!” Hoắc Phi chặt chẽ mà ôm lấy người yêu, cái ôm chặt khoan dung quen thuộc kia làm cho hãn không phí sức đã đỏ hốc mắt, không nhịn được trong lòng thâm mắng chính mình.

Mẹ nó! Hoắc Phi, người thật sự là vô dụng!

“Sao dậy sớm thế?” Trầm Quan Kiều thản nhiên nói. Hãn phải cường bách chính mình không thể động tay ôm lấy người trong lòng.

“Sớm cái gì? Ta căn bản là không ngủ.”

“Vì cái gì?”

“Người biết rõ còn hỏi, người biết rõ ta đang đợi người.” Hoắc Phi bắt được vạt áo của hãn, giả vờ giận mà nhìn hãn, “Tỷ phu, người có phải trốn ta không?”

“Ta không biết người nói cái gì, ta mệt rồi. Ta muốn đi tắm rửa, sau đó còn phải mở cuộc họp.”

“Chúng ta cùng nhau tắm.” Hoắc Phi dụ dỗ mà vòng lấy cổ hãn, “Người không quên lời hứa ngày chúng ta cùng nhau tắm rửa bên sông chứ?”

“Đừng nháo nữa.” Trầm Quan Kiều không mở mắt, “Ta không có thời gian cùng người hồ nháo.”

“Người thế nào không biết tình thú a? Hừ, không tắm thì không tắm.” Hoắc Phi tức đẩy khai hãn, “Tự ta tắm được rồi.”

Trầm Quan Kiều chán chường mà nhìn hãn, “Người cũng đi tắm đi, ăn mặc trang trọng chút. Hôm nay có một hội nghị trọng yếu, người đi theo ta.”

“Ta có thể đi theo người? Thật sự?” Hoắc Phi gần đây hay bị đơn độc phái đi làm việc, đã thật lâu chưa được danh chính ngôn thuận theo tỷ phu cùng tham dự rồi.

Không phải hãn thích loại hội nghị nhằm chán đó, mà là hãn thích ngồi ở một bên, ánh mắt nghiêm chỉnh nhìn tỷ phu khai hội, đơn giản là đẹp trai ngây người!

“Uh, nhanh đi chuẩn bị.” Trầm Quan Kiều chứng kiến vẻ mặt cực kì hưng phấn của hãn, trong lòng đau xót, không nhịn được lấy tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của hãn, “A Phi, xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì a?” Hoắc Phi cười cười nói, “Dự hội cũng không khổ cực a.”

A Phi, xin lỗi, tỷ phu không thể tiếp tục phạm lỗi nữa.

Tỷ phu không thể tiếp tục làm người làm vào chuyện tình bất thường như thế, không thể tiếp tục gây tội với vị nhạc phụ đối ta ân trọng như núi.

Xin lỗi xin lỗi...

Trầm Quan Kiêu không cách nào bày tỏ lời xin lỗi khỏi miệng, chỉ có thể ghen ngào trong lòng...

Vụt một cái lên đến phòng hội nghị ở tầng hai mươi chín, Hoắc Phi mới phát hiện người phụ trách tất cả đường khẩu đều tới rồi. Xem ra tràng hội nghị hôm nay thật sự rất trọng yếu.

Đội hội trưởng ngồi vào ghế chủ tịch, hội nghị chính thức bắt đầu.

“Vân Dật Hội” sau khi Trầm Quan Kiêu tiếp nhận, đã hoàn toàn thoát ly phương thức làm ăn truyền thống của hắc bang, chọn kinh doanh xí nghiệp hóa, tại Á châu các nơi đều có đầu tư lớn.

Sau khi nghe xong hết một loạt báo cáo kế hoạch thiết lập casino tại Macao, cùng với báo cáo tài chính mới nhất của mấy đường khẩu, Trầm Quan Kiêu hoàn hảo mà lên tiếng, “Hôm nay, ta có một tuyên bố trọng yếu.”

Mặc dù vẻ mặt của lão đại rất bình tĩnh, nhưng đi theo bên cạnh hắn nhiều năm, Hạ Vũ Thụy vẫn mơ hồ nghe ra tia bất ổn trong thanh âm của hắn, trong lòng âm thầm cả kinh.

Lão đại, người chắc sẽ không làm việc gì ngu ngốc chứ?

“Mấy năm nay, sự phát triển của Đông Kinh (Tokyo) đường càng ngày càng lớn, ta quyết định vì tổng bộ phái ra một người, tăng thêm một phó tổ trưởng dưới tổ trưởng Triệu Thiên.”

Mọi người nghe nói một trận bất ngờ. Đông Kinh đường đầu ngày hôm nay mới vừa tăng lập một phó tổ trưởng, muốn tăng một người nữa sao? Hơn nữa lại là vì tổng bộ phái ra, chuyện này thật sự là trước giờ chưa từng có, thật sự là kỳ quái.

Chỉ có Triệu Thiên phảng phất biết chuyện từ trước đó, cũng không có lộ ra bất cứ vẻ mặt giật mình nào.

“Ứng cử viên này gần đây thực sự xuất sắc, tương lai đủ để đảm đương chuyện lớn, ta cảm thấy là nên cho hắn càng nhiều thời gian rèn luyện nữa... Hoắc Phi, người ngày mai tới ngày Đông Kinh nhận chức.”

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vẫn như thế động lòng người, nhưng trong khoảnh khắc này, mỗi câu mỗi chữ hắn nói lại như là một lưỡi dao bén vô tình, ngay lúc Hoắc Phi không phòng ngự, một dao đâm xuyên qua trái tim hắn ——

Hoắc Phi không lộ ra bất cứ biểu cảm gì.

Không có mừng rỡ. Cũng không có bất mãn.

Nhưng đôi mắt của hắn đã bán đứng hắn rồi, làm cho Trầm Quan Kiêu không thể không trốn... Trốn tránh đôi mắt trong nháy mắt đã cạn kiệt hào quang. Hạ Vũ Thụy một bên cũng chứng kiến hết thấy hai người.

“Lão đại, người làm như vậy khác nào dùng dao giết chết hắn”

Hạ Vũ Thụy đồng tình mà nhìn Hoắc Phi, trong lòng nhẹ nhàng thán. Quên đi, giúp hắn một tay.

“Thế sao, Hoắc thiếu gia mới vừa vào tổng bộ chưa bao lâu, rất nhiều việc thật vất vả mới nắm vững. Chính ta cũng có rất nhiều chuyện muốn giao cho hắn làm, hội trưởng có phải nên cân nhắc tuyển lại cá nhân?”

Hoắc Phi như cũ không phát ra âm thanh, chỉ là vẫn chuyên chú mà nhìn nam nhân.

Trầm Quan Kiêu trong lòng siết đau, nhưng trên khuôn mặt nhìn không ra một tia dao động.”Ta quyết định làm cái gì thì như thế này đi?”

“Lão đại người —— ”

“Sự kiện này cứ quyết định như thế.” Trầm Quan Kiêu không hề phân thuyết mà cắt lời Hạ Vũ Thụy, đứng dậy, “Giải tán.”

“Hội trưởng, ta có thể bàn bạc riêng chứ?” Hoắc Phi cuối cùng lúc này lên tiếng rồi.

Thanh âm của hắn ám ách làm cho người không đành lòng nghe.

Trầm Quan Kiều thống khổ nhắm mắt.

Nhiều người cũng là lão giang hồ, cũng rõ ràng phát hiện không khí giữa hai người này không phù hợp. Dưới ám chỉ của Hạ đại đường chủ, rồi rút bước nhanh ra ngoài.

Phòng hội nghị to như vậy một chốc liền chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hồi lâu, hai người chưa lên tiếng nói một chữ.

Cuối cùng vẫn là Trầm Quan Kiều phá vỡ không khí trầm muộn, hoàn hoàn mà lên tiếng.”Đi Đông Kinh trải luyện nhiều một chút, tốt cho người, chờ người trở về có thể —— ”

“Ta nếu như đi rồi, liền sẽ không bao giờ trở về nữa.” Hoắc Phi không có bất cứ biểu tình gì mà nhìn hắn, “Dù như vậy, người cũng không có gì sao?”

Trầm Quan Kiều trong lòng chấn động, “Không nên nói vậy. Nơi đây vẫn là nhà của người.”

Hoắc Phi cũng nhẫn nại không được mặt nạ hư giả này của hắn, cứ như bọn hắn lúc đó cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Hắn đột nhiên đứng lên, một cước đá lăn cái ghế, cuồng nộ mà nhìn hắn, “Ta hỏi lại một lần nữa, dù như vậy, người cũng không có gì sao?”

“Đủ rồi, A Phi.” Trầm Quan Kiều nắm chặt nắm tay, cố gắng đè nén tình cảm dằn vặt nội tâm.”Hai người chúng ta vốn là không có khả năng. Tới đây ngừng thôi. Vì phụ thân người, vì Hoắc gia, vì tốt cho người, ta cũng không thể tiếp tục kéo người xuống vực...”

“Vì tốt cho ta? Ha ha...” Hoắc Phi đột nhiên cười to lên, “Ta xem vốn là vì chính người? Sợ bị người biết rồi thân bại danh liệt đúng hay không? Sợ bị người biết rồi người liền không bao giờ có thể làm lão đại người ta nữa, đúng hay không? Người nói!”

“Phải, là ta nghĩ như thế.” Trầm Quan Kiều hít một hơi thật sâu, lạnh lùng mà nhìn hắn, “Ta nghĩ như vậy có lỗi sao?”

Hoắc Phi nhìn vẻ mặt kiên quyết của nam nhân, cơ thể khắc chế không được mà run rẩy, nước mắt cũng không nhịn được từ hốc mắt chảy xuống, “Ta chưa từng muốn người hi sinh cái gì, ta chỉ muốn ở bên cạnh người, cũng chỉ là ở bên cạnh... Như vậy không được sao? Người từng đáp ứng ta a, tỷ phụ, đừng đẩy ta đi... Coi như ta cầu người...”

Trầm Quan Kiều nghe lòng đau như quặn.

Hắn biết nam nhân này tâm cao khí ngạo, chưa bao giờ chấp nhận lên tiếng cầu người. Nhưng hôm nay... Hắn không thể không ra tay, tàn nhẫn mà dứt lời thỉnh cầu của hắn.

“Đối với ta mà nói, bên cạnh người chính là một loại hi sinh. Người vẫn là nên đi đi.”

Hoắc Phi cả người trong một khắc này đã tứ phân ngũ liệt. Tồn hết mọi tâm tư, dùng toàn bộ khả năng bản thân, đổi lại chính là câu nói vô tình không hơn không kém sao? Hoắc Phi, người vì cái gì yêu cầu hắn? Hắn vì cái gì phải hạ tiện như thế?!? Tuyệt vọng cùng sỉ nhục không cách nào chấp nhận làm cho hắn thống khổ chỉ muốn phát cuồng, Hoắc Phi mạnh hất cao đầu cắn hận mà nhìn nam nhân ích kỷ vô tình này, từng chữ từng chữ mà nói, “Trầm. Quan. Kiều. Ta. Hận. Người!”

8. Chương 8

Ngày thu đang đến gần.

Trong ngàn con hẻm nhỏ bé ở Tokyo, có một quán bar nhỏ đến không thể nhìn thấy.

Chủ nhân của quán bar không phải là một mama bình thường, mà là một người đàn ông trung niên tướng mạo tương đối nhã nhặn.

Hôm nay bên ngoài trời mưa, chuyện làm ăn không được tốt lắm. Trong quán bar trừ ông chủ cùng người hầu rượu, chính là một nam nhân gục lên góc bàn, uống đến say không còn biết gì.

Chính là tại một cái ngày quạnh quẽ như vậy, trong tiệm đột nhiên xuất hiện một nhân vật bắt mắt.

Đó là một mỹ nam tử cho dù tại trong đám đông liếc mắt một cái ta liền hợp nhãn.

Vóc người thon cao mảnh khảnh, sung mãn dị quốc phong tình, khuôn mặt ngũ quan tuấn mỹ. Nếu như trên khuôn mặt hắn không treo theo vẻ lạnh nhạt như thế, hoặc hứa sẽ làm cho người càng thêm dễ dàng gần gũi.

“Chào buổi tối. Bên này mời ngồi.” Ông chủ lễ phép cười, lấy tay chỉ chỉ vị trí quầy bar.

Nam nhân lắc lắc đầu, đi nhanh hướng cái bàn ở góc đi đến, đặt mông ngồi ở bên cạnh người khách duy nhất trong tiệm.”Cho ta một whisky, không đá.”

“Oh, được.”

Nam nhân cũng không lên tiếng, liền tiếp tục im lặng mà ngồi uống rượu.

Nam nhân gục ở trên bàn hình như lúc này mới phát hiện bên cạnh có người, say khướt mà ngược đầu lên, “... Là người, người sao tới?”

“Nhớ người, liền tới thôi.”

“Ta không muốn thấy người.”

“Vậy cứ coi như chưa thấy ta.”

“Ta cũng không phải người mù.”

“Người không phải người mù, người là người điên.”

“Ta là người điên, vậy người là cái gì?”

“Ta là kẻ ngu.”

“Ha, người điên sánh đôi cùng kẻ ngu hình như cũng không tệ.”

“Sớm nói với người hai chúng ta rất xứng đôi rồi, người cho tới hôm nay mới thừa nhận?”

“Thừa nhận cái rắm. Đi đi.”

“Ta cái gì cũng giúp người làm, người dĩ nhiên bảo ta đi?”

“Người giúp ta cái gì? Có bản lĩnh người giúp ta giết hắn a.”

“Muốn giết hắn mặc dù rất khó, nhưng cũng không phải tuyệt đối không làm được. Ta chỉ sợ người đến lúc đó sẽ giết ta.”

“Người giết hắn, ta đương nhiên muốn giết người.”

“Điên, điên...”

“Ôi...hì hì.” Nam tử chớp cặp mắt say lơ đãng đột nhiên ghé gần tới, tại bên tai hắn quỵ dị mà cười nói, “Người chớ sợ... Hắn nếu như đã chết, ta cũng sống không được, nơi nào còn có mạng đi giết người?”

Nam nhân nghe nói hốt mắt đột nhiên đỏ, lấy tay chặt chẽ mà ôm lấy hắn, “Người đừng như vậy, A Phi, người đừng như vậy!”

“Ta như vậy thế nào? Ta rất vui vẻ a... Ta ở đây còn có không biết bao nhiêu nam nhân chờ theo ta, muốn đi với ta. Nam nhân Nhật Bản nói ra cũng không tệ, có muốn cùng nhau tới không?”

“Đủ rồi, người nhất định phải như vậy sao? Không có hắn, người còn có ta a, người vì cái gì phải như vậy? Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Ta van cầu người buông tha chính mình có được hay không?”

“Là hấn không chịu buông tha ta... Mặc kệ ban ngày hay đêm tối... Hấn không có thời khắc nào là không ám ảnh ta... Ta hận hấn... Ta rất hận hấn...”

“Khóc đi... Khóc ra sẽ tốt hơn.”

“Ai nói ta muốn khóc?!” Hoắc Phi mạnh bắt được cổ áo hấn, “Ta thề ta không bao giờ nữa sẽ vì nam nhân rơi một giọt lệ. Người nghe rồi chưa?”

“Được được, ta nghe rồi. Đi thôi, người uống nhiều lắm, ta chở người về.”

“Muốn đi về tự người trở về. Ta còn muốn đi cuồng hoan đây.”

“Được được, ta đi theo người, được rồi chứ?” Hấn thán một hơi, ôm theo nam nhân say đến đứng dậy không nổi, bước đi ra ngoài quán.

Một chiếc xe màu đen dừng lại ở trước cửa, nam nhân mặc tây trang vừa nhìn đến bọn hấn đi ra, lập tức cung kính mà khom người, mở cửa xe!!

“Mời lên xe, Cát Á vương tử.”

Cơ thể yếu mị tại hạ thân của mình trần trọc xoay động, phát ra tiếng rên rỉ lay động lòng người...

Dương cụ thô to điên cuồng mà quán mặc bí lòi dâm đẳng kia, làm cho nam nhân đang khóc ôm chặt hấn.

“A a... Rất thích... Rất thích người... Tỷ phu... Tỷ phu —...”

Tiếng hô hoán của nam nhân làm cho chính mình vừa yêu vừa thương.

Ôn nhu mà hôn nước mắt trên khuôn mặt hấn, ái ý không cách nào nói bằng lời doanh mẫn trong lòng, Trầm Quan Kiều thầm nghĩ vĩnh viễn mà ôm chặt hấn, làm cho hấn ngoan ngoãn trong vòng tay của mình.

Ngay lúc hấn muốn càng thêm dùng sức ôm hấn, nam nhân đột nhiên từ trong lòng hấn biến mất.

Tại bên bờ xa xôi nọ, tại nơi bờ sông chan chứa hồi ức ngọt ngào, hấn trong lòng một nam nhân khác cười đến dương quang xán lạn.

Đó là nụ cười chính mình yêu thích nhất a.

Đó là nụ cười chỉ thuộc về ta, là của một mình ta a!

“A Phi... Người lại đây, ở bên cạnh tỷ phu.”

Nghe thanh âm của chính mình, nam nhân đột nhiên không cười nữa.

Ánh mắt của hấn lạnh như băng, đầy căm hận.

Hấn quay đầu lại không nhìn chính mình một cái.

Hấn cười trên người một nam nhân khác, dâm đẳng mà đu đưa cơ thể, phát ra lãng khiêu vong hình...

Không —— A Phi, không nên... Không nên!

“Không —— ”

Trầm Quan Kiều kêu to một tiếng, mạnh từ trên ghế nhảy lên!

“Vù vù...” Kích động mà suyễn khí, Trầm Quan Kiều khắp mặt đều là mồ hôi.

Vừa lại gặp ác mộng rồi... Kể từ khi nhận được bức ảnh Hạ Vũ Thụy cho hấn xem, hấn liền liên tục gặp ác mộng đáng sợ này. Sự đổ kị cường liệt gặm nhấm trái tim mình, rõ ràng thề phải buông tha người nhưng vẫn là chính mình không buông được.

Hắc bang bang chủ quản lí tất cả công việc chưa bao giờ biết chính mình vốn là người không kiên cường và hay do dự như thế.

“Lão đại, người không sao chứ?” Hạ Vũ Thụy vừa đi tới cửa phòng hội trưởng liền nghe một tiếng kêu to, lập tức đánh khai cửa vọt tới!

Trầm Quan Kiều có điểm chặt vật mà vuốt mặt, “Ta không sao.”

Cái gì không sao, vẻ mặt rõ ràng như muốn giết người. Hạ Vũ Thụy bĩu môi.

Kể từ cái lão kia đi Nhật Bản, lão đại cả người có gì không đúng.

Mất đi vẻ lãnh tĩnh ổn trọng trước kia, biến thành bạo quân một hơi một tí tức giận, mọi người chỉ tỏ lòng kính sợ từ xa.

Bất quá... Hắn còn rất thích thú dáng vẻ hiện tại của lão đại, cảm giác tương đối như chính mình đây.

Hạ Vũ Thụy suy nghĩ nát lòng, nếu như lão đại nhìn ảnh chụp hôm nay, còn biết có thể hay không núi lửa bộc phát a?

Hắn còn thật muốn xem họa diện triệt để mất khống chế của lão đại, ôi...hì hì.

“Hạ Vũ Thụy, người tại đây cười khúc khích cái gì? Có việc mau nói.” Trầm Quan Kiều không kiên nhẫn mà đập bàn.

Hắn không có phát hiện hắn trước đây tuyệt đối sẽ không làm ra những cử động nhỏ nhất như thế.

“Ác, không có gì, tai mắt của chúng ta tại Tokyo vừa lại truyền tới ảnh chụp của Hoắc thiếu gia, lão đại, người nhất định không thể chờ đợi được muốn nhìn rồi?” Hạ Vũ Thụy một khuôn mặt thành khẩn.

Trầm Quan Kiều hai mắt trừng theo ảnh chụp đặt lên bàn, như trừng theo một con rắn có độc.”Ta không xem, người lấy đi.”

“Thật sự? Được rồi, thật đáng tiếc, ảnh chụp lần này rất ‘đặc sắc’ đây.” Hạ Vũ Thụy nhún nhún vai, “Theo dấu Hoắc thiếu gia vốn là lão đại giao cho, nếu lão đại không xem, ta đây liền xé oh.”

Hạ Vũ Thụy cầm lấy ảnh chụp, làm như đang xé bỏ.

“Chờ một chút!” Trầm Quan Kiều đột nhiên kêu to một tiếng.

“Thế nào, lão đại thay đổi tâm ý rồi?” Ôi...hì hì, chỉ biết người không nhịn được.

“Tìm hiểu hành vi bên ngoài của thuộc hạ vốn là quyền trách thân bang chủ, cầm tới.”

Bởi, còn “thuộc hạ” đây, Vân Dật Hội một đàn huynh đệ, lão đại người thế nào chưa bao giờ chụp những người khác? Khẩu thị tâm phi.

“Này, lão đại, người chậm rãi xem đi.” Hạ Vũ Thụy giao ra một xấp ảnh chụp đưa vào tay hắn, “Quán bar này vừa vặn là một cứ điểm nhỏ mà Vân Dật Hội chúng ta thiết lập, bức ảnh chụp được mặc dù không phải hết sức rõ ràng, nhưng nhìn ra được Hoắc thiếu gia cùng đối phương cảm tình tốt lắm đây, ôm chặt đến như thế.”

Khuôn mặt trên ảnh chụp gần như muốn đốt thương mắt của Trầm Quan Kiều, cá tính thị huyết của xã hội đen tức khắc triển lộ không nghi ngờ, “Tìm ra người nam nhân cho ta, ta muốn người sống.”

“Vâng. Vâng... Nam nhân khác? Dáng vẻ của Hoắc thiếu gia tại Nhật Bản hình như rất được hoan nghênh, mỗi đêm cũng mang nam nhân khác nhau trên giường. Lão đại người xem phải không —”

“Giết bọn hắn cho ta!” Trầm Quan Kiều cuồng nộ mà đem tất cả ảnh chụp xé tan thành từng mảnh!

Hắn nhẫn nại không được, ác mộng gặp mỗi đêm hành hạ đến hắn sắp điên rồi!

“Xã hội đen Nhật Bản không phải thịnh hành đem thi thể tươi bùn trầm trong vịnh Tokyo sao? Người cứ bảo bọn hắn làm như thế!”

Trầm Quan Kiều giờ phút này phảng phất như dã thú vừa tàn nhẫn vừa thị huyết, đối với con mồi sắp bị sát hại không chút lưu tình.

Hạ Vũ Thụy không chút nghi ngờ lão đại giờ phút này vốn là nghiêm chỉnh, nhưng hắn không ngu đến làm như vậy.

“Này đương nhiên không khó làm rồi, bắt quá tất cả số nam nhân này, nếu như giết toàn bộ, sợ rằng sẽ khiến cho cảnh sát chú ý. Ta xem phương pháp giải quyết tận gốc, triệt để, vẫn là nhắc nhở Hoắc thiếu gia thu lại một chút.” Hạ Vũ Thụy thông minh mà làm lão đại hấn khổ sở vì tình, “Thân là phó tổ trưởng Vân Dật Hội, hành vi bên ngoài không thích hợp vốn sẽ tổn hại thanh danh bang ta, hết lần này tới lần khác Hoắc thiếu gia thân phận đặc thù, ai nói cũng không nghe, kể cả Triệu tổ trưởng cũng vô phương với hấn. Lão đại, người xem... Có phải hay không tự mình đi một chuyến?”

Trầm Quan Kiều dưới sự cưỡng nộ không có suy nghĩ nhiều, lạnh lùng mà ra lệnh.”Đi an bài máy bay tư nhân của ta, lập tức xuất phát.”

“Đêm hấp dẫn” nguyên bản là cái tên của một quán gay bar ít ai biết đến ở Tokyo.

Nhưng chưa tới một tháng tới đây, chỉ vì sự xuất hiện của một nam nhân, mà biến thành quán hot nhất Tokyo.

Nguyên bản trong quán chỉ có thừa thớt rơi rớt vài người khách, hiện tại biến thành sóng người đông đúc đến nước chảy không thông.

“Mau nhìn, hấn ở trong đây.” Một thiếu niên tướng mạo thanh tú lấy tay chỉ chỉ một nam nhân trong góc, hai tròng mắt đột nhiên sáng ngời.

“Hả, quả nhiên danh bất hư truyền, đẹp!” Nam tử tướng mạo cùng thiếu niên hoàn toàn trái ngược, lộ ra hết sức nam tính hưng phấn mà mở lớn mắt.

“Rất đẹp đi, xem thử vận khí của chúng ta như thế nào?” Thiếu niên mắt không chớp mà nhìn nam nhân tuấn mỹ, nước miếng xém chút chảy xuống.

“Người không hy vọng rồi, bằng hữu của ta nói hấn lần nào cũng chọn loại mãnh nam như ta, loại như người ni cô còn tránh xa nữa là.”

“Ta mặc kệ, nói không chừng hấn hôm nay nghĩ muốn thay đổi khẩu vị, không cho ta kiểm nghiệm, ta không từ bỏ ý định!” Thiếu niên hai tròng mắt vẫn thẳng nhìn chăm chú theo mỹ nam tử bị các nam nhân háo sắc bao vây.

“Được rồi, đừng nói ta không khuyên người, đợi lát đừng lấy ra vẻ mặt khóc tang a. Đi, chúng ta đi qua.”

Hai người cùng nhau nghĩ muốn tận biện pháp chen vào vòng vây.

Nam nhân nhìn gần càng lại tuấn mỹ đến khó có thể hình dung.

Hấn nửa dựa trên sofa ngồi trái phải đều là mãnh nam tướng mạo đẹp trai, hai anh đẹp trai phẳng phất như ganh đua mà tranh nhau nói, còn ân cần mà giúp nam nhân trung gian hai mắt nửa khép, mặt không biểu tình rót rượu.

“Môi của người thật xinh đẹp, hôn nhất định rất tiêu hồn.” Mãnh nam ngồi ở bên phải đối khát mà liếm liếm môi dưới.

“Luận kỹ thuật hôn trong giới ai so qua được ta, này anh, trước cùng ta đấu thử đi.” Mãnh nam ngồi ở bên trái cũng không cam yếu thế mà tranh đấu.

Đôi mắt của nam nhân đột nhiên chớp qua một tia đau đớn khó có thể phát hiện, lên tiếng lạnh lùng nói, “Ta không tiếp hôn, muốn bị thao thì lưu lại, không muốn liền rút.”

Mọi người ẩn tại quán bar này đã một tháng, vẫn là lần đầu tiên nghe nam nhân lên tiếng nói chuyện.

Thanh âm của hấn chứa đầy lực hút, tiếng Nhật nói cực hay, nhưng có thể nghe ra một chút khẩu âm ngoại quốc.

Mọi người không khỏi bắt đầu đoán hấn là từ nơi nào tới.

Bất quá bọn hấn rất nhanh sẽ biết đáp án... Mặc dù đây là một loại phương thức phi thường kinh ngạc!!

Cửa của quán bar bị mạnh đập khai, một đám trắng hấn mặc vest đen vọt tới, hướng trần nhà nổ ba phát súng!

Bang bang bang ——

Mọi người la hét, ôm đầu đến nơi nào đó chui rút. Chỉ có nam nhân ngồi trên sofa không chút động mà uống rượu của mình, khoe miệng hiện lên một mặt cười lạnh.

Hai mãnh nam ngồi ở trái phải hai bên hắn trong lòng kỳ thật sợ đến muốn chết, nhưng bọn họ thật vất vả mới có dịp gần gũi người đẹp nổi tiếng bọn hắn cả đời cận kiến, thực tại không nỡ rời khỏi.

“Trong mười giây tất cả đều rút đi ra ngoài!”

Nam tử mặc đồ đen dần dần sẫm tối một chút ra lệnh, mọi người lập tức như được đại xá, tranh trước ra bên ngoài trốn.

Nhưng là ông chủ quán bar bản thân không thể trốn, nhìn một đám hung thần ác sát trước mắt không biết đánh nơi nào tới, hắn lộ sắc mặt khốn khổ, ai cầu khẩn tha, “Này mấy vị anh hùng, cái quán nhỏ của ta không biết là nơi nào mịch lòng các người rồi, xin các người giơ cao đánh khẽ, thông cảm hơn.”

“Hừ, người sẫm đại họa rồi, dĩ nhiên đắc tội lão đại ‘Vân Dật Hội’ chúng tôi, người chờ đóng cửa cho khỏe đi!”

“Vân... Vân Dật Hội...” Chủ quán bar nghe nói xém chút bất tỉnh.

Ồ... Hắn chết chắc rồi, hắn thế nào gặp phải một bang xã hội đen lớn như thế a?

Ngay lúc hắn xém tí quỳ xuống đất cầu tha thì một nam thanh trầm thấp cứu vớt hắn ——

“Tất cả tổn thất của quý quán, chúng tôi sẽ bồi thường gấp bội.”

Từ trong bóng tối đi ra một nam tử cao lớn đỉnh bạt, khí thế tràn đầy hồn nhiên thiên thành. Hắn nhìn như đối chủ quán bar nói chuyện, nhưng con người đen căn người lại không chớp mắt mà nhìn chăm chú nam tử ngồi trên sofa.

“Các người tất cả đều đi ra ngoài, ai cũng không cho vào.”

“Tuân mệnh, lão đại.”

Chờ quán bar sau khi yên ắng, Trầm Quan Kiêu mới hoãn hoãn mà lên tiếng, “A Phi, theo ta trở về.”

Hai mãnh nam trái phải ở bên cạnh Hoắc Phi nghe đến danh hiệu của “Vân Dật Hội” đã hoàn toàn cứng ngắc, cười lạnh mà nói, “Người là ai, nhận ra ta sao? Bổng thiếu gia đang muốn làm việc, rút.”

Hoắc Phi hướng phần eo hèn tiết hai người mà bấm một cái, hai mãnh nam lập tức a a kêu lên.

Trầm Quan Kiêu thấy tình trạng đó thế là tức đến phát điên, không chút nào đắn đo mà rút ra súng, bang bang, hướng hai người bắn hai phát!”Không muốn chết thì rút!”

Tiếng đạn vang lên bên tai, đáng thương hai mãnh nam sợ đến tiểu trong quần, vội vàng lão đảo mà chạy thoát ra ngoài!

“Cố gắng uy phong sao? Nghĩ muốn dọa nạt ai a?” Hoắc Phi ngược ngạo mà gác chân lên bàn, lạnh lùng nói, “Bổng thiếu gia không kiêng người! Có bản lĩnh cứ đối ta nổ súng a?”

“Người có bản lĩnh? Bản lĩnh của người chính là đến nơi nào đó lên giường với nam nhân?” Trầm Quan Kiêu trả lời lại một cách mỉa mai.

Hoắc Phi nghe nói tức được nhảy lên, một chân đá bay cái bàn trà trước mắt, chỉ vào mũi hắn mắng lớn! “Con mẹ nó ta muốn thao ai, muốn bị ai thao, cũng không quản Trầm Quan Kiêu người!”

“Người cứ xem xem ta quản hay không quản được!” Trầm Quan Kiêu giận dữ, không hề báo trước mà ôm trụ Hoắc Phi, vừa dùng lực, vút hắn lên vai khiêng đi ra ngoài.

“Vương bát đản! Thả ta ra! Thả ta ra!” Hoắc Phi đầu thượng cước hạ không ngừng vùng vẫy, liều mạng đâm đánh.

Trầm Quan Kiêu mặc kệ Hoắc Phi đá đánh, mạnh nhét hắn vào sau xe ngồi ——

Cửa xe vừa đóng, Trầm Quan Kiều ấn nút bộ đàm, “Đến sân bay.”

“Vâng.”

Chiếc xe ụn tăng tốc ——

Hoắc Phi kể từ khi vào trong xe không phát một lời, chỉ là chặt chẽ mà nhắm chặt mắt.

Trầm Quan Kiều yên lặng mà nhìn hẩn một hồi, đột nhiên vươn tay vuốt ve gò má gầy gò của hẩn, nhẹ nhàng nói, “... Người gầy đi.”

Cũng chỉ là ba chữ ngắn ngủn như thế, Hoắc Phi lại không được rồi.

Mặt nạ vũ trang trong nháy mắt vỡ vụn, nước mắt kiềm chế nhiều ngày tràn ra mắt, Hoắc Phi mạnh đẩy tay hẩn ra, hí thanh khóc hô, “Đừng chạm ta! Người đừng chạm ta... Đừng chạm ta...”

Trầm Quan Kiều chứng kiến nước mắt hẩn đau lòng giống như muốn chết đi, mạnh phác tới ôm hẩn vào lòng! “Phi, đừng khóc, đừng khóc... Đều là tỷ phu không tốt, tỷ phu liền mang người về nhà, chúng ta về nhà đi.”

“Trầm, Quan, Kiều!” Hoắc Phi tránh thoát cái ôm chặt của hẩn, khóc hung hăng quăng hẩn một cái tát! “Người cho Hoắc Phi ta là cái gì? Là giấy vệ sinh người dùng qua sao? Nghĩ muốn quăng nơi nào thì quăng nơi đó? Ta trong mắt người hạ tiện như thế sao? Trầm Quan Kiều... Ta hận người, ta rất hận người!”

Hoắc Phi thống khổ mà nắm đầu tóc mình, thất thanh khóc rống!

Trầm Quan Kiều đường đường hắc bang lão đại tung hoành giang hồ luôn luôn nội liễm tỉnh táo, bị đánh bạt tai cũng không thêm quan tâm, hiện tại chỉ có thể tay chân vô thức (không biết xoay sở) mà ôm lấy nam nhân trong lòng, bối rối mà giải thích, “Không phải! Tỷ phu không phải có ý này, Phi, người đừng khóc, van cầu người đừng khóc, người khóc trái tim ta đều tan nát...”

Nam nhân ôm đầu khóc rống tuyệt không chấp nhận, khóc càng thêm lớn tiếng.

“Xin lỗi, đều là tỷ phu không tốt, hết thảy đều là lỗi của tỷ phu, người có thể đánh ta, có thể mắng ta, van cầu người không nên khóc...”

Hoặc là khóc làm mệt mỏi, cũng hoặc là lời xin lỗi bối rối của nam nhân có tác dụng, Hoắc Phi an tĩnh xuống, không hề khóc.

“Tôi, người đánh a.” Trầm Quan Kiều bắt được tay hẩn, đặt ở ngực mình.

“Ta không thích đánh người, cút.”

Trầm Quan Kiều ôn nhu mà xóa đi lệ ngân trên khuôn mặt hẩn, cười cười nói, “Có phải không nỡ đánh tỷ phu không?”

“Ai không nỡ? Chờ ta nghỉ ngơi đủ rồi, tái tiếp tục đánh.” Hoắc Phi hung hăng mà trừng mắt liếc hẩn một cái.

Ánh mắt nuốt giận của nam nhân chứng kiến trong mắt Trầm Quan Kiều chính là khả ái đến làm cho người chịu không được, hẩn cũng kiềm chế không được khát vọng tích áp nhiều ngày, trên khuôn mặt ướt nước mắt thổi phồng kia, thật sâu hôn lên ——

“Uh uh...” Hoắc Phi một bên nhận nụ hôn của nam nhân, một bên rên rỉ phát ra kháng nghị.

“Hừ uh... Ai cho người hôn ta... Tránh ra...”

“Ta muốn hôn... Cho ta hôn... Ta muốn người... Ta muốn đến sắp điên rồi... Phi...”

“Lừa ta... Người lại lừa ta...” Nghe lời tỏ bày của nam nhân, nước mắt vừa mới ngừng lại không nhịn được rơi xuống, Hoắc Phi vốn là bao nhiêu thống hận nam nhân làm cho chính mình biến thành yếu đuối như thế.

“Thật sự, tỷ phu không có lừa ngươi, vốn là lỗi của tỷ phu... Ta căn bản không nên đưa ngươi đi... Ta lừa ai đây? Ta kể cả chính mình cũng lừa không được...” Trầm Quan Kiêu kích động mà hôn lên khuôn mặt không ngừng chảy xuống nước mắt của hắn, “Ta yêu ngươi, Phi... Ta yêu ngươi...”

“Câm mồm! Câm mồm!”

Không nghĩ đến Hoắc Phi nghe lời tỏ tình lần đầu tiên trong đời hắn, chẳng những không có mừng rỡ, ngược lại dùng sức mà đẩy khai hắn, lớn tiếng khóc hô, “Trầm Quan Kiêu! Ngươi thế nào có thể hèn hạ như thế? Ta đã bỏ cuộc rồi, ta thật vất vả bỏ cuộc rồi, ta không bao giờ nữa sẽ yêu ngươi! Không bao giờ nữa sẽ quần theo ngươi! Ngươi vì cái gì còn muốn lừa ta như thế? Xem ta bị ngươi vui đùa đến xoay vòng vòng, ngươi rất vui vẻ, có phải không? Có phải không?”

“Không phải!” Nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có bóp nghẹn tim hắn, Trầm Quan Kiêu kích động mà đỏ hốc mắt, “Vì cái gì không tin ta? Ta cả đời này, chưa từng đối bất luận kẻ nào nói ra ba chữ này... Kể cả tỷ tỷ ngươi... Phi, ngươi tin tưởng ta đi, đừng buông ta! Đừng không yêu ta! Ta yêu ngươi... Ta thật sự yêu ngươi...”

Ta không phải nằm mơ đi... Thần linh trên trời a, nếu như đây là mộng, xin đừng cho ta thanh tỉnh. Cho dù ta sẽ lập tức rơi xuống địa ngục a tị, ta cũng cam nguyện.

Hoắc Phi đã dùng hết khí lực toàn thân, khóc hô ôm chặt lấy nam nhân này.”Tỷ phu... Tỷ phu... Tỷ phu!” Tất cả đau khổ tích áp nhiều năm, nước mắt nhiều năm, cũng hóa thành hai chữ thật sâu khắc vào xương cốt!

“Có một ngày ngươi đổi ý rồi, đừng nói ra miệng... Cứ bắn một phát giết đi.”

Tâm nguyện nhỏ bé như thế, chính là hạnh phúc lớn nhất mà Hoắc Phi có thể ao ước...

9. Chương 9

Hạ Vũ Thụy chưa bao giờ biết lão đại nhắc đến tình yêu là loại như vậy.

Mặc kệ đi đâu cũng mang người này trong lòng, trường hợp công khai còn có thể miễn cưỡng bảo trì hình tượng bang chủ nghiêm túc nghiêm trang, một hồi đến phòng làm việc liền đã quên cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, đem người đó chặt chẽ ôm trên người, dính so với kẹo cao su còn chắc hơn.

Hắn có vài lần cố ý quên đồ chạy về lấy, liền tại chỗ tình cờ gặp lão đại cùng tái ôm người kia trên đùi hôn hỏa nhiệt, chứng kiến hắn tới rồi, lão đại cả mặt ngưng ngùng, mà gia hỏa chết tiệt kia tắc một khuôn mặt đắc ý.

Lão đại, ngươi cũng thật là, thế nào lại thua trên tay một tên bỉ ổi (gian manh) như thế?

Hạ Vũ Thụy một bên lắc đầu thở dài, một bên cầm theo một điệp công văn tiến vào phòng hội trưởng. Di, kỳ quái, hôm nay kẹo cao su kia thế nào không có ở đây? Thật sự là trời sắp có mưa đổ rồi.

[Lão đại, Hoắc thiếu gia đâu? Hiếm thấy hắn không bám chặt trên người ngươi a.]

[Vũ Thụy... Ngươi thế nào lại... Đến rồi? Ta... Không phải nói với ngươi.... Phải gõ cửa rồi sao?] Trầm Quan Kiêu ngồi dính đằng sau bàn làm việc, hai bàn tay chặt chẽ mà bầu vào chỗ gác tay trên ghế.

Gặp quỷ rồi, lão đại nói ngắt ngủ, một bộ nghĩ muốn ra vẻ không có, vẻ mặt vừa đau khổ vừa chịu đựng.

[Lão đại, ngươi thế nào rồi? Sao chảy nhiều mồ hôi thế này? Ngươi nơi nào không thoải mái?] Hạ Vũ Thụy quan tâm hỏi.

[Ta..... Ta không có chuyện..... Ngươi có chuyện gì mau.... Mau nói.....]

[Ác, phần văn kiện này cần ngươi kí tên, vốn là dự án casino Macao lần trước đề cập, lão đại, ngươi quá mục một chút.]

[Được.... Ngươi để đó.. Ta sẽ xem..]

[Lão đại, còn có này, dự án làng du lịch lần trước bàn, cũng đánh giá được rồi, này là báo cáo đánh giá, người xem một chút.] Hạ Vũ Thụy xuất ra một phần văn kiện khác.

[Được rồi..... Vũ Thụy, ta hôm nay thật sự.... Không quá thoải mái.... Người trước đi xuống, việc này ta sẽ xem...]

[Lão đại, người đừng để tâm? Ta lập tức tìm bác sĩ tới.] Nói giỡn, sức khỏe của lão đại hẳn cũng là hạnh phúc của Vân Dật Hội, hẳn thế nào có thể không cẩn thận.

[Không cần..... Người cho ta nghỉ ngơi một chút là được... Người đi nhanh đi...]

Hạ Vũ Thụy thật là nhân vật có đẳng cấp, xem đến lão đại tinh thần dị thường còn một bộ dạng mập mờ cấp bách đuổi hẳn đi, nếu như còn không rõ phát sinh chuyện gì, vậy hẳn còn có thể gọi là Hạ Vũ Thụy sao? Ôi...hì hì, lão đại, là người trước đối ta bất nhân, chút nữa đừng nói ta đối người bất nghĩa a.

[Được rồi, ta đây đi ra ngoài trước, lão đại, thật bảo trọng a.] Hạ Vũ Thụy ý tứ hàm xúc sâu xa cười đi ra ngoài.

Trầm Quan Kiều vừa chờ đến khi hẳn đi, mới nhẫn nại không chịu nổi rên rỉ ra tiếng....

[A a... Phi... Đừng nháo nữa... Cảm giác cương xém chút nổ tung rồi....] Trầm Quan Kiều ôm lấy đầu bảo bối hẳn, mười ngón thật sâu cắm vào giữa mái tóc hẳn, khó nhịn mà rên rỉ.

[Tỷ phu thật xấu, ta liếm khổ cực như thế, người dĩ nhiên còn nói với Hạ Vũ Thụy người không thoải mái, xem ta thế nào phạt người.]

Hoắc Phi tiếp tục ngã quỳ giữa hai chân tỷ phu, dùng đầu lưỡi cùng nước bọt lấp đầy đỉnh tính khí thật lớn kia, còn thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi tái đánh chuyển trong lỗ nhỏ không ngừng phun ra thể dịch trong suốt, nhìn nam nhân yêu dấu liếm chính mình phát ra tiếng rên rỉ cuồng hỉ, một cỗ nhiệt lưu xuất ra từ hạ phúc liên làm cho Hoắc Phi thấy càng thêm dâm loạn.

[Hừ uh... Tỷ phu... Thấy thoải mái không? Thích ta liếm người như thế sao?] Hoắc Phi một đường từ cự bồng liếm đến hai khỏa nhục cầu bảo trưởng kia.

[A a.. Thích... Thoải mái.... Thật thoải mái]

[Là ai làm cho người thoải mái như thế?]

[Là người... Chỉ có người..... A a.. Bảo bối.... Tỷ phu sắp bắn...]

Trầm Quan Kiều đã ngồi ở phòng làm việc bị tiểu yêu tinh nghịch ngợm này đùa bỡn suốt một giờ, đã sớm không nhịn được muốn hảo hảo bắn một phát.

[Muốn bắn trong miệng ta, làm cho ta ăn tinh dịch của người không chứa một giọt đi?] Hoắc Phi mang theo nhân tình, dâm dâng mà nhìn hẳn.

[Muốn..... Bảo bối, ăn đi, đem tinh dịch tỷ phu toàn bộ ăn đi..]

[Người yêu ta không? Yêu hay không yêu?] Có thể là vì ám luyện trước kia rất khổ, Hoắc Phi mỗi lần đều phải nghe nam nhân chính miệng bày tỏ, hẳn mới có thể thật lòng an tâm.

[Yêu.... Rất yêu rất yêu.... Phi... Bảo bối của ta, cho tỷ phu bắn đi....] Trầm Quan Kiều từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng găm nhẹ khát vọng...

[Hừ uh.... Bắn đi.. Tỷ phu..... Tỷ phu yêu quý của ta, ta muốn đem tình yêu của người toàn bộ ăn vào, bắn cho ta!]

[A a a a a....]

Trầm Quan Kiều nắm chặt mái tóc nam nhân, một chút lại một chút mà dâm tiến vào cái miệng dâm dâng kia, kêu to mà bắn ra....

Một cỗ tinh dịch tanh nồng mạnh quán vào thực quản, Hoắc Phi từ mũi gian phát ra tiếng rên rỉ hưng phấn, tham lam mà nuốt không sót một giọt tinh hoa của người yêu...

[Tỷ phu, ta cũng muốn.... Liếm ta.....] Hoắc Phi ngồi lên bàn kéo ra tính khí sớm đã nộ tướng bộc phát của bản thân, đưa đến bên miệng nam nhân..

Chứng kiến tâm ái bảo bối ánh mắt vô cùng khát vọng bao phủ khắp thân, Trần Quan Kiều không một chút do dự mà vươn đầu lưỡi ra liếm.

Nếu như mấy tháng trước, nếu có người nói, Trần Quan Kiều hẳn sẽ cam tâm tình nguyện mà liếm côn thịt nam nhân, hẳn nhất định sẽ không chút nào do dự một sừng xử lí đối phương.

Nhưng hiện tại, hẳn thật sự cam tâm tình nguyện. Sống đến từng tuổi này mới gặp phải tình yêu đầu, đáng giá hẳn nỗ lực hết thảy. Chuyện tâm nhìn nam nhân liếm chính mình trần trọc rên rỉ, Trần Quan Kiều liền cảm thấy vừa yêu vừa thương. Đây vốn là bảo bối chính mình thật vất vả mới phục được a, hẳn chỉ muốn hướng hẳn khoái nhạc.

Hoắc Phi nhìn tính khí của mình ở giữa hai phiên môi gọi cảm ra vào, hưng phấn đến muốn nổ tung, rất nhanh liền hạ khí giới đầu hàng rồi. [A a a... Tỷ phu... Ta sắp ra rồi....]

Ngay lúc Hoắc Phi chuẩn bị phún phát, Trần Quan Kiều cũng chuẩn bị hảo lần đầu tiên nuốt vào tinh dịch nam nhân thì..

[A, lão đại, ta đã quên nói với ngươi....]

Hai người bị người đột nhiên từ ngoài xông vào dọa giật mình, Trần Quan Kiều vội vàng mở miệng thối lui về sau, tính khí của Hoắc Phi cũng vừa vặn bắn ra một luồng tinh dịch, kết quả không biết hên hay xui toàn bộ phún lên khuôn mặt Trần Quan Kiều....

Hạ Vũ Thụy nguyên bản chỉ là có ý nghĩ xấu tiến vào coi kịch vui, tiết lộ gian tình hai người, không nghĩ đến dĩ nhiên ngoài ý muốn thấy được một màn kinh thiên động địa như thế!

Trời ạ, lão đại cao cao tại thượng cư nhiên mút cây của nam nhân... Còn bị bắn lên mặt? Phốc... Cười chết rồi, ha ha ha ha.....

Bất quá Hạ Vũ Thụy một cái cười chết cũng không dám lộ ra, vội vàng tìm cách dài giai (thoát khỏi xấu hổ) dọa nạt, [A, lão đại, ngươi bận thoa mặt a? Tiếp tục tiếp tục, không quấy nhiễu nữa, ngươi cứ coi như ta chưa tới.]

Hạ Vũ Thụy cố hết sức ghen cười chạy thẳng ra ngoài cửa, cũng không nhận được chột cười ra tiếng!

[Hạ Vũ Thụy!!!....] Thanh hưởng rỗng giậm của Vân Dật Hội lão đại bức cả tòa đại lâu.

Tiếp đó hai tuần, Hạ Vũ Thụy vì trò đùa tai ác của hắn mà phải trả giá đau đớn.

[ô.... Lão đại lòng dạ thật hẹp hòi, bị người ta nhìn một chút cũng đau có chết. Lại vì như thế cấp cho ta nhiều công việc hại chúng ta khỏi nghĩ phép tiêu diêu, thật sự là rất quá đáng.]

Hạ Vũ Thụy đón tiếp một đám người từ sáng đến tối, xử lý một đống công văn, đã mệt đến sắp suy sụp rồi.

[Hạ Vũ Thụy, ngươi nhìn lại xem? Trễ như thế còn không trở về nhà?] Giang Kiều Long cũng không gõ cửa, lớn tiếng mà đi vào.

[Ác, ngươi chết chắc rồi, ngươi không xem quy định mới nhất của lão đại sao? Phàm chưa gõ cửa tự ý xông vào, hết thảy lấy bang quy xử trí.]

[Hả? Từ khi nào có một điều này nữa hả? Ta vừa trở về không biết a.] Giang Kiều Long sợ đến lớn tiếng kêu oan.

Kỳ thật Hạ Vũ Thụy không nói ý lão đại là chỉ có phòng hội trưởng, hơn nữa đặc biệt chính là quy định mới nhắm thẳng vào Hạ Vũ Thụy hẳn dễ xuống.

[Yên tâm, ta sẽ coi như chưa chứng kiến.] Hạ Vũ Thụy trêu cợt xong, tâm tình tốt lên không ít.

[Cảm tạ cảm tạ, không hổ là huynh đệ tốt của ta. Đúng rồi, huynh đệ J qua vừa truyền tới một tin tức tốt.]

[Cái gì tin tức tốt?]

[Chính là tin tức có liên quan tới Phá Vân Bang gì a, hình như tra được có điểm manh mối rồi.]

[Cái gì?!!] Hạ Vũ Thụy nghe nói mi đầu cau lại.

Nếu như hần dự đoán đúng, chuyện này ắt hẳn có quan hệ rất lớn tới Hoắc Phi, chỉ phòng hồ đây hết thấy đều là hậu sách hần vạch ra... ..

Trời ạ, nếu lão đại biết chân tướng sẽ phát cuồng.

[Ta thấy nên quên đi.]

[Hả? Cái gì quên đi?] Giang Kiều Long khó hiểu hỏi.

[Không nên tra xét nữa, dù sao ta thấy bọn hần gần đây cũng không tái đối Vân Dật Hội ta có hành động gì bất lợi, hay là coi như chấm dứt.]

[A, nói đến đây, ta đã quên còn muốn cho người biết một tin tức xấu.] Giang Kiều Long xấu hổ mà gãi gãi đầu.

[Cái gì tin tức xấu?] Chỉ không tiếp tục liên hệ tới Phá Vân Bang là tốt rồi.

[Mấy huynh đệ ẩn trong chính phủ J quốc bị chop rồi..... Nghe qua chính là cái Phá Vân Bang giở trò quỷ.]

[Cái gì?!]

Kỳ quái, chuyện thế nào lại như vậy? Hoắc Phi hiện tại đã đạt được lão đại rồi, theo lý mà nói phải biết không có khả năng tiếp tục sinh sự, lẽ nào hần nghĩ sai rồi, chủ sự phía sau là người khác?

[Như vậy xem ra, vẫn là tiếp theo truy tra rồi.]

[Đường nhiên a, nhất định tra. Ta xem trẽ như thế, cùng nhau đi thôi, chúng ta đi uống rượu, hai anh em chúng ta đã lâu chưa uống một chén rồi.] Thừa dịp tiểu quỷ chết tiệt không có ở đây, lão tử hôm nay không say không về, ha.

[Cũng tốt.] Dù sao cha xuất ngoại rồi, hần một mình về nhà cũng nhàm chán.

Hai người nói đi thì đi, do Hạ Vũ Thụy chạy xe, dọc theo đường đi hai người thảo luận một ít sự vật trong bang, cũng thuận tiện bắt quái (chat chit) mà chuyển sang bàn về lão đại bọn hần.

[Hạ Vũ Thụy, người có hay không cảm thấy sau khi lão đại ở cùng với Hoắc thiếu gia, thay đổi không ít]

[Là sao? Người cảm thấy thay đổi tốt hay thay đổi xấu?]

[Là trở nên quỷ dị! Người biết không? Lần trước ta dĩ nhiên thấy lão đại đang cười!]

[Như vậy tính là thay đổi rồi.]

[Nhưng là ta xem không quen a, trong lòng ta lão đại phải là nói năng thận trọng. Trời sụp xuống mặt cũng không đổi sắc mới là mạnh hán (người đàn ông mạnh mẽ).]

[Nói thêm người khác, mạnh hán người thấy tiểu quỷ kia không phải cũng cười giống như thằng ngốc sao?]

[Ta..... Ta nào có?]

Xem Giang Kiều Long cả khuôn mặt cũng hồng rồi, đây chính là không đánh đã khai, Hạ Vũ Thụy xém chút cười lộ ra.

[Người dám cười, người nhất định phải chết.] Giang Kiều Long căn bản là thẹn quá hóa giận.

[Được, không cười không cười.] Hạ Vũ Thụy đánh hướng quẹo sang con đường nhỏ bên phải công viên.

[Dừng, dừng, kia không phải xe lão đại sao?] Giang Kiều Long đột nhiên chỉ về hướng một chiếc xe màu đen bên cạnh cửa công viên.

[Đúng thật là xe lão đại.] Hạ Vũ Thụy dừng xe lại.

[Kỳ quái, trẻ thế này, lão đại tới công viên làm cái gì?] Giang Kiều Long tò mò hỏi.

Chính Hạ Vũ Thụy cũng hết sức tò mò. Với cá tính của lão đại tuyệt đối không phải là người đi dạo công viên đêm khuya, chuyện này khẳng định có liên quan tên điên Hoắc Phi. Hạ Vũ Thụy nhìn công viên này một chút, trong não đột nhiên linh quang chợt lóe.

[Ha, Giang Kiều Long, hôm nay ngươi có nhân phúc rồi. Muốn xem kịch hay không?]

[Cái gì kịch hay?]

[Ôi...hì hì. Thiên cơ bất khả lộ, theo ta tới sẽ biết.]

[Một hai ba, một hai ba, chân phải chân trái, a...]

[Xin lỗi, bảo bối, đau không?]

[Không đau, tỷ phu, tới, chúng ta tiếp tục.]

[Ta xem vẫn không nhảy được, tỷ phu đã giẫm chân ngươi mấy cái rồi.]

[Không sao, ta thích nhảy với ngươi.]

[Nhưng là....]

[Đêm nay ánh trăng thật đẹp, tỷ phu ngươi cứ nhảy múa với ta được không? Ta trước đây vẫn mộng tưởng đến ngày này.]

[Phi.....] Nhìn nam nhân trong lòng dưới ánh trăng, nhu tình như nước mà nhìn hần, trái tim Trầm Quan Kiều đều tan chảy, bảo bối của ta, trong lòng ta, trên thế gian bất cứ sự vật gì cũng so ra không đẹp bằng ngươi.

[Được, ta cùng ngươi. Tỷ phu vĩnh viễn cũng bồi ngươi.] Trầm Quan Kiều cúi đầu mà tái hạ xuống trán hần một nụ hôn.

Hoắc Phi ôm vòng qua gáy người trong lòng, [Tỷ phu, ngươi yêu ta không? Yêu hay không yêu?]

[Yêu, rất yêu rất yêu.]

Hai người một bên đu đưa cơ thể, một bên nói vĩnh viễn không ngại phiền, ái ngữ tề đại đến cực điểm. Vẫn không ngờ tới hành vi như vậy đã hoàn toàn rơi vào mắt hai nam nhân trốn sau cây tùng.

[Mẹ à, lão đại..... Lão đại nhảy múa?] Giang Kiều Long hai tròng mắt trừng đến so với chuông đồng còn lớn hơn.

[Đúng vậy, hơn nữa là tam thiếp (?) oh, đã nói là ngươi có nhân phúc rồi, hảo huynh đệ mới báo cho ngươi cơ hội tốt này.] Hạ Vũ Thụy đắc ý nói.

[Cơ hội cái mông ngươi! Ô..... Hình tượng lão đại trong lòng ta toàn bộ bị hủy rồi! Còn gì là thiết hán lãnh huyết của ta a!!] Giang Kiều Long đau lòng mà hô to.

[Muốn chết! Ngươi hô cho lớn, nếu như bị lão đại phát hiện chúng ta nhìn lên, cẩn thận bị lưu vong đến Phi châu đi.]

[Ô... Ngươi còn có dũng khí nói, muốn hại chết lão tử hả, mau đi.]

[Đã nhìn một hồi rồi, nói không chừng còn có kịch hay.]

[Bớt la sách, lão tử là tìm người uống rượu, không phải tới xem lên, có đi hay không? Không đi tự ta đi a.]

[Được rồi, đi thì đi.] Đã thấy hai người lên lút, rón chân rón tay mà từ trên mặt đất bò trốn, thì đột nhiên phát hiện cự ly địa phương bọn hần không tới một mét vuông, tiểu thụ đột nhiên một trận lay động, tiếp theo truyền ra một tiếng rên rĩ...

[Hừ uh..... Phi, về nhà tái làm đi... Coi chừng bị người thấy....]

[Không muốn, ta sẽ tái trong này, tỷ phu, nhanh tới. Ta thấy thật kích thích a..... Mau, ta đợi không kịp rồi....]

[Phi.... Hay là thôi đi... A... A a.. Phi, người.... Hừ uh..]

[A a.... Xuyên vào rồi. Thật sướng khoái... A a.. Tỷ phu.....]

[Ha a ha a..... Phi... Đừng ấn chặt như thế.....]

[A a..... Dùng sức... Ta còn muốn.... Tỷ phu.... Tỷ phu....]

[Phi.... Phi của ta...]

[Hừ uh.... A a.... Tỷ phu, ta yêu người, ta rất yêu người, người yêu ta không? Yêu người yêu ta?]

[Bảo bối.... Ta yêu người..... Ta yêu người... Tỷ phu thật muốn cứ như thế thao chết người, vĩnh viễn không muốn rời khỏi....]

[Đừng rời khỏi... Đừng rời khỏi! Y a a a a..... Tỷ phu..... Thao chết ta..... Dùng sức thao chết ta, tỷ phu.....]

Tiếng quát xuyên vào phốc phốc cùng dâm thanh lãng ngữ của hai người đơn giản là không chịu nổi lọt vào tai, Hạ Vũ Thụy cùng Giang Kiều Long sắc mặt tái xanh mà ngã trên mặt đất kể cả đại khí cũng không dám suyễn một chút.

Bởi vì bọn hắn biết nếu như bị lão đại phát hiện bọn hắn toàn bộ nghe thấy, sợ cũng không phải chỉ có thể giải quyết bằng lưu vong đất khách.

Nhất định sẽ bị giết diệt khẩu. Ý nghĩ này không hẹn mà cùng xuất hiện trong não, hai người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà nhìn thoáng qua nhau.

10. Chương 10

Kể từ cái buổi tối may mắn trốn khỏi một kiếp không bị lão đại phát hiện, Hạ Vũ Thụy thực trung thực sống qua nhiều ngày nay, không dám đi trên cột lão đại nữa.

Trầm Quan Kiều cũng phát hiện tình hình này. Uh, xem ra chính mình vẫn rất có uy nghiêm.

Hắc bang lão đại hoàn toàn không biết lai long khứ mạch (đầu đuôi ngọn ngành) hài lòng mà gật gật đầu. [Vũ Thụy, gần đây Phá Vân Bang còn có động tĩnh không?]

[Báo cáo lão đại, mấy đường khẩu ở Đông Nam Á của chúng ta gần đây cũng không phải rất an ninh, xem ra Phá Vân Bang yên lặng được một thời gian lại xuất giang hồ rồi.]

[Có được manh mối gì?]

[Chúng tôi đã tra ra tổ chức này cùng chính phủ J quốc có liên quan, hình như còn liên quan đến hoàng thất bọn hắn.]

[Chúng ta luôn luôn cùng chính phủ các nước Đông Nam Á bảo trì quan hệ tốt đẹp, dò xét tường tận thế nào lại đột nhiên nhắm vào Vân Dật Hội chúng ta?]

[Điểm này ta cũng đang tra.]

[Trong lúc tra, luôn luôn kêu gọi các đường khẩu đề cao cảnh giác, người cùng Kiều Long cũng không được sơ suất khinh tâm.]

[Biết, bên cạnh lão đại ta cũng sẽ phái nhiều người bảo hộ.]

[Chính ta không lo lắng, nhưng A Phi..... Hắn không thích có người theo bên người, người cấp ta nhiều người âm thầm bảo hộ hắn. Chớ làm cho hắn phát hiện, nếu không hắn lại muốn phát giận với ta.]

Vốn một khuôn mặt nghiêm túc đích hắc bang lão đại, vừa bắt đầu nói về người yêu vẻ mặt đột nhiên trở nên nhu hòa. Mẹ à, lão đại, người thật sự là trùng độc rất nặng a.

Hạ Vũ Thụy không nhìn được đảo cặp mắt trắng dã. [Đã biết.]

[Đúng rồi, phụ thân người vốn là chuyên gia độc thực vật học nổi tiếng quốc tế, ta có chuyện nghĩ muốn thỉnh giáo hân, buổi tối người an bài một chút, mọi người cùng nhau ăn một bữa.]

[Được a, phụ thân ta cũng muốn gặp mặt lão đại.]

[Chỗ ăn đêm đó người quyết định đi, ta chủ tùy khách biến]

[Hoắc thiếu gia cũng cùng đi không?] Mặc dù đã biết rõ, nhưng là vẫn hỏi.

[đương nhiên] Trầm Quan Kiêu đang ẩn giấu ý cười không ngờ ở khóe miệng.

Mẹ à, lão đại người có thể hay không quá đầu mã rồi (‘đầu mã’ có thể là ‘ngốc’)?

[Biết rồi, ta sẽ an bài.] Hạ Vũ Thụy một thân nổi da gà đáp, thực là muốn xông ra khỏi cửa.

[Tứ quý] vốn là Gian Pha Phụ nổi tiếng, phòng ăn cao cấp như dự liệu có tính chất ẩn mật cực cao.

Và trong phòng ở hậu viện chuyên dùng cho khách quý, Trầm Quan Kiêu mang Hoắc Phi, Hạ Vũ Thụy cùng phụ thân Hạ Mặc Lâm, cùng nhau vào ngồi,

[Hạ giáo sư, rất cao hứng lại bình dân a (lại thêm 1 câu không hiểu).] Trầm Quan Kiêu gật đầu mỉm cười.

[Đúng vậy, Trầm hội trưởng, kể từ lần trước gặp mặt cũng có một đoạn thời gian dài rồi.] Hạ Mặc Lâm cũng cười cười,[Bất quá vị Hoắc tiên sinh này lần đầu tiên gặp mặt, xin chào.]

[Chào ngài, Hạ giáo sư] Hoắc Phi một bên lễ phép cúi đầu, một bên kỹ lưỡng quan sát nam nhân làm cho Hạ Vũ Thụy tâm cao khí ngạo yêu đến phát cuồng này.

Nam nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi mạo kỳ thật như nông công tầm thường, trừ ra một đôi mắt ôn nhu, chỗ khác nhìn không ra có cái gì đặc sắc.

Chính là lão nam nhân tầm thường mà thôi, Hoắc Phi khó hiểu mà nghĩ, khẩu vị của Hạ Vũ Thụy thật là kỳ quái.

Thức ăn lên đến, bốn người vừa ăn vừa trò chuyện.

[Hạ giáo sư, ta biết người đối độc vật trên thế giới biết sâu rộng, ta có chuyện muốn thỉnh giáo người, ta... bằng hữu ta trước đó trong thời gian sống tại J gặp phải tập kích, bị một loại lục xà kỳ quái đỉnh đầu có dạng màu gà.... Cẩn.] Trầm Quan Kiêu hết mức duy trì vẻ mặt lạnh nhạt.

Hoắc Phi nghe điều này sắc mặt biến đổi. Tỷ phụ thể nào đột nhiên khơi dậy chuyện này? Lẽ nào hân đã nghe phong thanh gì?

Không có phát hiện nam nhân ngồi ở bên cạnh nội tâm sợ hãi, Trầm Quan Kiêu nói tiếp, [Bằng hữu của ta bị loại rắn lục này cắn rồi sau đó liền toàn thân phát nhiệt..... Vậy sau còn....]

[Còn phát tình đúng hay không?] Hạ Mặc Lâm thuyết tới đây trong ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức nhiệt tình chuyên chú.

[Đúng vậy, người thế nào biết?] Trầm Quan Kiêu cả kinh.

[Nếu như ta đoán đúng, bằng hữu người chắc hẳn không chỉ trúng xà độc, hân còn ăn vào dị sắc quả.]

[Dị sắc quả? Ta không nhớ kỹ có phục... Uh, ta nói bằng hữu của ta....]

[Sẽ không lỗi đâu, chuyện rắn lục đầu màu gà như thế tại địa phương gọi là thúy bảo (ngọc xanh), hết sức khó gặp. Hiện tại gần đến bờ tuyết chủng, trên thế giới đại khái sẽ không vượt qua mười con. Nghe nói chỉ có tại J quốc hoàng thất mới có thể gặp.]

Nói đến độc vật mình cảm thấy hứng thú nhất, ánh mắt tràn ngập hào quang. [Chuyện là rắn lục thân mình không thích giao phối, chỉ có sau khi ăn dị sắc quả mới đại phát dâm tính. Đáng tiếc dị sắc quả hết sức khó trồng, ba ngày cũng không cho được thành quả, cho nên thúy bảo mới khó có thể sinh sản nhiều.]

[Vậy Hạ giáo sư tại sao biết được bằng hữu của ta nhất định có ăn vào quả đó đây?]

[Bởi vì người trúng xà độc chỉ biết toàn thân ma túy, lâm vào hôn mê. Nhưng nếu như vốn là người trúng xà độc lại ăn dị sắc quả, tắc sẽ xuất hiện triệu chứng toàn thân phát nhiệt như người nói, kể đến vào trạng thái phát tình.]

[Nguyên lai như thế... Ta rõ ràng rồi.] Kỳ thật Trầm Quan Kiêu một điểm cũng không rõ, ngược lại càng thêm nghi hoặc.

Theo như A Phi nói, lúc đó hắn bị rắn cắn rồi sau đó đã được hắn cứu đi, vậy sao còn có dịp ăn cái gì dị sắc quả đây? Trừ phi..... Trong não đột nhiên chớp qua một loại khả năng, nhưng lập tức bị Trầm Quan Kiêu bác bỏ. Không, Phi của hắn sẽ không sắp đặt hắn như thế, hắn phải đối xử một cách tự tin.

[Được rồi, đừng nói nữa. Tỷ phu cũng thật là, rốt cuộc muốn làm cho chúng ta khỏi ăn cơm a.] Hoắc Phi nội tâm bất an, vội vàng cắt đứt chủ đề của bọn hắn.

[Được được, chúng ta ăn cơm, không nói chuyện.] Trầm Quan Kiêu vỗ vỗ hắn, sủng nịch mà cười cười.

[Xin thứ lỗi, mới vừa nhắc đến nghề của ta liền quên hết rồi, thỉnh Hoắc tiên sinh không nên kiến trách.] Hạ Mặc Lâm xin lỗi nói.

[Cha, không sao đâu, không chỉ hội trưởng chúng ta đối loại rắn này rất có hứng thú, ta cũng rất có hứng thú oh] Hạ Vũ Thụy ý tứ hàm xúc thâm trường mà nhìn Hoắc Phi.

Hoắc Phi trong lòng giật mình. Không, ta phải cẩn thận. Trước mặt Hạ Vũ Thụy tình còn hơn quý, ta không thể hoảng. Hắn âm thầm dần lại, chậm rãi đứng dậy, cười cười nói, [Vậy các người chậm rãi đàm đi, ta đi rửa tay.]

Vừa trấn định mà đi ra khỏi phòng, Hoắc Phi không yên lòng tiến đến vườn hoa ưu nhã kiểu Nhật, nào một mảnh hỗn loạn. Tỷ phu bắt đầu hoài nghi ta rồi sao? Nếu như hắn đã biết hết thủy đều là kế hoạch của ta, hắn sẽ tha thứ cho ta không? Hắn..... sẽ còn yêu ta không? Nỗi sợ hãi không nói nên lời làm cho Hoắc Phi không tự chủ mà run rẩy. Không muốn, ta không muốn mất đi hắn..... Ta chết cũng không muốn mất đi hắn! Ta rốt cuộc phải làm thế nào? Làm thế nào?!

Trong lúc Hoắc Phi nghĩ đến phát cuồng, đột nhiên bị người một tay kéo vào sau cây tùng ——

[A Phi, là ta,]

[Cát Á?] Hoắc Phi nhìn này tuần mỹ nam tử tướng mạo sung mãn dị quốc phong tình, hung hăng dọa giật mình. [Người làm cái gì đây? Thế nào có thể xuất hiện tại đây? Vạn nhất bị cơ phu chứng kiến ta và người cùng nhau làm sao bây giờ?]

[A Phi, ta chỉ muốn nhìn người một chút.] Cát Á nhiệt tình mà nói.

[Được rồi, người hiện tại thấy được. Có thể đi đi.] Hoắc Phi rời mắt đi.

Cát Á thống khổ mà hô to,[A Phi, người thế nào có thể đối ta như thế? Người muốn ta làm cái gì ta cũng đáp ứng rồi. Người muốn ta đi đối phó Vân Dật Hội ta cũng làm, người muốn ta cầm thủy bảo cho người ta cũng theo làm, sau khi người đạt được nam nhân, sẽ một cước đá ta đi sao? Ta tốt xấu cũng là vương tử J quốc, trong mắt người nhân tiện như thế không đáng một đồng?]

Nhìn người bằng hữu khổ luyện mình nhiều năm, Hoắc Phi không khỏi khổ sở.

Lẽ nào hắn không rõ chuyện như thế thống khổ? Chính hắn là người từng trải, đương nhiên biết tư vị này có bao nhiêu khổ sấp, nhưng hắn lại càng không nguyện ý cấp đổi phương nhiều hy vọng sai lầm.....

[Cát Á, người giúp ta nhiều như thế, ta đương nhiên rất cảm ơn người, nhưng tỷ phu của ta hiện tại đã bắt đầu hoài nghi rồi, ta không thể mạo hiểm gặp mặt người, người rõ ràng chứ?]

[Ta không rõ! Tỷ phu, tỷ phu! Người trong lòng vĩnh viễn chỉ có tỷ phu người! Nam nhân kia so với ta hảo? Trong lúc người thương tâm hắn có bồi theo người không? Trong lúc người tuyệt vọng hắn có giúp người không? Là ta! Là Cát Á ta vẫn bên cạnh bồi theo người!] Cát Á bắt được bờ vai hắn, ánh mắt

cường nhiệt mà nhìn hần,[Người cái gì không rõ, nam nhân vốn dĩ không yêu người, người nhìn cho kỹ, hần một khi biết chân tướng, tuyệt đối sẽ không tha thứ người, hần sẽ lập tức một cước đá người đi!]

[Câm mồm!] Sợ hãi sâu trong lòng bị nam nhân một lời nói phá vỡ, Hoắc Phi giận dữ, như mộng đầy khai hần, oán hận mà nói,[người nói nữa, ta liền giết người!]

[Thừa nhận đi, thừa nhận ta nói đều là sự thật, nam nhân kia căn bản không yêu người!]

[Người nói bậy! Tỷ phu vốn là yêu ta, hần yêu ta!]

[Chúng ta giờ đánh cược, nếu như hần biết chân tướng rồi trở lại như cũ tha thứ người, chứng tỏ hần là thật tâm yêu người. Nếu như không phải..... Người liền rời khỏi hần, trở lại bên cạnh ta.]

[Người cút! Tỷ phu của ta sẽ không không quan tâm ta!]

Đúng không? A Phi, chúng ta cứ chờ xem. Cát Á trong mắt tinh quang chợt lóe.

[Được được, không tức giận, ta không nói nữa.] Cát Á đột nhiên chuyển biến thái độ, biến thành hình dạng trước kia, sắc mặt cười đùa nói,[Lâu như thế không gặp cũng không quan tâm một chút, người không phát hiện cơ thể ta không thoải mái sao?]

[Có sao? Nhìn không ra.]

[Không tin người lại đây sờ một chút, ta bị sốt rồi.]

[Thật sự?] Hoắc Phi lấy tay sờ sờ trán hần,[Có chút nóng.]

[Hôn một cái đi, Hoắc đại mỹ nhân hôn một cái, bảo đảm cho dù bệnh nặng ta cũng khỏe.] Cát Á tinh nghịch mà nháy mắt mấy cái.

[Người nằm mơ.] Hoắc Phi không viện động, lạnh lùng mà liếc hần một cái.

Cát Á kỳ thật điều kiện tốt vô cùng, chẳng những tướng mạo tuấn mỹ, vốn thân phận vương tử tôn quý, muốn cái dạng tuấn nam mỹ nữ gì cũng có, nhưng cho tới một buổi yến hội nhiều năm trước, liếc mắt một cái liền thích bằng sơn mỹ nhân lạnh nhạt này, còn một vò theo đuổi nhiều năm như thế.

[Ôi, ta thật mệnh khổ thế này a? Yêu phải người không lương tâm như người.]

[Bỏn thiếu gia ước gì người không yêu.] Hoắc Phi không hiểu kì mà trờng hần một cái,[Nhớ kỹ, thời gian này đừng tới tìm ta. Còn có, không có chỉ thị của ta, không cho phép gây phiền phức cho Vân Dật Hội.]

[Tuân mệnh, nữ vương bệ hạ.]

[Tốt lắm] Hoắc Phi hài lòng mà quay đầu đi.

Cát Á đột nhiên từ phía sau một tay ôm lấy thắt lưng hần, cười cười nói,[Thế nào ngay cả tiếng hẹn gặp lại cũng không thèm nói đã đi rồi?]

[Ai cho người ôm ta, Vương bát đản, buông tay!] Hoắc Phi lại một chút tránh thoát không ra, tức giận mắng.

[Ôm một chút sẽ không mất thịt nào.] Cát Á hết sức hưởng thụ cảm giác mỹ nhân trong lòng, mạo hiểm bị đánh dữ dội, vẫn không chịu buông tay.

[Người muốn chết!] Hoắc Phi mạnh cấp hần một cái đánh.

[Ai yêu, đau muốn chết. Người xuống tay thế nào tàn nhẫn như thế? Nghĩ muốn mưu sát thân phu a?] Cát Á đau đến khom thắt lưng, nhăn mặt đau đớn nói.

[Người dám nhắm nhĩ nữa, sau này chúng ta cả bằng hữu cũng không được làm.] Hoắc Phi cũng không thèm để ý đến hần, chuyển đầu ly nhanh đi.

Lưu luyến nhìn người đầu không quay lại mà chạy đi, Cát Á trong lòng âm thầm phát thệ lần nữa. A Phi, ta nhất định chứng tỏ cho người thấy, ai mới là người chân chính yêu người....

Hạ Vũ Thụy ngồi trong phòng làm việc, vẻ mặt ngưng trọng mà nhìn tư liệu và ảnh chụp trên bàn. Tất cả tình báo đều cho thấy, chủ sự đằng sau mọi chuyện chính là J quốc Cát Á vương tử. Nhìn ảnh chụp Cát Á vương tử, rồi ảnh chụp trước đó tại Tokyo chụp được hắn và Hoắc Phi cùng một chỗ. Đáp án đã hết sức rõ ràng. Ta có nên cho lão đại biết không? Lão đại nếu như biết rồi, không biết sẽ làm ra sự tình gì.....

Hạ Vũ Thụy hết sức hiểu cá tính lão đại hắn. Bởi vì phụ thân từng bị bằng hữu cài bẫy, mất đi hết thảy, thậm chí trả giá bằng tính mạng của mình, cho nên Trần Quan Kiều không thể tha thứ nhất chính là phản bội. Tái Vân Dật Hội, điều thứ nhất trong bang quy, mệnh lệnh người phản bội bang sẽ chết. Không có bất cứ thông cảm gì. Mặc dù kể từ sau khi lão đại tiếp chương Vân Dật Hội, trên dưới một lòng, chuyện như thế chưa từng có phát sinh qua.

Nhưng hôm nay..... Trời ạ, tất cả cho thấy Hoắc Phi phải là người đầu tiên bị chấp hành điều bang quy này, lão đại làm sao kham được đây? Hạ Vũ Thụy trái lo phải nghĩ, vẫn quyết định trước tìm Hoắc Phi hảo hảo đàm một lời..... Đáng tiếc hết thảy cũng không kịp rồi.

Trước khi Hạ Vũ Thụy còn chưa tìm đến Hoắc Phi, Trần Quan Kiều đã nhận được một phong thư thần bí. Bên trong có để năm ảnh chụp.

Một tấm là một bức ảnh vương tử ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Bắc Kinh vốn là hoàng thất huy chương quốc kỳ của J quốc ta.

Một tấm vốn là bức ảnh đường khẩu Tokyo bị phóng trí nổ tung.

Một tấm vốn là hình một con rắn nhỏ màu lục có đầu màu gà.

Một tấm chính là một loại quả màu diêm hồng.

Còn có một tấm..... Là tấm ảnh Hoắc Phi bị J quốc vương tử thân mật từ phía sau ôm lấy... Địa điểm chụp đúng là nhà hàng ở Nhật Bản mà vài ngày trước bọn hắn đi! Trần Quan Kiều ngồi trên ghế, toàn thân lạnh như băng. Ảnh chụp này giống như cuốn tiểu thuyết ảnh, đã nói rõ rồi hết thảy.

Trần Quan Kiều..... Người còn tiếp tục lừa mình dối người sao? Thừa nhận đi, thừa nhận người người yêu đến phát cuồng đã liên hợp nam nhân khác phản bội người! Nổi thống khổ bị phản bội cứ như thế trùy tâm thấu xương, Trần Quan Kiều bắt đến ngực mình, đau đớn không cách nào hô hấp.

Hoắc Phi từ ngoài cửa vừa đi đến, chứng kiến tỷ phu sắc mặt thảm trắng, sợ đến lập tức vọt tiến vào, hoảng loạn mà không ngừng sờ mặt hắn, [Tỷ phu, thế nào rồi? Người thế nào rồi?]

Trần Quan Kiều mồ hôi lạnh chảy ròng, kinh ngạc mà nhìn hắn.

Hoắc Phi chứng kiến người yêu như mất hồn, gấp đến độ xém chút khóc ra, [Tỷ phu, người nói chuyện a? Người rốt cuộc thế nào rồi? Người không thoải mái sao? Đi, chúng ta đến bệnh viện đi, ta mã lập tức đưa người đi gặp bác sĩ.] Hoắc Phi vội vàng ôm lấy tỷ phu, đỡ hắn lên.

Trần Quan Kiều chứng kiến vẻ mặt lo lắng của A Phi, trong lòng lại nóng lên, không nhịn được dâng lên ý tứ hy vọng, [Phi, cho tỷ phu biết người không có phản bội ta, cho tỷ phu biết ảnh chụp này cũng không là thật...]

Hoắc Phi nghe nói sắc mặt trắng xuống. Run rẩy từ giữa làn môi hỏi: [Cái gì.... Cái gì ảnh?]

Thuận theo ánh mắt tỷ phu nhìn về phía ảnh chụp đặt ở trên bàn, Hoắc Phi một khóa tâm thẳng tắp mà rơi xuống vực.....

[Người nói a?] Trần Quan Kiều mạnh bắt đến bờ vai hắn, dùng sức lay động, [Nói hết thảy đều là hiểu lầm, nói Phá Vân Bang với người không có quan hệ, nói hết thảy chuyện J quốc cũng không là người cài bẫy ta, người nói!]

Trái tim Hoắc Phi bị lay đến độ muốn vỡ tung..... Hắn phát hiện rồi, hắn cuối cùng vẫn phát hiện rồi..... Hắn hận ta, hắn nhất định hận chết ta rồi! Không.... Đừng bỏ rơi ta..... Tỷ phu.....

Nỗi sợ sắp mất đi nam nhân tâm ái làm cho Hoắc Phi không nhịn được nhuễn nhược mà chảy xuống nước mắt, bắt đến hắn khổ khổ cầu khẩn, [Tỷ phu, là lỗi của ta..... Là lỗi của ta... Ta rất muốn có được người... Hết thảy đều là ta không tốt, người tha thứ ta đi.....] Lời của Hoắc Phi đơn giản đã thừa nhận hết thảy.

Tái giống như trong sơn cốc thể ngoại đào nguyên, toàn bộ phòng hội nghị này trong nháy mắt đột nhiên bịt kín sắc thái phản bội.

Trầm Quan Kiêu nhìn tấm ảnh hắn cùng nam nhân khác thân mật ôm ấp, thậm chí hoài nghi hắn chưa từng thật sự yêu mình... Lừa người... Hết thấy đều là lừa người! Ghen ghét điên cuồng cùng lừa gạt thiêu đốt tận trời đã che mờ mắt Trầm Quan Kiêu, hắn mạnh đánh khai ngăn kéo, một bả móc ra cây súng, để thượng trán nam nhân!

[Vân Dật Hội đệ nhất bang quy là gì?]

Người phản bội bang sẽ..... Tử.

Hoắc Phi phi thường rõ ràng đáp án này, nhưng trong lòng hắn lại đổi chuyện tử vong này không có một chút sợ hãi, một đôi mắt chỉ là chớp chớp mà nhìn nam nhân mình yêu đến phát cuồng, kinh ngạc mà hỏi,[Tỷ phu, người yêu ta không? Người còn yêu ta không?]

Trầm Quan Kiêu nghe nói trái tim như đao cắt, nhấc tay lên hung hăng ném hắn một cái tát! [Người có tư cách gì hỏi ta vấn đề này? Người có tư cách gì làm cho ta yêu người? Người phản bội ta, phản bội Vân Dật Hội! Người..... Đáng chết!] Trầm Quan Kiêu phát ra một tiếng rống giận, kéo khai chốt an toàn, vang lên tiếng viên đạn được nạp!

Cả một thế giới Hoắc Phi dựa vào để sinh tồn, tại một phát này, đã bụi bay khói diệt...

Nghe nam nhân không bao giờ nữa yêu mình, hắn đột nhiên cảm thấy hết thấy cũng không có gì...

[... Ta từng đã nói, có một ngày người đối ý rồi, đừng nói ta miệng.... Thỉnh một súng bắn ta... Tỷ phu... Người bắn đi.....]

Tay Trầm Quan Kiêu đang run rẩy. Hắn run rẩy dữ dội như thế, đến mức hắn hoài nghi chính mình có hay không tại sau một khắc sẽ phá thành mảnh nhỏ... Chính mình vốn là yêu người nam nhân trước mắt này thế nào... Đã dùng tất cả mạng mình yêu hắn.... Ông trời, người bảo ta như thế nào hạ thủ được?

Lệ mắt quay cuồng, Trầm Quan Kiêu buông súng xuống, cắn môi dưới không làm cho chính mình khóc ra tiếng..... Người đi, đi thật xa..... Ta vĩnh viễn không muốn gặp lại người.....]

Tai nghe sự trừng phạt này đối với hắn mà nói so với chết còn đáng sợ hơn, Hoắc Phi tuôn ra lời khóc kêu như điên, phác đến chặt chẽ ôm lấy người mình yêu, điên cuồng khóc lớn,[Đừng! Đừng! Ta không đi! Ta không rời khỏi người! Người giết ta đi, tỷ phu, người tự tay giết ta đi]

Chứng kiến hắn khóc, Trầm Quan Kiêu cảm thấy chính mình sắp sụp đổ rồi!

Hắn là thế nào sợ hãi chính mình sẽ ném bỏ tất cả nguyên tắc luân lý mà tha thứ hắn, Trầm Quan Kiêu thống khổ mà kêu to, cầm súng điên cuồng đập bể tất cả đồ vật trong tầm mắt, dùng sức đẩy hắn đi ra ngoài cửa, đóng cửa lại! [Đi! Người đi!]

[Ta không đi! Ta không đi! Người đừng đuổi ta đi! Tỷ phu. Tỷ phu...] Hoắc Phi không ngừng chụp đánh lên cửa, khóc đến không thể hô hấp.

Thanh hưởng thật lớn kinh động mọi người, Hạ Vũ Thụy cùng tất cả báo cáo trước tiên chạy lại đây! Chứng kiến Hoắc thiếu gia luôn luôn cao cao tại

thượng phát cuồng khóc hô, tất cả mọi người bị dọa đến choáng váng. Hạ Vũ Thụy là người đầu tiên đoán ra đã phát sinh sự tình gì. Trong lòng một thán. Ôi, ta rốt cuộc vẫn chậm một bước.

[Các người tất cả đều lui ra.] Hạ Vũ Thụy xua xua tay.

[Đại ca.... Đây rốt cuộc là....] Tiểu Châu vừa sợ hãi vừa tò mò mà hỏi.

[Bớt la sách! Chuyện lão đại người có thể hỏi sao? Đi xuống!]

Chứng kiến Hạ đại đường chủ phát hỏa rồi, mọi người lập tức nhanh như chớp mà chạy!

Hạ Vũ Thụy đi tới sau Hoắc Phi, lạnh lùng mà nói,[Hoắc Phi, như nam nhân một chút, đứng lên đi.]

Hoắc Phi hoảng đến không nghe, chỉ là khóc hô càng không ngừng chập đánh cửa phòng,[Tỷ phu, người đừng đuổi ta đi, mở cửa..... Tỷ phu, người mở cửa.....]

Hạ Vũ Thụy nhìn bộ dạng si ngốc của hắn, tái nghĩ lão đại bên trong khẳng định sắp điên rồi. Hắn suy nghĩ một chút, cắn răng nói,[Hoắc Phi, theo ta đi, ta có biện pháp làm cho lão đại tha thứ người.]

Ba ngày ba đêm. Trầm Quan Kiêu không cho bất luận kẻ nào, tự nhốt mình trong nhà, uống đến say như bần không còn biết gì. Nhưng cho dù như vậy, thế nào vẫn không cách nào ngủ.... Dường thế nào cũng không cách nào xóa đi bóng dáng quen thuộc trong đầu...

[Ác, phát hiện tóc bạc rồi, người không xong rồi, tỷ phu, người biến thành lão đầu tử rồi]

[Tỷ phu biến thành lão đầu tử, người sẽ không thích ta nữa?]

[Ôi...hì hì..., không cho người biết, chờ người tám mươi tuổi toàn bộ đầu tóc cũng biến trắng, ta tái cho người biết...]

Người yêu nụ cười như hoa, ghé vào trên người hắn chơi đùa mái tóc hắn....

Phi... Bảo bối của ta...

Dùng sức vươn hai bàn tay ôm vào khoảng không, Trầm Quan Kiêu từ trên sofa ngã xuống, té trên mặt đất một cử động cũng không động....

Đột nhiên có người lấy tay vỗ vỗ mặt hắn,[Lão đại, người tỉnh lại.]

[Cút!] Không nhận được mà huy khai tay hắn, Trầm Quan Kiêu kể cả mắt cũng không buồn mở.

[Lão đại, người nếu không tỉnh sẽ phải hối hận, ta chỉ nói với người một lần, nghe hay không do người. Hoắc thiếu gia hắn tự biết tội nghiệt sâu nặng, mặc dù tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó trốn, hắn nói nếu lão đại không chịu tự mình động thủ, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là chính mình làm.]

Trầm Quan Kiêu nghe đến đây sợ đến tỉnh rượu, vội vàng bò lên bắt được Hạ Vũ Thụy, lớn tiếng truy hỏi,[Hắn muốn làm gì?]

[Hắn cầm theo súng, muốn làm theo bang quy. Hai phát bốn lỗ (không hiểu chỗ này, mong có gì chỉ giúp), tại trên hai đùi mình bắn hai phát súng.] Hạ Vũ Thụy cố ý nói đến cực kỳ nhẹ nhàng, một bộ dạng cùng ta không quan hệ.

[Người vì cái gì không ngăn cản hắn?!] Trầm Quan Kiêu mắng lớn,[Hắn ở nơi nào?]

[Tại dưới lầu nhà ngài.] Hạ Vũ Thụy nhìn một chút biểu cảm,[Hoắc thiếu gia sắp bắt đầu chấp hành rồi, lão đại, người còn một phút.]

Trầm Quan Kiêu như tia chớp nhảy lên, hướng dưới lầu phóng đi đi!!!!

Hạ Vũ Thụy chậm rãi đuổi theo, ngoài miệng dẫn theo nụ cười gian trá,[Hắc hắc.... Các người hảo hảo diễn cảnh sinh ly tử biệt các người đi, ta lại sắp có nhân phúc xem kịch hay rồi, ôi...hì hì]

Trầm Quan Kiêu vừa đuổi kịp đến cửa liền chứng kiến nam nhân.

Hắn đã gầy đi một vòng lớn cầm súng chịu thương, đạn đang được nạp!!!

[A Phi! Buông súng xuống!] Trầm Quan Kiêu kinh khủng mà hô to.

[Tỷ phu.....] Hoắc Phi nước mắt mông lung mà nhìn nam nhân mình nhớ đến sắp phát cuồng, nghẹn ngào nói,[Xin lỗi.... Là ta rất ngang ngạnh.... Ta không nên làm bất cứ điều gì...]

[A Phi, có cái gì chúng ta đợi sau hãy nói. Người trước đem súng buông.] Trầm Quan Kiêu trên khuôn mặt mô hôi lạnh từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống.

[Không, tỷ phu... Ta đã quyết định rồi.... Ta biết người là vì phụ thân cùng tỷ tỷ không đành lòng làm cho ta chết, nhưng bang có bang quy, ta vẫn không thể trốn tránh....]

[Đứng! A Phi, tỷ phu không cần người chịu phạt, người đem súng buông!] Trầm Quan Kiêu khẩn trương mà không ngừng run rẩy. Hắn lúc này không còn là lão đại hắc bang, mà là một nam nhân vì sinh tử của người yêu mà lo lắng đến sắp phát cuồng.

[Không..... Tỷ phu... Ta hiểu người, người hận nhất người khác phản bội người..... Hiện tại người chỉ là nhất thời không đành lòng.... Chúng có một ngày, người vẫn sẽ hận ta..... Sẽ vứt bỏ ta... Cho nên..... Vẫn là làm cho máu rửa sạch tội của ta... hận của người đi....]

[Đứng, A Phi, tỷ phu không hận người, người ngừng nghe tỷ phu nói...]

Thấy Trầm Quan Kiêu còn chưa kịp đem lời nói xong thì Hoắc Phi đã khai phát thứ nhất —

Bịch..... Thanh âm viên đạn kích phát giống như cự sét đánh vào lòng mình, Trầm Quan Kiêu phát sinh một tiếng hô to kinh nộ, mạnh bỏ qua —

[Đứng...]

Viên đạn xuyên qua đùi phải nam nhân một mảng máu màu đỏ như tên phún ra.....

Trầm Quan Kiêu tiếp được thân thể hắn ngã xuống, khóc rống thất thanh,[Phi, Phi.....]

[Tỷ phu..... Người đừng khóc....] Hoắc Phi nghĩ muốn nhấc tay lau đi nước mắt trút ra trên khuôn mặt nam nhân, nhưng hắn thực tại rất đau đớn...

[Phi, người vì cái gì khóc như thế?] Trầm Quan Kiêu lệ chảy đầy mặt, đau lòng như muốn chết đi.

[Tỷ phu, ta biết người không bao giờ nữa yêu ta... Không sao... Ta tái bổ một phát súng. Van cầu người... Đừng đuổi ta đi... Có được hay không?] Hoắc Phi nói xong thỉnh cầu chân thành nhất của mình, cố hết sức nghĩ muốn nhấc súng lên chịu thương, nhưng hắn đã không được... Khí lực toàn thân dần dần trôi đi, trước mắt cũng dần dần mơ hồ, nam nhân mất máu quá nhiều cuối cùng bất tỉnh!

[Không..... Phi. Phi. Người tỉnh lại, đừng chết, van cầu người đừng chết! Tỷ phu không thể không có người a! Người chết rồi tỷ phu phải sống thế nào? Phi...] Trầm Quan Kiêu khóc ôm lấy người yêu của mình bỏ vào trong xe, chiếc xe chạy đi như bay....

Gắt gao trùng một bãi huyết tích trên mặt đất, ở một bên chứng kiến hết thấy Hạ Vũ Thụy đã trợn tròn mắt tại chỗ. Chuyện này là thế nào? Ta cấp Hoắc Phi rõ ràng là súng không đạn a?

Lẽ nào hắn, trời ạ, Hoắc Phi, tên điên này! Người muốn hại ta bị lão đại giết sao? Hạ Vũ Thụy tức dậm dậm chân, cũng nhảy lên xe chạy đi....

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Trong lúc Trầm Quan Kiêu ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật chờ kết quả khám, mỗi một giây đối hắn mà nói đều là dày vò.

Hắn vô số lần khẩn cầu trời cao, khẩn cầu nhạc phụ cùng vong thê phù hộ A Phi bình an vô sự. Đang một lời vừa ra, cho biết viên đạn của hắn xém chút liên thương đến đại động mạch, trải qua phẫu thuật khẩn cấp, đã không còn nguy hiểm tánh mạng, Trầm Quan Kiêu khóc.

Ngồi ở bên giường bảo bối yêu thương, cầm bàn tay lạnh như băng của hắn, Trầm Quan Kiêu một đêm không ngủ. Hoắc Phi vẫn mê man đến giữa trưa cách ngày mới thanh tỉnh.

Hắn mở mắt, một khắc cùng tỷ phu bốn mắt nhìn nhau, nước mắt đã chảy dai dẳng lại nhìn không được chảy xuống.....

[Phi, đừng khóc, rất đau sao?] Trầm Quan Kiêu tay run run, vuốt ve khuôn mặt thảm thương của hắn.

[Tỷ phu..... tha thứ ta.....] Hoắc Phi nội tâm sợ hãi vĩnh viễn mất đi nam nhân này khiến cho cả cơ thể đau đớn.

[Hừ, cái gì cũng không cần nói, hết thấy đều qua...] Trầm Quan Kiêu đau lòng mà nhìn hắn.

[Tỷ phu..... Người còn yêu ta không? Còn yêu ta không?] Vấn đề này đối Hoắc Phi mà nói so với tánh mạng còn trọng yếu hơn.

[Ta yêu người..... Người bảo ta có thể nào không yêu người... Phi, tỷ phu không bao giờ nữa muốn mất đi người...]

[Ta không phải nằm mơ đi..... Ô. Tỷ phu... Ôm ta một cái.....] Hoắc Phi khóc vướn hai bàn tay.

[Bảo bối của ta... Tỷ phu ôm người, vĩnh viễn ôm người]

Trầm Quan Kiêu cũng chảy nước mắt, chặt chẽ ôm lấy bảo bối chính mình lần thứ hai mất đi đã quay trở về.

Mưa qua, trời trong.

Hôm nay khí trời cực tốt, Hoắc Phi cuối cùng có thể ra viện rồi.

Trải qua hai lần tu dưỡng tính khí, may là viên đạn không có thương đến gân cốt, miệng vết thương của Hoắc Phi đã dần dần lành lại.

[Đến, ăn nhiều chút] Trầm Quan Kiêu ngồi ở bên giường, thổi bát canh trong tay, đang uy tâm can bảo bối của hắn.

[Người cho ta là heo a, mỗi ngày đều uy ta nhiều đồ ăn như thế.] Hoắc Phi hấp hấp cái mũi, hẳn chính là yêu nhất cái đẹp lại phi thường chú ý tới vóc người của mình.

[Đúng vậy, heo con, nuôi người mập mạp, đem ra chợ bán giá cũng cao.] Trầm Quan Kiêu trêu chọc nói.

[Hừ, người muốn đắc ý, muốn phì chúng ta cùng phì, bắt đầu từ bây giờ, ta ăn một cái, người phải ăn một cái, nếu không ta sẽ không ăn!] Hoắc Phi quyết định phải triển khai tuyệt đại phản công!

[Phi, người lại không ngoan rồi?] Trầm Quan Kiêu bắt đắc dĩ mà cười khổ một chút.

[Mặc kệ, đưa bát tới, nào, miệng mở to ra.... Uh, bảo bảo ngoan, uống nhiều một chút vậy mới mau chóng lớn lên oh.] Hoắc Phi lấy khẩu khí hiệu suất cao dụ tỷ phu uống vài hớp.

Kỳ thật không phải hắn làm nũng, mà là cũng muốn bồi bổ cho người yêu. Tỷ phu đáng thương thời gian này ở bệnh viện chăm sóc hắn, đã gây không ít, thấy vậy hắn đau lòng muốn chết, hai người cứ như vậy người uy ta, ta uy người, ngọt ngào đến không thể tách ra.

Thật không ngờ cảnh tượng ngựa ngầy cả người như thế đã bị Hạ Vũ Thụy cùng Giang Kiêu Long len lén vào phòng bệnh thấy tường tận. Hạ Vũ Thụy thấy vậy cực kì hứng thú, Giang Kiêu Long lại kinh hãi đến run rẩy. Đáng tiếc bọn hắn vẫn đánh giá thấp nỗ lực từng chịu qua huấn luyện nghiêm khắc của lão đại bọn hắn có bao nhiêu nhạy cảm.

Trầm Quan Kiêu ngay cả mắt cũng không buồn nâng, chậm rãi tư lý mà lên tiếng. [Ta đếm đến ba, nếu không cút ngay, cẩn thận ta kêu sát thủ xử lý các người].

[Ha hã, lão đại, chúng ta cũng là vừa mới tới, vừa mới tới mà thôi.] Hạ Vũ Thụy vội vàng kéo theo Giang Kiêu Long đi ra.

[Lầm bầm, có chuyện gì mau nói, A Phi còn phải ăn cơm đây.]

[Oh, không có gì, ta chỉ là tới đón Hoắc thiếu gia xuất viện, nhưng thật ra Giang đại đường chủ có việc tìm lão đại.] Hạ Vũ Thụy vội vàng đẩy tên ngốc kẻ bên.

[Ô... Đầu heo, tại sao người đột nhiên đẩy qua đây, ta còn chưa nghĩ đến phải nói thế nào a?] Giang Kiêu Long gấp đến độ nhảy chân.

[Ngưng nói dài dòng đi, Kiêu Long, rốt cuộc chuyện gì?] Trầm Quan Kiêu cau mày.

Thừa dịp hai người đối thoại, Hạ Vũ Thụy len lén hướng Hoắc Phi nháy mắt, ám chỉ có lời muốn nói với hắn. Thời gian này lão đại nửa bước không ly mà chiều cổ Hoắc Phi, kể cả công ty cũng không đi, chính là như trẻ sinh đôi liên thân, hai người cũng chưa có dịp đơn độc gặp nhau bàn luận.

Hoắc Phi suy nghĩ, trầm ngâm chốc lát, suy nghĩ biện pháp rời tỷ phu. [Tỷ phu, ta đột nhiên muốn ăn gia điệu chung thiêu ở phổ đối diện.] (chỉ biết là một loại bánh)

[Được, tỷ phu đi mua.] Trầm Quan Kiêu sủng nịch mà xoa đầu hắn.

Mắt thấy biện pháp của Hoắc Phi có hiệu quả, một người vóc dáng cao lớn mặt trắng nháy ra tự xưng phong đi! [Ta đi mua được rồi, chuyện chạy chân như thế sao có thể kêu lão đại đi làm đây?]

Hạ Vũ Thụy thấy thế tức đến xém chút một cước đá bay hắn!

Còn may Trầm Quan Kiêu khéo cự tuyệt,[Không cần đâu, vẫn là ta tự mình đi. Đúng rồi, người không phải có việc muốn nói với ta sao? Cùng nhau đi.]

[Vâng, lão đại.] Giang Kiêu Long ngoan ngoãn theo lão đại đi ra ngoài.

[Chuyện gì nói đi.] Trầm Quan Kiêu vừa ra phòng bệnh liền đối mặt thuộc hạ, vẻ mặt bất giác trở nên nghiêm túc.

Giang Kiêu Long xem đến vẻ mặt lão đại vốn dĩ lời khó có thể nói ra miệng, càng lại càng xém chút nghẹn chết trong cổ họng.

Nhưng là vì siêu tiểu quý kia liên lụy, hắn cũng chỉ hảo nhẫn nhịn trương mặt ra.

Ồ... Giang Kiêu Long, tổ tiên người rốt cuộc là thiếu hắn bao nhiêu hả?

[Uh... Lão đại, vốn là như vậy, về họa của cháu ta gây nên, có thể hay không nể phần ta tha thứ hắn một lần?] Giang Kiêu Long lo lắng nói.

Trầm Quan Kiêu nhìn hảo huynh đệ hắn một khuôn mặt lo lắng, đột nhiên nổi lên ý niệm trên cột. Ôi, xem ra chính mình cũng bị A Phi dạy hư mất.

[Uh, này sao....] Trầm Quan Kiêu cố tình trù trù.

[Lão đại, chỉ cần người có thể hết giận, dù là muốn hai phát bốn lỗ, hay bốn phát tám lỗ, ta cũng chịu! Thỉnh lão đại bỏ qua cho hắn đi.] Trầm Quan Kiêu nghe nói kinh ngạc,[Kiêu Long, người dĩ nhiên đồng ý vì hắn chịu đại tội như thế, lẽ nào người đối hắn...]

[Không có, ta không có yêu hắn, ta thế nào có thể yêu hắn, ta.... ghét hắn còn không kịp...] Giang Kiêu Long chính là thử địa vô ngân tam bách lưỡng (tương tự như câu 'lạy ông tôi ở bụi này').

Trầm Quan Kiêu từng thấy qua hài tử kia, liếc mắt một cái liền nhìn ra không phải nhân vật đơn giản. Trong lòng âm thầm thán một cái, hảo huynh đệ của hắn nội tâm cương trực bị hắn coi trọng rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây? Ôi, quên đi, mỗi người có quyền chọn ý trung nhân cho riêng mình. Là phúc là họa, là khổ là ngọt cũng chỉ có chính mình có thể hiểu được. Như chính hắn không lâu thua trong tay A Phi, nói ra ai tin đây?

Trầm Quan Kiêu nghĩ tới tâm can bảo bối của mình không nhìn được lộ ra mỉm cười,[Được rồi, người trở về cho hắn biết, nợ này ta tạm gác lại. Lần sau nếu hắn bắt nạt người, ta liền gom hai chuyện lại tính một lần.]

[Cảm ơn lão đại, cảm ơn lão đại khoan hồng độ lượng.] Giang Kiêu Long lúc này mới yên tâm bỏ tảng đá lớn trong lòng.

Y, không đúng, vừa rồi lão đại nói cái gì? Lần sau nếu hắn bắt nạt ta?

A a a a.. Lão đại người nghe cái gì rồi?!?!]

Hạ Vũ Thụy, ta giết người!

Trong phòng bệnh, Hạ Vũ Thụy đang cùng Hoắc Phi nói chuyện đột nhiên cảm thấy lỗ tai phát ngứa, không nhìn được lấy tay kéo kéo lỗ tai.

[Uh, tiếp tục, Hoắc đại thiếu gia, ta xin hỏi người a, người ngày đó rốt cuộc vì cái gì đột nhiên muốn giữ đạn trong ổ đạn? Ta đưa người rõ ràng là bao đạn không a]

[Bởi vì ta không nghĩ tiếp tục lừa hấn.....] Hoắc Phi lộ ra một nụ cười cay đắng,[Ta tới nay vẫn thầm nghĩ như thế nào đạt được tỷ phu, mặc kệ bất cứ thủ đoạn gì ta cũng không quan tâm; nhưng ta đã quên, hấn cũng là người, hấn cũng sẽ bị thương, cũng sẽ khổ sở, mặc kệ ta có lý do vĩ đại thế nào, trong lòng hấn ta thủy chung đã phản bội hấn, cho nên, ta thà rằng không có đôi chân này, cũng không nghĩ muốn lừa hấn nữa.]

[Người thật sự là điên rồi! Người nếu như vạn nhất, tương lai lão đại biết là khổ nhục kế của ta, ta đây không phải tiêu tùng rồi!]

[Đúng vậy, người tiêu tùng rồi.] Trầm Quan Kiêu đột nhiên từ hậu diện đi ra.

[A a a a..... Lão đại người sao trở lại mau thế?] Hạ Vũ Thụy sợ đến từ trên ghế nhảy bật lên.

Ồ... Lão đại, nghe trộm là độc quyền của người ta, người thế nào có thể bắt chước ta?

[Kiêu Long giúp việc sắp xếp đội, ta trở về trước, không được sao?] Trầm Quan Kiêu lạnh lùng cười.

[Được được, thế nào không được, a, cái lão này rất ngu, nói không chừng sẽ gây lỗi, ta đi giúp hấn!] Hạ Vũ Thụy cất bước định chuồn mất.

[Đứng lại cho ta!] Nghĩ muốn chuồn mất, không có cửa đâu! Dám ra chủ ý tệ hại này, cho bảo bối của ta làm chuyện nguy hiểm như thế, Hạ Vũ Thụy người chết chắc rồi!

Hoắc Phi xem chuyện ngoài dự định, trong lòng cực kỳ sợ hãi,[Tỷ phu..... Người đừng tức giận]

Chứng kiến A Phi sợ đến mặt trắng không còn chút máu, Trầm Quan Kiêu vội vàng ngồi vào bên cạnh hấn, ôm lấy hấn, hôn hôn an ủi,[Đừng sợ, tỷ phu không giận người, đừng sợ.....]

Hoắc Phi nghe tỷ phu nói lúc này mới yên tâm, vội vàng xin giúp,[Người cũng không nên giận Vũ Thụy, hấn cũng là muốn tác hợp cho chúng ta.]

[Đúng a đúng a] Hạ Vũ Thụy gật đầu liên tục, Hoắc Phi, coi như người có nghĩa khí!

[Hừ,] Trầm Quan Kiêu lạnh lùng mà quét mắt Hạ Vũ Thụy, [Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha]

[Ô..... Tội sống là cái gì?]

[Đến lúc sau người sẽ biết.] Trầm Quan Kiêu thần bí khó đoán mà cười.

Dự cảm không rõ nổi lên trong lòng, Hạ Vũ Thụy không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh...

Cách ngày vừa vào ca, một chồng công văn cùng con dấu của hội trưởng ngăn nắp đặt trên bàn làm việc của hấn ——

[Bắt đầu từ ngày hôm nay, do Hạ Vũ Thụy đường chủ tạm quyền chức Vân Dật Hội hội trưởng, thẳng đến chờ ta về nước]

Thẳng đến chờ ta về nước?

Khôn khéo như Hạ Vũ Thụy lập tức nhìn ra huyền cơ trong đó.

Ta..... Ý nói là lão đại vẫn sẽ không tới, tiếp tục bên ngoài tiêu diêu, ta vẫn sẽ ở đây làm chức hội trưởng này a?

A a a a..... Đừng a! Cha cứu ta!

Kỳ thật Trầm Quan Kiêu căn bản không có mang Hoắc Phi ra nước, mà là đi tới một khu núi hẻo lánh phía đông.

Trầm Quan Kiêu chạy xe quẹo sang bên phải đi vào một sơn đạo nhỏ phi thường ẩn tế, lại đi xuống phương hướng sườn núi mất mười phút, cuối cùng dừng ở một đáy sơn cốc nhỏ nhỏ.

Trầm Quan Kiêu kéo theo Hoắc Phi xuống xe, hai người đi bộ xuyên qua một rừng cây rậm rạp.

[Phi, tỷ phu có một món quà muốn tặng người.] Trầm Quan Kiều chỉ theo con sông nhỏ mỹ lệ uốn lượn chảy qua sơn cốc, ánh mắt chan chứa hoài niệm. [Người xem, sơn cốc này có phải hay không cảm giác rất quen thuộc?]

Hoắc Phi sớm nhìn đến sơn cốc này, nước mắt đã không nghe sai khiến mà chảy xuống,[Kể từ sau khi chúng ta về nước, ta liền bắt đầu phải người tìm, tìm hồi lâu thật vất vả mới tìm được. Ta dùng danh nghĩa của người mua, người thích chứ?]

Trầm Quan Kiều ôn nhu cười, nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ trên khuôn mặt hắn.

[Không thích, người hại ta khóc, xấu xa!] Hoắc Phi vừa khóc vừa cười hướng cổ hắn cắn một cái.

[Không thích hả? Ta đây tặng nó cho người khác được rồi.] Trầm Quan Kiều một bộ vẻ mặt nghiêm chỉnh.

[Người dám?] Hoắc Phi hung hăng mà trừng mắt một cái.

[Vậy trung thực cho tỷ phu biết, có thích hay không?]

[Thích! Thích! Thích muốn chết] Hoắc Phi lúc này mới vui vẻ kêu to lên, kéo theo nam nhân tâm ái hướng sông chạy trốn! [Ha ha... Tỷ phu, chúng ta tới bơi đi!]

Nam hài dưới ánh mặt trời cười thật đẹp, đã cảm dực hai tuần Trầm Quan Kiều đứng trong nước, không nhìn được kéo khai quần áo hắn, từ đôi môi gợi cảm của hắn, hôn thẳng một đường đến đầu nhũ hồng sắc dụ người...

[A a.....] Hoắc Phi dùng tay luồn vào tóc nam nhân, ngứa đầu rên rỉ cuồng hi.....

[Bảo bối của ta...] Trầm Quan Kiều vừa liếm vừa cắn, làm mềm tử huyết mẫn cảm của nam nhân.

[Hừ uh, thật thoải mái..... Thoải mái muốn chết... Ô... Tỷ phu..... Bên này cũng muốn...] Hoắc Phi thở hổn hển dùng đầu nhũ kia khát vọng đến ngứa ngáy đưa vào miệng nam nhân. Nhưng nam nhân gian xảo tuyệt không nghe theo, vẫn kiên trì mút khóa hồng sắc bên phải đã bị chơi đùa đến sưng lớn gấp hai lần.

[Ô... Tỷ phu thật xấu... Thật xấu] Hoắc Phi lấy tay nắm rối rít mái tóc dày đen của nam nhân.

[Dám mắng tỷ phu? Hừ, tỷ phu hảo hảo trừng phạt người, nằm sấp lại cho ta!] Trầm Quan Kiều chỉ tăng đá lớn phẳng bên bờ sông.

Hoắc Phi bị khẩu khí mệnh lệnh của nam nhân làm cho hưng phấn vô cùng.

Ngày thường tất nhiên thích được sự sủng nịch bảo hộ của tỷ phu yêu dấu, nhưng tại phương diện tình ái, Hoắc Phi càng thêm thích hành vi cường chế theo khuynh hướng ngược đãi của nam nhân.

Bò lên trên tảng đá, Hoắc Phi quỳ rạp trên bề mặt, vĩnh cao mông mình.

[Hài tử không ngoan sẽ tiếp nhận trừng phạt, này là trách nhiệm làm tỷ phu.] Trầm Quan kiều vẻ mặt nghiêm túc nói,[Tự mình cởi quần ra!]

[Vâng.....] Hoắc Phi hai mắt ươn ướt kéo quần mình xuống, âm hành sớm đã cương cứng liền nảy bật ra.....

[Đồ dâm đảng!] Trầm Quan Kiều thấy tình trạng đó phi thường tức giận, ba ba mà tát lên cái mông đang cực kì khao khát, phát ra âm thanh dâm loạn.....

[A a a.... A a a....] Đau đớn khiến cho Hoắc Phi hưng phấn mà hét lớn, tính khí trong thời gian ngắn không ngừng rĩ ra dâm dịch đáng xấu hổ....

[Cái mông dâm đảng của người không phải cũng ướt rồi? Hử?] Trầm Quan Kiều vươn một ngón tay chen vào giữa mông nam nhân.

[Ha a ha a. Ta không biết.... A a.... Tỷ phu... Xuyên vào đi....]

[Không dễ dàng như thế, tự mình bài khai cái mông cho ta xem, nhanh!]

[Vâng.....] Hoắc Phi nhện xuống toàn thân ngứa ngáy, thở dốc dùng hai bàn tay duỗi đến hậu phương, bài khai cái mông của mình.

Hắn biết nam nhân đang xem.

Như con chó ngã quỳ trên mặt đất, dùng chính mình bộ vị khó coi nhất không chút nào che lấp mà trình hiện trước mặt nam nhân, loại cảm giác bị cường liệt thị gian (kiểu như tra tấn bằng mắt) quá mức đâm loạn, Hoắc Phi xém chút không nhịn được bắn ra...

[Nhịn xuống cho ta, chưa có sự cho phép của tỷ phu, dám bắn ra, ta liền trói ngươi lên cây dùng dây da quất! Tại địa phương này vốn là không ai tới cứu ngươi.]

Cho dù có, ta cũng không muốn cho người khác cứu, Hoắc Phi dâm dăng nghĩ.

[Nghe rồi chứ? Thế nào không trả lời?]

[Vâng, nghe rồi....]

[Tiếp tới mặc kệ tỷ phu thế nào trừng phạt ngươi, cũng nhịn xuống không được phép bắn tinh.]

[Biết rồi...]

Bởi vì không được phép quay ra đằng sau nhìn, Hoắc Phi chỉ có thể bằng cảm giác cảm thụ hết thấy nam nhân đối hắn làm.

Cố gắng quên đi đoạn thời gian ở Tokyo (?), Hoắc Phi khát vọng đến sắp điên, một thứ nóng nóng mềm mềm liếm lên cục huyết của hắn.....

Hoắc Phi ngây dại.... Đầu hắn trống rỗng, chấn kinh đến xem chút ngất đi... Tỷ phu của ta.... Tỷ phu cao tại thượng, chính kinh uy nghiêm của ta mà lại đang liếm....của ta.....

[Tiếp tục bài khai cái môn, muốn hay không tỷ phu dùng đầu lưỡi luồn vào?]

Câu hỏi của nam nhân chính là đâm loạn đến làm cho người phát điên, Hoắc Phi gần như có thể dừng lại bắn một phát, nhưng nhớ tới mệnh lệnh kẻ nhập, vội vàng hít sâu một hơi, cường nhịn xuống dục vọng bắn tinh. [Muốn.... Muốn đến chết rồi, tỷ phu... Cầu ngươi, dùng đầu lưỡi luồn vào!]

Lỗ cục hoa XXOO màu hồng tại dưới lưỡi chính mình tham lam vừa trương vừa hút, Trầm Quan Kiêu ha ha cười, đầu lưỡi linh hoạt một chút liền có thể đi vào được cục huyết!!

[Y a a a a....]

Đầu lưỡi tà ác vạch qua mỗi một tác nhục bích dâm dăng, rất nhanh mà tiến tiến ra ra, lặp đi lặp lại đâm vào rút ra, làm cho nam nhân tiếp tục theo lưỡi mình phát ra tiếng khóc dục tử....

[Ô... Thật đã thật đã... Đầu lưỡi tỷ phu sáng chết ta rồi.... Ô.. Làm sao bây giờ... Làm sao giờ.... Tỷ phu... Ta muốn chết...]

Cảm giác được tuyên đạo kịch liệt co rút đột nhiên kẹp chặt đầu lưỡi hắn, một lượng lớn dâm dịch ngọt ngào tràn vào giữa hai môi hắn, Trầm Quan Kiêu đột nhiên xấu xa rút đầu lưỡi ra, rời khỏi nhục thể sắp cao trào của nam nhân....

[A a a a... Dừng đi! Ô... Tỷ phu thật xấu...]

Thể nội hư không khiến người phát cuồng làm cho Hoắc Phi khóc xoay người ôm chặt nam nhân tâm ái,[Tỷ phu, van cầu ngươi....]

[Cầu ta cái gì?] Trầm Quan Kiêu bắt được đầu nam nhân, hai mắt không chớp mà nhìn chăm chú hắn.

[Yêu ta.... Thao ta!!]

[Dừng cái gì thao?]

[Côn thật... Ta muốn đại đầu bang của ngươi!] Hoắc Phi mặc kệ xấu hổ mà nắm lấy hung khí hỏa nhiệt mềm dính thật lớn kia.

[Hoắc đại thiếu gia cao cao tại thượng có thể đối nam nhân nói ra chuyện như thế sao?] Trầm Quan Kiêu gian tà mà cười hỏi.

[Hừ uh.. Chỉ có người.... Ta chỉ có đối tỷ phu của ta nói....] Hoắc Phi đưa mặt chôn vào giữa hai chân nam nhân mình yêu, vươn đầu lưỡi dâm dăng mà liếm lên,[Hừ uh.... Yêu người.... Ta rất yêu người... Yêu chết người...]

[Đồ dâm dăng, người là nói với côn thịt của ta, hay là nói với ta?]

[Hừ uh..... Cái miệng ở trên là nói với tỷ phu...] Hoắc Phi cong miệng lên tiếp tục tại quy đầu bạo trưởng của nam nhân hôn,[Bất quá.....]

Hoắc Phi di động cơ thể, bắt được côn thịt nam nhân đặt dưới cú động phát nóng của mình,[Cái miệng phía dưới này là nói với côn thịt của tỷ phu....]

Hoắc Phi nói xong liền mạnh hạ người xuống, cái miệng nhỏ nhắn tham lam từng chút liền nuốt lấy nhục kiếm thật lớn của nam nhân...

[A a a a....] Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu to cuồng hỉ!

[Chết tiết!] Trầm Quan Kiều thở hổn hển, lật ngược nam nhân lại, miễn cưỡng mở bắp đùi gợi cảm của hắn, bắt đầu điên cuồng xuyên vào mạnh rút ra....

[A a a a a a....]

Hoắc Phi ngửa đầu dâm loạn kêu to, côn thịt vừa cứng vừa nóng trong cơ thể hắn không chút lưu tình mà công kích, làm cho hắn như bị tưới sống đâm thủng.

Trầm Quan Kiều nhìn khuôn mặt đầy đặn tuấn mỹ của nam nhân dưới thao cảm của mình vạn vẹo thành khoái nhạc vô cùng thống khổ, xanh đến làm cho người oán hận không thao chết hắn!

[A a...]

Nhục kiếm trong cơ thể càng đâm càng sâu, càng xuyên vào càng nhanh, Hoắc Phi cảm giác được nhục bích của mình bị thao đến sắp tan ra cùng tính khí của nam nhân mình yêu hợp thành một thể. Cũng không ai có thể chia tách bọn hắn....

[Ô..... Ta yêu người..... Tỷ phu.... Người yêu ta không? Người yêu ta không?]

Trầm Quan Kiều tiếp tục hạ xuống trên khuôn mặt của tâm ái bảo bối những nụ hôn cuồng nhiệt, càng không ngừng nỉ non,[Ta yêu người..... Ta yêu người.... Bảo bối của ta... Tỷ phu vĩnh viễn cũng sẽ như thể điên cuồng yêu người.....]

[Ô.... Tỷ phu.... Yêu ta..]

Hai người mang tình yêu vô tận, tiếp tục bên bờ sông mỹ lệ này trở nên tận tình ứng ôm hí hô....

Có chút gió từ từ thổi tới, như là vì đoạn phong ái bất luân này gửi tặng lời chúc phúc sâu sắc nhất.....

12. Chương 12: Đặc Điểm

ĐẠI PHẢN CÔNG TÌNH YÊU

Hôm nay vốn là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Hoắc Phi. Trời vừa sáng thì hắn liền như nghĩ tới cái gì, tại phòng tắm tắm đặc biệt lâu.

Trầm Quan Kiều đi vào phòng tắm, ngồi lên thành bồn tắm, cười cười nói:

“Tiểu thọ tinh, thế nào rồi? Ở bên trong ngủ rồi?”

“Uh... Tỷ phu, ta hôm nay không muốn ra cửa.” Hoắc Phi cầm tay hắn, dùng má cọ cọ.

“Thế nào rồi? Nơi nào không thoải mái?” Trầm Quan Kiều khấn trương sờ lên trán hắn.

“Không có, tâm tình ta không tốt.” Hoắc Phi cau mày.

“Sao vậy? Hôm nay là sinh nhật người, tỳ phu đang định cùng người ăn mừng, có phải muốn lễ vật gì không?”

“Có phải ta muốn cái gì, người cũng cho ta không?” Hoắc Phi khẽ nhíu mày, chờ mong mà nhìn tỳ phu.

“Trong cái đầu dưa chuột của người lại đang suy nghĩ ra chủ ý lệnh lạc gì rồi?” Trầm Quan Kiều cười gõ lên đầu hân.

Tâm can bảo bối của hân căn bản là một tiểu phong tử (điên), luôn làm không ít chuyện khiến hân dở khóc dở cười.

Ở cùng nhau một năm rồi, cứ mỗi lần tự cho rằng rất hiểu hân, lại sẽ luôn phát sinh sự tình làm cho hân càng kinh ngạc.”Không có a, ta chỉ muốn người tặng hoa cho ta.”

“Hoa? Được thôi. Người muốn hoa hồng hay bách hợp?”

Hoắc Phi trong lòng cười trộm.”Cũng không phải. Cho ta suy nghĩ một chút, muốn một chút tái cho người biết.”

“Được, người muốn hoa gì, tỳ phu cũng tặng cho người.” Ôi...hì hì, tỳ phu, “hoa” ta muốn toàn bộ thế giới chỉ có một đóa.

“Tỳ phu, người yêu ta không?” Hoắc Phi ôm cổ nam nhân mình yêu, cười nũng nịu nhìn hân.

“Yêu, yêu muốn chết!” Trầm Quan Kiều cười nheo mũi hân.

“Chúng ta hôm nay cũng không cần ra cửa, tại trên giường qua cả ngày có được không?” Hoắc Phi dụ dỗ mà liếm môi dưới.

“Này đáng lẽ phải là lễ vật tặng sinh nhật tỳ phu mới đúng đi? Người không sợ ta đem thọ tinh người không xuống giường được?” Trầm Quan Kiều cười xấu xa.

Ai làm cho ai còn chưa biết đây. Hoắc Phi trong lòng làm một mặt quỷ.

“Không xuống giường được thì không xuống a, có cái gì ghê gớm?”

“Phải phải, ta biết tiểu bảo bối của ta chịu thao rất giỏi.” Trầm Quan Kiều cười rồi sờ sờ lên cái mũi sấn chắc của nam nhân.

“Tỳ phu!”

“Ha ha... Tới, dậy đi, nước đều sắp lạnh rồi, cẩn thận cảm mạo.”

Trầm Quan Kiều cầm tới khăn lông lớn bao quanh bảo bối của hân, kỹ lưỡng mà đem cơ thể hân lau khô.

“Ta sắp xếp nhà bếp làm bữa cơm sang trọng, đều là món người thích ăn. Còn bữa sáng? Muốn ăn kiểu Trung hay kiểu Tây?”

“Ta muốn ăn người.” Hoắc Phi nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi dụ người của tỳ phu.

“Ác, muốn ăn xúc xích a, biết rồi.” Trầm Quan Kiều nháy mắt một cách nghịch ngợm.

“Thật là, người càng ngày càng hư, thật tưởng niệm tỳ phu chính kinh bát bách (nghiêm túc) trước đây a.” Hoắc Phi cố ý toát ra ánh mắt hoài niệm.

“Là ai đem ta dạy hư a? Tiểu bại hoại người còn muốn trốn tránh trách nhiệm?” Trầm Quan Kiều một bên nói móc, một bên cầm lấy áo choàng tắm giúp hân mặc vào.”Đi thôi, đi ăn.”

“Tỳ phu cũng đổi sang áo choàng tắm đi, chỉ có ta mặc như vậy không công bằng.” Hoắc Phi âm thầm tính kế, bắt đầu vội vàng giúp tỳ phu cởi quần.

“Được được, tỳ phu cùng người là được.”

Hai người mặc áo choàng tắm, cùng nhau đi tới phòng ăn.

Hoắc Phi nhìn một bàn đầy thức ăn nheo mày.”Thế nào lại chuẩn bị nhiều như thế? Tỳ phu coi ta là heo a?”

“Tỷ phu không biết người sáng nay muốn ăn cái gì, thế là gọi nhà bếp cái gì cũng làm một chút. Nào, muốn ăn cái gì tỷ phu gấp cho người?”

“Ta muốn ngồi trên đùi người, người đút ta mới ăn.” Hoắc Phi cười ngồi lên đùi tỷ phu.

“Thích làm nũng. Được, tối, tỷ phu đút người.” Trầm Quan Kiêu sủng nịch mà ôm tâm can bảo bối hôn rồi hôn.

Hai người hi hi ha ha mà cười nháo, vào đây ăn cơm, lại như trẻ con đang chơi đùa.

Hạ Vũ Thụy vừa đi vào phòng ăn liền chứng kiến một màn tê dại da người này, lập tức nổi lên một thân da gà.

“Ai yu, lão đại, người cũng làm ơn, ăn cơm như thế không sợ rối loạn tiêu hóa sao?”

“Hạ Vũ Thụy, người sáng sớm chạy đến nhà người khác nhìn sao? Có phải tối qua cha người không cần người, hại người cô đơn phòng trống, ngủ không được a.”

Hắn cùng Hạ Vũ Thụy một năm này kỳ thật đối xử không tệ, nhưng hắn chính là thích tìm hắn đấu miệng.

“Hừ, xin lỗi, ta tối hôm qua cùng cha ta chơi đùa đến sáng khoai đây. Cha ta căn bản không nỡ để ta xuống giường, nhưng không có biện pháp, trong bang có chuyện trọng yếu, ta nhất định tới báo cáo lão đại mới được.”

“Là chuyện kia sao?” Trầm Quan Kiêu sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt tinh quang một tia.

“Đúng vậy. Lão đại có muốn hay không đến thư phòng, ta tỉ mỉ nói cho người nghe.”

“Không cần. Vũ Thụy, đối mặt A Phi nói rõ ràng cũng tốt.”

Rốt cuộc là chuyện gì a? Hoắc Phi trái tim đập thành thịch. Hắn kỷ lưỡng quay về nghĩ một chút, hắn gần đây có làm chuyện gì xấu sao?

“Được rồi, ta đây liền nói thẳng thôi. Cát Á vương tử đã bắt được rồi.”

“Cái gì?” Hoắc Phi mạnh ngược đầu đối cặp mắt tỷ phu.

“Thế nào? Không nỡ?” Trầm Quan Kiêu lạnh lùng cười.

“Không phải, đương nhiên không phải!” Hoắc Phi vội vàng phủ nhận. Hắn biết nếu như hắn có nửa giây chần chờ, kết cục nhất định rất thảm.

“Vậy tốt. Nói tiếp.”

“Vâng. Chúng ta sau khi bắt được hắn liền trực tiếp đưa đến Hình Đường rồi.”

“Định phái ai thẩm tấn hắn?” Trầm Quan Kiêu nhíu mày.

“Một đồng người đòi muốn đây, nhưng cuối cùng đương nhiên là Tiêu đường chủ của Hình Đường xuất mã rồi.”

“Tốt. Gọi Tiêu đường chủ hầu hạ hắn thật tốt.”

“Ha ha... Lão đại yên tâm, người cũng biết sở thích của Tiểu Tiêu, bảo đảm Cát Á thoải mái.” Hạ Vũ Thụy cười đến phi thường tà ác.

Hoắc Phi nghe nói không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Muốn chết, cái Tiêu đường chủ là quỷ kiến sầu nổi danh, thủ đoạn độc ác tới cực điểm, nghe nói còn đặc biệt thích ngược đãi mãnh nam, Cát Á này không chết cũng muốn mất đi nửa cái mạng rồi.

Mặc dù hắn khi đó rất giận bạn thân bán đứng hắn, lại gửi ảnh chụp cho tỷ phu. Nhưng thân tình nhiều năm như thế cũng không phải một sớm một chiều có thể gạt bỏ hết...

“Tỷ phu... Người có thể thay đổi —— ”

“Người dám tiếp tục vì hắn nói một chữ, ta lập tức giết hắn.” Trầm Quan Kiêu trong mắt sát cơ một tia.

Hai cánh tay nam nhân chặt chẽ giữ chặt hấn, như muốn giam cầm hấn vững vàng trong thế giới của riêng mình.

Hoắc Phi phát hiện phần bất an tiềm ẩn dưới lửa giận của người yêu, chặt chẽ mà ôm lại hấn, nhẹ nhàng nói, “Người biết ta cho tới bây giờ chưa từng yêu hấn.”

Trầm Quan Kiêu thán một hơi không thể nghe thấy, “Nhưng là hấn yêu người.”

“Yêu một người cũng không có lỗi. Chỉ là hấn bất hạnh yêu lầm người.” Hoắc Phi nhìn hấn thật sâu, “Ta là người vô tâm vô phế, từ rất nhiều năm trước, liền đem trái tim của ta trao cho một người.”

“Ai là cái người may mắn thế?” Trầm Quan Kiêu ôn nhu mà sờ khuôn mặt hấn.

“Đợi chút ta hảo hảo cho người biết...” Hoắc Phi nép gần lại, hấp dẫn mà cắn lỗ tai nam nhân.

“Hừ uh...” Một cổ điện xẹt qua sống lưng, Trầm Quan Kiêu phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Hạ Vũ Thụy chính là sắp nhìn không được rồi. Hai người này hiện tại là thế nào? Xem hấn là người trong suốt sao? “Khụ khụ, lão đại, nếu như không còn chuyện ta đi về trước.”

Trầm Quan Kiêu lúc này mới bình tĩnh trở lại, gương mặt anh tuấn có chút hồng, “Uh... Vũ Thụy, như vậy đi, người gọi Tiêu đường chủ khoản đãi khách nhân thì không nên quá nhiệt tình, miễn cho dọa nạt đến hấn. Chờ khách nhân ăn no sẽ đưa hấn trở về.”

Len lén cười, Hoắc Phi giảng một câu nói còn hơn J quốc xuất động cả bộ đội tới cứu người.”Biết rồi, lão đại, ta sẽ dặn hấn. Ta đây đi trước, các người từ từ ăn đi.”

Vừa liếc mắt liền chứng kiến Hoắc Phi hướng hấn tinh nghịch nháy mắt, còn hèn tiết mà tại trước ngực lão đại một trận loạn sờ, thông minh như hấn, lập tức biết nam nhân này nghĩ muốn làm gì rồi. Nghĩ đến lão đại tí nữa chỉ sợ cũng bị ăn sạch sành sanh, không khỏi chảy nước mắt đồng tình, “Lão đại, sinh nhật năm nào cũng có, người cũng không cần quá hao tổn lực, vẫn thật bảo trọng long thể a. Ta đi.”

Trầm Quan Kiêu nghe được một đầu sương mù.”Vũ Thụy nói cái gì a? Phi, người biết hấn có ý tứ gì không?”

“Ta đoán hấn có ý tứ gì. Hiện tại chỉ còn hai chúng ta thôi... Tỷ phu...” Hoắc Phi xé khai áo choàng tấm của nam nhân, vươn đầu lưỡi từ vành tai dụ người của hấn liếm đến cổ họng gợi cảm của hấn, “Hừ uh... Ta muốn người... Ta muốn người...”

“Ha a... Phi... Chúng ta trở về phòng đi...”

“Không cần, ta sẽ ở trong đây ăn bữa sáng của ta...” Hoắc Phi tà tà cười, “Tỷ phu quên ta muốn ăn xúc xích sao?”

“Không được, sẽ bị người làm thấy...”

“Yên tâm, tỷ phu, hấn thông minh như thế, nhất định sớm gọi bọn kia đi ra ngoài. Tối, tỷ phu, hôm nay là sinh nhật của ta, làm cho chúng ta chơi đùa thống khoái.”

“Được rồi, hôm nay là sinh nhật của bảo bối ta, người muốn thế nào liền thế nấy đi.” Trầm Quan Kiêu sủng nịch cười cười.

Hoắc Phi nghe nói xém chút cười ra. Tỷ phu, người chút nữa đừng đổi ý a.

Áo choàng tấm màu trắng bị kéo đến qua vai, nói lỏng mà rơi trên cánh tay nam nhân, lộ ra cổ ngực kiên tráng màu đồng. Hoắc Phi thấy vậy hô hấp cứng lại, không nhịn được cúi người há miệng ngậm nhũ vạm vỡ (quảng vú) màu nâu nhạt ——

“A a ——” Trầm Quan Kiêu phát ra một tiếng kinh gọi.

Hoắc Phi tham lam vừa mút vừa cắn, làm cho nam nhân dưới thân hấn thở dốc không ngừng.

“Ha a ha a... Phi... Đừng cắn... A a...” Trầm Quan Kiêu cau cặp mày tuấn lãng, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Rõ ràng không phải phụ nữ, nhưng cái vật không có tác dụng dưới hôn mót của nam nhân vẫn thấy khoái cảm không thể tả. Trầm Quan Kiều có chút kháng cự mà xoay động thân thể.

“Hừ uh... Hảo hảo ăn... Vú của tỷ phu hảo hảo ăn...” Hoắc Phi cố ý đem đầu nhũ kia bị hấn mót sưng đến phát ra tiếng...

“Đừng uh... Hồn dẫn, không cho phép nói bậy...” Trầm Quan Kiều luồn tay vào mái tóc nam nhân, thấp thanh mắng.

“Hừ uh... Ta mới không nói bậy... Vú của tỷ phu nếm ngon cực kì... Tỷ phu, nói, người bị ta mót thoải mái hay khó chịu?” Hoắc Phi chặt chẽ nhìn thẳng cặp mắt tỷ phu. Trầm Quan Kiều không được tự nhiên mà trừng to mắt, “Ta cũng không phải phụ nữ, có cái gì thoải mái chứ?”

“Lừa người, tỷ phu rõ ràng cũng cứng rồi.” Hoắc Phi tà tà cười, xuống phía dưới nắm hung khí thật lớn tới qua còn trong cơ thể mình trở tài hung hăng.

“Mót xong vú rồi, muốn ta mót tiếp đại côn thịt của người hay không?” Hoắc Phi xấu xa lấy ngón tay đùa bỡn quy đầu của nam nhân đã từ từ rỉ ra chất nhầy trong suốt...

“A a ——” Trầm Quan Kiều xoay động cái mông, đem đầu nam nhân áp hưởng tính khí của mình đã hưng phấn đến đứng thẳng.”Tiểu bại hoại, mau, mót ta —— ”

Hoắc Phi ha ha cười, thành thạo mà ngậm nam căn thật lớn của nam nhân vào, dùng đầu lưỡi khiêu khích lỗ nhỏ trên đỉnh kia, ngón tay thành thạo mà đem dâm dịch chảy ra vẽ loạn tại nơi nhục trụ gân xanh lộ rõ, phát ra thanh hưởng tục tĩu...

“A a... Bảo bối... Sảng chết tỷ phu rồi... A a...”

“Tỷ phu, người cũng là bảo bối của ta a... Ta muốn ăn tươi người... Dem người nuốt vào trong bụng của ta!” Hoắc Phi một bên liếm lên tính khí phốc phốc nảy thẳng của nam nhân, một bên nói những câu đầy dục vọng chiếm hữu.

Trầm Quan Kiều vừa nghe nào còn chịu được, nắm đầu tóc nam nhân, bắt đầu hung hăng mà khơi động cái mông, dùng sức mà thao cái miệng của hắn ——

“A a a —— tiểu yêu tinh —— muốn ăn có phải hay không —— thao chết người —— a a —— bảo bối —— tỷ phu muốn bắn —— ăn tất cả vào ——” Trầm Quan Kiều hí rống đưa một cổ tinh dịch nồng sệt quán vào trong cuồng hống chính nhiệt của nam nhân ——

Say mê mà nếm tinh dịch của người yêu, nhưng này đối hắn mà nói chỉ là món khai vị thôi, đói khát sâu trong cơ thể hắn còn muốn đạt được thỏa mãn nhiều hơn nữa...

Trầm Quan Kiều qua cao trào, thở hổn hển mà ngã vào lưng ghế dựa, chưa phát hiện có một tiểu bại hoại đang không có ý tốt mà len lén mở rộng cái đùi kiện tráng của hắn, treo lên tay vịn của ghế ——

Lén lút phun ra một phần ít tinh dịch, quét vào giữa hai phiến mông mở rộng của nam nhân, Hoắc Phi bắt đầu vươn đầu lưỡi từ côn thịt nam nhân một đường liếm đến cục huyết khả ái kia ——

“A a —— Phi —— người đang làm gì?” Kinh giác đến đại sự tình không ổn Trầm Quan Kiều kinh hoảng hỏi.

“Ta đang cầm lễ vật sinh nhật của ta a.”

“Người đang nói bậy cái gì?”

“Vốn là tỷ phu nói muốn tặng hoa cho ta, đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Đúng, nhưng này cùng...” Cùng cái mông của ta có quan hệ gì?

“Vậy thì đúng a, ta nghĩ được rồi, hoa toàn thế giới ta cũng không muốn, ta chỉ muốn một đóa này ——” Hoắc Phi vươn đầu lưỡi hèn tiết mà liếm liếm tại huyết khẩu, “Tiểu cục hoa của tỷ phu.”

“Cái gì? Người... Người... Phi... Người điên rồi... Không được... A a... Đừng liếm nữa...” Ngứa ngứa khó có thể chịu được phát động từ địa phương xấu hổ thẳng thoán đến tứ chi bách hại, Trầm Quan Kiều phát ra tiếng rên rĩ tu phần (vừa xấu hổ vừa tức), không ngừng vùng vẫy.

Hoắc Phi chặt chẽ áp trụ cơ thể nam nhân, vươn một ngón tay bắt đầu bôi tinh dịch vừa mới nhả ra tại không gian, chậm rãi đâm vào cái nơi tiêu hồn khát vọng đã lâu kia, bắt đầu từ cái đưa đẩy kịch liệt vận động làm ấm thân ——

Trầm Quan Kiều trừng lớn mắt, ngả hút một hơi, kể cả địa phương chính mình cũng không thường tiếp xúc dĩ nhiên bị cắm vào rồi ——

“Đáng chết —— Phi —— rút ra cho ta ——” Trầm Quan Kiều kêu to đẩy đánh hấn.

“Không muốn —— ta nghĩ đến sắp điên rồi —— cho ta, tỷ phu —— van cầu người cho ta ——” Hoắc Phi điên cuồng hôn nam nhân tâm ái, hung hăng xâm nhập vòm miệng hấn, chặt chẽ mà quán trụ đầu lưỡi gợi cảm kia ——

“Đừng uh uh ——” Nước bọt không kịp nuốt chảy xuống khoe miệng, Trầm Quan Kiều bị hôn đến xém chút không thể thở, thần trí mờ ảo, lại mất đi lòng cảnh giác ngày thường tối khí phách, làm cho nam nhân đáng giận thừa dịp hư vào, mỗi động tác quán mặc cục huyết chưa từng khai phát của hấn ——

Cảm giác hình như có một ngọn lửa mạnh mẽ từ cái miệng hấn bốc khai cơ thể, đau đớn cực đại khó có thể hình dung làm cho Trầm Quan Kiều cong người dậy thất thanh thảm gọi ——

Côn thịt cứng đến sắp bùng nổ từng chút bị nộn huyết như tơ lụa chặt chẽ bao lấy, Hoắc Phi ngừng đầu phát ra hò hét cuồng hỉ, “A a —— ta cuối cùng làm được rồi! Tỷ phu, người là của ta —— người là của ta!”

Mặc kệ làm qua bao nhiêu nam nhân đều không nghe được lời nào vào đầu.

Khát vọng tích lũy sâu trong cơ thể nhiều năm qua mãnh liệt bộc phát ra, Hoắc Phi mất đi khống chế, hoàn toàn đã quên khinh liên mật ý sắp đặt trước, nhục kiểm huy vũ nỗ trưởng tại nơi sâu nhất trong cơ thể tỷ phu yêu dấu lao điên cuồng ——

“A a... Phi... Nhẹ chút... Nhẹ chút... A a... Đau quá...” Trầm Quan Kiều thực tại không nghĩ tái mất thể diện mà kêu lên đau đớn, nhưng nam nhân trên người hấn đã sắp đưa tràng tử (ruột) của hấn đâm nát rồi.

Hung hăng xuyên vào mấy trăm lần mới thoáng giảm bớt đói khát nhiều năm qua, Hoắc Phi lúc này mới phát hiện đến nam nhân mình yêu xém chút bị mình tươi sống thao chết.

Day dứt vô cùng tuôn đầy trong lòng, Hoắc Phi đau lòng mà cúi đầu xuống liếm đi mồ hôi trên khuôn mặt nam nhân...” Xin lỗi... Tỷ phu... Ta rất muốn người... Người sẽ không giận ta chứ...”

Trầm Quan Kiều vô lực mà trừng nhìn hấn một cái, “Tức giận còn có ích sao?”

Hấn đường đường một hắc bang lão đại lại bị nam nhân thượng, nói ra Trầm Quan Kiều hấn cũng không cần lẫn lộn nữa.

“Uh... Tỷ phu nếu như giận ta, ta sẽ khổ sở, khổ sở đến chết cũng không xong.” Hoắc Phi cố tình ủy khuất mà nháy mắt mấy cái.

“Hôm nay là sinh nhật người, không cho phép nói vậy.” Trầm Quan Kiều vội vàng che cái miệng của hấn.

“Ôi...hì hì, ta biết tỷ phu hiểu rõ ta nhất...” Hoắc Phi tại trên miệng hấn hôn một cái.” Xin lỗi, tỷ phu, vừa rồi làm cho người rất đau đi? Không sao, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ làm cho người thoải mái, giao cho ta, có được không?”

“Ta nói không được người liền sẽ rút ra sao?” Trầm Quan Kiều cười khổ một chút. Có thể trách ai đây? Vốn là chính hấn đem tiểu bại hoại này làm hư rồi.

“Đương nhiên không rút, ta hận không thể cả đời cứ như thế cắm trong cơ thể tỷ phu, vĩnh viễn không rời khỏi...” Hoắc Phi tại trên mặt hấn hạ xuống liên tiếp những nụ hôn nhiệt tình, bắt đầu chậm chậm quất cắm tính khí ở trong cơ thể nam nhân, “Tỷ phu... Ta yêu người... Ta yêu người...”

Tùy theo luật động kinh nhu của nam nhân, Trầm Quan Kiều kinh ngạc mà phát hiện cảm giác nguyên bốn đầu dồn chậm rãi biến mất, thay thế bằng kinh khủng khoái cảm run rẩy cả người, “A a... Không... Phi... Phi...” Phát hiện cả người nam nhân kiện trắng sần chắc tại dưới thân mình nhuễn như nước, địa phương hai tính khí kết hợp càng không ngừng rỉ ra dâm dịch động tình...

Hoắc Phi biết nam nhân đã yêu tư vị bị chính mình thao, không khỏi đắc ý thừa thắng truy kích, bắt đầu khai toàn bộ hỏa lực, ngắm chuẩn tuyền tiền liệt trí mạng nhất bên trong cơ thể nam nhân, hung hăng va chạm ——

“A a a ——” Khiến người tuyệt đỉnh phát cuồng. Khoái cảm như roi từng chút đánh lên người, Trầm Quan Kiều thất thanh kêu to, lại bị cứng rắn thao đến bắn ra ——

Hoắc Phi chứng kiến nam nhân uy nghiêm tôn quý như thế lại bị chính mình tươi sống thao bắn, kiều ngạo hưng phấn như muốn phát cuồng, điên cuồng kêu to mà đu đưa thất lạng, từng chút một tàn nhẫn dâm vào trong cơ thể nam nhân ——

“A a —— thao chết người —— tỷ phu... Ta yêu người... Ta yêu người —— ”

“A a... Phi... Phi...” Tính khí mới cương phát tiết qua lại bị thao đến cứng trở lại, Trầm Quan Kiều thở dốc nắm chặt bảo bối yêu, “Bảo bối... Ta cũng yêu người... A a...” Chỉ có hần. Cũng chỉ có nam nhân trên người có thể tiến vào thánh địa mà người khác tuyệt đối cấm bước vào —— mặc kệ là trái tim hần hay cơ thể hần. Trầm Quan Kiều tại thời điểm tâm can bảo bối kêu to bắn vào cơ thể hần, mỉm cười ngẩn ngơ hôn lên môi hần...

13. Chương 13: Phiền Ngoại : Sơ Luyện Chứng Hậ Quân (di Chứng Tình Đầu)

Tỷ phu Trầm Quan Kiều × Hoắc Phi

Tình đầu của Trầm Quan Kiều đến đặc biệt muộn.

Nhưng vừa nhanh vừa vội.

Luyện tình điên cuồng lúc hần ba mươi, như loại bão táp không tiếng động mà đột kích, trong nháy mắt liền xoay chuyển hần cả thể xác lẫn tinh thần.

Hần nhiều khi cảm giác được chính mình hình như có bệnh.

Lúc không thấy người ta, trong lòng tựa như một khối không khí, cái trống rỗng làm cho người ta hận không thể ngừng hô hấp.

Nhưng lúc nhìn thấy người ta, trái tim lại hình như bị cái gì tắc đến tràn đầy, đầy đến như muốn nổ tung, làm cho người ta khó có thể hô hấp.

Dựa theo Hạ Vũ Thụy nói, đây chính là “di chứng tình đầu” so với người khác chậm hơn rất nhiều năm của hần...

“A a... Thật đã... Thật thoải mái a... Tỷ phu...”

Tại trên người mình dâm loạn mà lay động cái môn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ đích mỹ nam tử, chính là đối tượng tình đầu của Trầm Quan Kiều, cũng là tiểu cữu tử duy nhất của hần.

Quan hệ bất luân giữa hai người đã duy trì nhiều năm, tin tưởng cũng sẽ duy trì liên tục đến ngày tính mạng chấm dứt mối thôi.

Oh, không, Phi từng nói qua, cho dù kiếp sau, hần chết cũng nhất định phải quán quít lấy ta. Cho nên duyên phận giữa chúng tôi sợ là đời đời kiếp kiếp đều đã gắn kết cùng một chỗ rồi.

Trầm Quan Kiều lộ ra mỉm cười yêu thương, giúp tâm can của mình xóa đi mờ hôi tích lặc trên trán.

Hai người sau khi đạt tới cao trào tình ái, A Phi vô lực mà ngã lên người hần.

“Hừ uh... Tỷ phu... Không được... Thất lạng của ta xót muốn chết...”

“Thất lưng xót? Là ai nói muốn làm ở trên xe hủ, tiểu tao hóa.” Trầm Quan Kiều cười nhéo mũi hắn.

“Ai kêu tỷ phu nói đáng yêu như vậy.” Hoắc Phi cũng cắn xuống cái mũi cao thẳng của nam nhân.

“Ta nói cái gì rồi?” Trầm Quan Kiều cười khở một chút.

“Mới vừa rồi lúc chúng ta rời tiểu sơn cốc, tỷ phu nói, sau trăm năm, chúng ta còn muốn ở chỗ này.” Hoắc Phi vì hàm nghĩa trong lời nói của nam nhân, cảm động đến run người, đã ngay lập tức bảo tỷ phu đậu xe ở ven đường, điên cuồng mà cỡi lên.

“Tiểu phong (điên) tử.” Trầm Quan Kiều làm việc luôn luôn đầu ra đẩy có khi thật sự cảm giác được, tiểu bảo bối của hắn vốn là Thượng Đế phái tới khảo nghiệm định lực của hắn.

“Ôi...hì hì, tỷ phu không phải điên cuồng yêu ta sao.” Hoắc Phi đắc ý khoe khoang.

“Chớ đắc ý.” Trầm Quan Kiều một bên giữu cột, một bên lấy ra khăn tay, nghĩ muốn giúp hạ thân của hắn sửa sang lại sạch sẽ.

“Đừng lau, ta thích cảm giác tinh dịch của tỷ phu trong cơ thể ta.”

Trải qua vô số sóng to gió lớn đích hắc bang lão đại lại vì câu nói của nam nhân lần đầu tiên đỏ mặt.

“Ngươi... Hài tử ngươi...”

“Ha ha, tỷ phu thật sự hảo đáng yêu oh!” Hoắc Phi chứng kiến bộ dáng nam nhân yêu mến vì chính mình đỏ mặt, thật sự là đáng yêu đến hận không thể đem hắn một cái nuốt vào, bất quá hắn còn có nước cờ mạnh mẽ hơn.”Tỷ phu, cái này lấy đi.”

“Đây là cái gì?” Trầm Quan Kiều từ trên tay A Phi tiếp nhận một cái gì đó tròn tròn màu đen.

“Nút chai.”

“Nút chai? Nút nơi nào?”

“Nút cái mông của ta a.” Hoắc Phi mặt không đỏ khí không suyễn mà nói.”Đến, tỷ phu, giúp ta nút vào. Ta muốn cả ngày cũng cảm giác tinh dịch của ngươi lưu chuyển trong cái mông ta...”

Nghe đến lời nói dâm đẳng tới cực điểm của A Phi, lại nhìn đến cái mông tại trước mắt mình vểnh cao cao, trái tim của Trầm Quan Kiều quả thực sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lộ ra khuôn mặt tuần tú càng đỏ đến không thể tả.

“Tỷ phu, mau đi, mau giúp ta nút chặt, nếu không tinh dịch ngươi bắn ở bên trong sẽ chảy xuống...”

“Được... Ta nút là được.”

Đôi tay trong thương chiến kịch liệt cũng chưa từng run rẩy, nhưng hôm nay lại run rẩy không ngừng, Trầm Quan Kiều từng chút từng chút đem nút chai chậm rãi nhét vào ——

“Đừng uh...” Hoắc Phi phát ra một tiếng rên rỉ, thân thể nhẹ nhàng run rẩy một chút.

“Nút... Nút xong rồi.”

“Hừ uh, quá tuyệt vời. Cám ơn tỷ phu.” Hoắc Phi xoay người lại tại trên mặt hắn hôn một cái.

Chứng kiến A Phi như không có việc gì ngồi trở lại trên ghế, Trầm Quan Kiều có chút lo lắng hỏi, “Phi, như vậy sẽ không khó chịu chứ?”

“Vừa mới bắt đầu có chút không quen, bây giờ cảm giác tốt hơn nhiều.” Hoắc Phi điều chỉnh tư thế ngồi.”Tỷ phu, lái xe đi, Hạ Vũ Thụy bọn họ không phải còn đang ở đường khẩu chờ chúng ta họp.”

“Được rồi...” Xe khởi động tiến về phía trước được một lát, Trầm Quan Kiều lại ngừng lại, “Phi, thật sự sẽ không khó chịu?”

“Tỷ phu! Cái của ngươi lớn như vậy ta cũng có thể nuốt vào, cái nút chai nhỏ bé này thì tính cái gì, ngươi đừng hỏi nữa, mau lái xe!” Hoắc Phi giống như làm nũng mà mở to mắt nhìn nam nhân một cái.

“Được được, tỷ phu không hỏi nữa.”

Khi cho xe đến trung bộ đường khẩu, mọi người đã tại cửa chờ đã lâu.

Hạ Vũ Thụy cùng Đường chủ Trung Nhất Đường suất lĩnh một đám người, cung kính mà nghênh đón lão đại Trầm Quan Kiêu hội trưởng Vân Dật Hội của bọn họ, cùng Hoắc Phi thiếu gia con trai độc nhất của tiền nhiệm bang chủ.

“Lão đại, Hoắc thiếu gia, hôm nay có chút trễ oh.” Hạ Vũ Thụy mập mờ mà xem bọn hắn một cái, “Ta còn tưởng rằng các ngươi vui vẻ đến quên tới đây.”

“Xe xảy ra chút chuyện.” Trầm Quan Kiêu giải thích.

“Ta xem vốn là người trong xe có chút chuyện a.” Hạ Vũ Thụy thấy Hoắc Phi khoe mắt mang xuân, quần áo lại có chút bừa bộn, lập tức đoán ra tám chín phần.

“Ôi...hì hì, quả thật là xảy ra chút chuyện làm cho người ta hết sức vui vẻ, có phải không, tỷ phu?” Hoắc Phi hướng hắn tinh nghịch mà nháy mắt mấy cái.

Trầm Quan Kiêu trên đầu hắn gõ nhẹ một cái, “Chỉ biết nói càn. Mau vào đi thôi.”

“Được sao.”

“Phi, là như thế này đi thông thả một chút, miễn cho cái kia... Cái kia... Rơi ra...” Trầm Quan Kiêu dán sát vào lỗ tai hắn nhỏ giọng mà nói.

“Cái gì? Ngươi nói cái gì? Tỷ phu nói lớn tiếng chút, ta nghe không rõ lắm.” Hoắc Phi cố ý kéo kéo cái lỗ tai.

“Ngươi ——” Trầm Quan Kiêu không khỏi chán nản.

“Đúng vậy, lão đại, có chuyện gì nói ra mọi người hảo thương lượng chứ, các huynh đệ, các ngươi nói đúng không?” Hạ Vũ Thụy căn bản là cố ý quấy rối.

“Phải, lão đại, ngươi có vấn đề gì, giao cho huynh đệ chúng tôi là được rồi!”

“Không sai, chúng ta nguyện ý vì lão đại xông pha khói lửa, vạn tử không chối từ!”

Chứng kiến các huynh đệ nói ngày càng khăng khải hăng chí, Trầm Quan Kiêu vốn là vẻ mặt xấu hổ, Hoắc Phi thì đã ở một bên cười đến không thể đứng thẳng người.

Chứng kiến bộ dáng Hạ Vũ Thụy còn ở bên kia ra vẻ vô tội, Trầm Quan Kiêu hung hăng trừng liếc hắn một cái.

Sau khi đi vào phòng hội nghị, Đường chủ Trung Nhất Đường bắt đầu làm báo cáo thường lệ mỗi tháng.

Nhưng Trầm Quan Kiêu lại một chút cũng không cách nào chuyên tâm, đôi mắt liên tiếp nhìn chăm chăm bảo bối ngồi ở phía trước hắn.

Nghĩ đến cái móng của A Phi bây giờ quán đầy tinh dịch của mình, hắn liền miệng khô lưỡi khô, đứng ngồi bất an.

“Lão đại, như vậy không được oh.” Hạ Vũ Thụy nhỏ giọng mà nói.

“Ngươi đang nói cái gì?”

“Ngươi nhìn chăm chăm vào cái móng của Hoắc thiếu gia, còn một bộ dáng hồn không tuân thủ xác, như vậy người khác sẽ nhìn ra.”

“Nói... Nói vậy, ta mới không có.”

“Lão đại, ở trước mặt ta ngươi cũng đừng giả bộ nữa. Ôi, ta thật sự tuyệt đối không nghĩ tới “di chứng tình đầu” của ngươi sẽ nghiêm trọng như vậy.”

“Câm miệng cho ta!” Trầm Quan Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Đừng lo lắng, đã có Hạ Vũ Thụy ta ở đây, tuyệt đối sẽ làm lão đại đạt thành mong muốn, hắc hắc.”

“Hạ Vũ Thụy, ngươi đừng làm loạn cho ta.”

“Oh, không, người muốn làm loạn không phải ta, vốn là lão đại người, nếu không người sẽ làm sao chuyên tâm họp đây.” Hạ Vũ Thụy lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường.

“Xin lỗi, cắt đứt mọi người một chút. Lão đại, bụng Hoắc thiếu gia hình như có chút không thoải mái, người cùng hắn đi vào toilet đi, hảo hảo “chiếu cố” hắn oh.”

Hoắc Phi cùng Hạ Vũ Thụy đối mắt thoáng qua, rất có ăn ý mà cười cười.”Đúng vậy, tỷ phu, người theo ta đi thôi.”

“Hảo hảo, tỷ phu cùng người đi.” Trầm Quan Kiều tưởng cái nút chai kia làm cho A Phi khó chịu rồi, vội vàng đứng lên bồi hắn đi ra ngoài.

Sau khi đi ra phòng hội nghị, Hoắc Phi cố ý lấy tay che khuất cái mông, làm bộ gian nan mà bước đi.

“Làm sao vậy? Phi, có phải rất khó chịu?” Trầm Quan Kiều lo lắng nói.

“Tỷ phu, nút chai hình như sắp tụt ra rồi. Người dẫn ta đến toilet, giúp ta xem một chút.”

“Hảo, chúng ta nhanh đi.”

Vừa vào đến toilet, Trầm Quan Kiều lập tức giữ cửa khóa lại. “Phi, mau, cho tỷ phu giúp người nhìn một cái.”

“Ta không còn khí lực nữa, tỷ phu giúp ta cởi...” Lấy tay chống trên bồn rửa tay, Hoắc Phi quay đầu gửi đến tỷ phu một ánh mắt đáng thương hề hề.

“Hảo, tỷ phu giúp người.” Trầm Quan Kiều đau lòng mà nhanh chóng lột quần hắn xuống.

“Tỷ phu... Bài khai cái mông của ta, giúp ta xem một chút nút chai còn hay không?”

“Hảo...” Trầm Quan Kiều nuốt hạ nước miếng.

Đem cái mông tròn vênh rần chắc nhẹ nhàng bài khai, Trầm Quan Kiều chứng kiến một cái nút chai màu đen còn vững vàng nhét tại động khẩu.

“Còn đang...”

“Hình như vị trí không được thích hợp. Tỷ phu, người giúp ta rút nút chai ra.”

“Hả?”

“Mau đi, khó chịu muốn chết.”

“Phi, đừng đùa, rút ra thì không cần bỏ vào lại, cần gì khiến cho chính mình khó chịu thế.”

“Ta mặc kệ, ta muốn!”

“Hài tử người...” Trầm Quan Kiều biết bảo bối của hắn một khi bắt đầu vui đùa tính tình căn bản không quản được, không thể làm gì khác hơn là làm theo.

Trầm Quan Kiều nhẹ nhàng đem tay mình nhét vào nút hậu môn màu đen, từ huyết khẩu đỏ tươi chậm rãi rút ra...

Hoắc Phi cúi đầu mà rên rỉ, dưới bụng dùng sức, lượng lớn tinh dịch nam nhân bắn vào hỗn hợp cùng âm dịch của chính hắn lập tức từ huyết khẩu tuôn ra ——

“A a a ——” Hoắc Phi uốn cong người phát ra tiếng thét khoan khoái ——

Toilet nhỏ nhỏ tràn đầy mùi âm tào làm cho người ta phát cuồng...

“Hừ uh... Tỷ phu thật xấu, sao không đem nút chai nhét trở về? Bây giờ tinh dịch ở bên trong cũng chảy xuống rồi. Ta mặc kệ, tỷ phu phải chịu trách nhiệm.”

“Như thế nào chịu trách nhiệm?” Hô hấp của Trầm Quan Kiều không nhịn được dồn dập lên...

“Chịu trách nhiệm bắn một pháo vào nữa a. Ta muốn tỷ phu sẽ đem cái mông của ta quán đầy tinh dịch...” Hoắc Phi ngoe nguẩy cái mông, vừa nói đâm dằm tới cực điểm.

Nói cũng nói đến trắng trợn như vậy, muốn một nam nhân vốn thương yêu hấn đến điên cuồng làm sao nhẫn nại xuống?!

Trầm Quan Kiều phát ra một tiếng gầm nhẹ, lần nữa tiến nhập thân thể hấn mê luyến nhất ——

“A a a —— tỷ phu —— rất đã a —— ta yêu ngươi —— ta rất yêu ngươi —— ta là của ngươi —— vĩnh viễn đều là người của ngươi...”

“Phi... Bảo bối của ta... Ngươi là của ta... Ta cũng vậy. Của ngươi... Tỷ phu rất yêu ngươi... Vĩnh viễn chỉ yêu ngươi...”

Nam nhân dưới thân luôn dễ dàng khiến cho hấn thần hồn điên đảo, trống ngực gia tốc, thở dốc không ngừng.

Trầm Quan Kiều biết rất rõ ràng, “di chứng tình đầu” của hấn sợ rằng đời này đều không thể khỏi hấn rồi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-ai>